

JEREMIJA

IMRE TOKICS

**BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2015. GADA 4. CETURKSĻIM**

Mi-Yittan

Bībeles ebreju valoda līdzīgi daudzām valodām ir pilna ar idiomām, vārdiem vai frāzēm, kas pasaka pavisam ko citu, nevis to, ko atsevišķi vārdi burtiski nozīmē. Viens piemērs ir "mi-yittan", kas sastāv no diviem ebreju vārdiem: "mi", kas ir jautājums "kas?", un "yittan" – "dos". Kopā sanāk "kas dos?"

Vecajā Derībā šī frāze izsaka vēlēšanos vai ilgas, kad kāds grib kaut ko sliktu. Piemēram, pēc izešanas no Ēģiptes Israēla bērni, piedzīvojot grūtības tuksnesī, izsaucās: "Kaut mēs būtu miruši Ēģiptes zemē no Kunga rokas!" (2. Moz. 16:3) Frāze "kaut mēs" tulkots no "mi-yittan". Ps. 14:7 Dāvids izsaucas: "Kaut nāktu no Ciānas glābiņš Israēlam!" Ebreju valodā nav teikts "kaut"; tur ir frāze "mi-yittan". Lasām Ījaba 6:8, kur Ījabs izsaucas: "Kaut man dāvātu, ko es lūdzu." Arī šeit "kaut" ir "mi-yittan".

Vēl viens gadījums ir 5. Moz. 5:29. Pārskatot Dieva aizgādību pagātnē, Mozus atgādina Israēla bērniem viņu lūgumu, lai viņš, Mozus, runā ar Kungu viņu dēļ, lai viņi nenomirtu. Pēc Mozus teiktā, Kungs, iepriecināts par viņu lūgumu, teica: "Kaut nu tiem vienmēr būtu šāds prāts, ka tie bītos manis un vienmēr turētu manus baušļus."

Vārds, kas tulkots "kaut"? Jā, tas ir "mi-yittan".

Neticami! Kungs – Dievs Radītājs, kas radīja Visumu, laiku un matēriju, kas izsauca esamībā pasauli, kas iepūta Ādamā dzīvības dvasi, – izteica frāzi, kas vispārīgi saistās ar cilvēces vājumu un ierobežojumiem.

Pārrunājiet brīvās gribas realitāti. Pārrunājiet, kādas ir robežas tam, ko Dievs var darīt lielajā cīņā. Šis "mi-yittan" lietojums atklāj, ka pat Dievs nepārkāpj cilvēka brīvo gribu (tajā brīdī, kad viņš to būtu darījis, tā vairs nebūtu brīva).

Ja ir kāda grāmata Vecajā Derībā, kas atklāj Dieva ilgas, lai cilvēki Viņam paklausītu, un cilvēku tieksmi to nedarīt, tad tā ir Jeremijas grāmata, šī ceturkšņa tēma. Tapusi uz seno Tuvo austrumu lielo ģeopolitisko pārmaiņu fona, Jeremijas grāmata vēlreiz pārskata pravieša kalpošanu un vēsti, viņam uzticīgi un dedzīgi sludinot Dieva vārdu cilvēkiem, kas nereti negribēja to dzirdēt.

Sākot ar pravieša aicinājumu, grāmata ved mūs cauri Bībeles vēsturei, kad Kungs izmantoja šo jauno (un vēlāk veco) vīru, lai pasludinātu pamatpatiesības, kas ir Bībeles vēsts no paša iesākuma. Un no visām garīgajām patiesībām, kas mācītas grāmatā, šie vārdi lielā mērā izsaka būtību, ko Kungs gaida no Saviem ļaudīm: "Kas grib līksmot, lai līksmo par to, ka protas un pazīst mani, jo es esmu Kungs, es dodu zemei žēlastību, tiesu un taisnību, jo tas viss man tīk, saka Kungs." (Jer. 9:23, 24)

Lasīt Jeremijas grāmatu nozīmē doties ceļojumā – garīgā ceļojumā, aizvedot no cilvēka samaitātības zemākajiem dziļumiem līdz Kunga varenības un majestātiskuma augstumiem – tā Kunga, kas no šiem augstumiem saka mums visiem, par spīti mūsu kritušajam stāvoklim: "Mi-yittan tev būtu tāda sirds!"

Imre Tokics PhD ir Adventistu teoloģijas koledžas Vecās Derības nodaļas vadītājs Ungārijā, Pecelā. Viņš ir Vecās Derības un jūdu reliģiskās zinātnes profesors, kā arī viņam ir doktora grāds jurisprudencē (LLD).

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

AICINĀŠANA PAR PRAVIETI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 1:19, Jer. 7:5-7, 1. Ķēn. 2:26, Jer. 1:1-5, Jes. 6:5, Jer. 1:6-19, Mat. 28:20.

ATMIŅAS PANTS:

“Pirms tevi radīju mātes miesās, es jau pazinu tevi, pirms vēl tu pameti mātes klēpi, es jau svētīju tevi, par pravieti tautām es iecēlu tevi.” (Jer. 1:5)

Par Jeremijas dzīvi mēs zinām vairāk nekā par jebkuru citu Vecās Derības pravieti. Biogrāfiskie fakti viņa grāmatā palīdz mums labāk saprast viņa kā pravieša darbu. Jeremijam bija tāda ietekme uz vēsturi, ka pat Jēzus laikā viņš bija godājama pravietiska persona.

Vienlaikus pravieša darbs, spriežot pēc cilvēciskiem standartiem, nebija pārāk veiksmīgs. Neskatoties uz dedzīgiem brīdinājumiem un lūgumiem gadu desmitiem ilgi, ļaudis lielākoties neklausījās vēstī, ko viņš tiem deva no Kunga.

Tomēr, lai kāda bija pretestība, Jeremiju nevarēja ne uzpirkt, ne pārdot; viņš stāvēja kā “nocietināta pilsēta, dzelzs stabs, vara mūris” (Jer. 1:18), nevis pats savā, bet Kunga spēkā.

Jeremijas liktenis dzīvē nebija laimīgs daudzējādā ziņā. Viņa aicinājums atnesa viņam ciešanas, nepatikšanas, atstumšanu un pat cietumu. Vēl sliktāks bija fakts, ka tik daudzas nepatikšanas nāca no tiem, kam viņš gribēja palīdzēt, cenšoties norādīt pareizajā virzienā. Tādējādi savā veidā Jeremija bija prototips tam, ar ko Jēzus pats saskārās tajā pašā zemē pēc vairākiem gadu simtiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. oktobrī.

Pravieši

Pravieši, saskaņā ar viņu aicinājumu, bija apņēmīgi Dieva likuma aizstāvji. Viņu pamats bija derība un desmit baušļi (Jer. 11:2-6).

Mihās 3:8 sniedz pravieša darba kopsavilkumu, kas bija "atgādināt Jēkabam viņa noziegumu un Israēlam viņa grēku". Un grēks, šķirts no likuma, protams, nav nekas (sk. Rom. 7:7).

Kāda bija pravieša vēsts ļaudīm? Kādā ziņā šī vēsts attiecas arī uz mums?
Jes. 1:19, Jer. 7:5-7, Ec. 18:23. (Sk. arī Mat. 3:7-11.) _____

Dieva tiesa nebija nenovēršama, bet tā nāktu, ja ļaudis neatstātu savus ļaunos ceļus. Tomēr izmaiņa nav tik vienkārša, īpaši, kad cilvēki pierod darīt ļaunu. Kurš gan nav redzējis, kā cilvēki pierod darīt ļauno, kas viņiem kādreiz ir licies šausminošs? Praviešu vēsts bija ļaut cilvēkiem redzēt, cik slihts ir viņu ļaunums un kādas ir sekas, ja no tā nenovēršas. Tā, protams, nebija praviešu vēsts – tā bija Kunga vēsts.

Pravieši nemin, kā Dieva Vārds viņiem tika atklāts vai kā viņi to bija dzirdējuši. Reizēm Dievs uzrunāja viņus tiešā veidā. Citā reizē Svētais Gars uzrunāja viņus sapņos vai vīzijās, vai arī ar "klusu čukstošu balsi" (1. Ķēn. 19:12). Lai arī kā vēsts bija nonākusi pie viņiem, praviešiem bija misija ne tikai nodot Dieva gribu vienkāršajiem ļaudīm, bet, ja vajadzīgs, tā bija jānodod arī ķēniņiem, imperatoriem un ģenerāļiem.

Šis uzdevums bija saistīts ar lielu atbildību: ja viņi teiks patiesību, šie ietekmīgie cilvēki var viņus nogalināt; bet, ja viņi neteiks patiesību, Dieva tiesa var nākt arī pār viņiem. Būt pravietim ir smags aicinājums, un no tā, kas mums ir pateikts Bībelē, mēs redzam, ka tie, kam bija šis aicinājums, ņēma to nopietni.

Mēs varam priedāties, ka viņi tā darīja, jo viņu vēstis ir ar Bībeles starpniecību nonākušas līdz mums. Šajā ziņā viņu vārdi runā vēl joprojām, pat mūsdienās. Jautājums tagad ir tas pats, kas Jeremijas laikos: kurš klausīsies?

Ko pravieši mums vēl joprojām saka pat pēc tik ilga laika? Kāda pēc savas būtības ir viņu galvenā vēsts Dieva ļaudīm? _____

Jeremijas izcelsme

Izlasi 1. Ķēn. 1. nodaļu un 1. Ķēn. 2:26. Kāpēc Ebjātārs tika aizvests uz savām mājām Anātotā? _____

Pēc tam, kad viņš bija nostiprinājis savu troni, Sālamans, būdams konfliktā ar Adonijāhu par mantojumu, atcēla Ebjātāru no amata un aizsūtīja viņu trimdā atpakaļ uz viņa dzimto pilsētu Anātotu, kas, domājams, atradās aptuveni trīs jūdzes uz ziemeļaustrumiem no Jeruzālemes. Jeremijas tēvs Hilkijs bija Anātotā dzīvojošas priesteru ģimenes loceklis. Ir uzskats, ka Jeremijas ģimene varētu būt Ebjātāra pēcteči. Katrā ziņā no Jer. 1:1 mēs zinām, ka viņam bija cildeni raduraksti. Tādējādi mēs šeit varam redzēt, ka visā pravietiskajā vēsturē Kungs ir aicinājis būt par praviešiem dažādus cilvēkus – ganus, rabīnus, zvejniekus, priesterus.

“Kā levītu priesterības loceklis Jeremija jau no bērnības tika apmācīts svētajai kalpošanai. Tajās priecīgajās sagatavošanās dienās viņš daudz nesaprata, ka ir jau no dzimšanas svaidīts “būt par pravieti tautām” un, kad nāca dievišķais aicinājums, viņu pārņēma savas bezvērtības izjūta. ‘Ak, Kungs Dievs!’ viņš izsaucās, ‘es nezinu, ko lai runāju, es esmu vēl zēns!’ Jer. 1:5, 6.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 407. lpp.)

Priesteriem bija jābūt morālajiem un garīgajiem tautas vadītājiem. Viņiem bija dotas svarīgas lomas, kas ietekmēja gandrīz ikvienu jomu tautas garīgajā dzīvē. Daži bija bijuši uzticīgi šim uzdevumam, citi to nebija izpildījuši vai arī ļaunprātīgi izmantojuši tādos veidos, ko mēs nevaram iedomāties. Kā mēs drīz lasīsim Jeremijas grāmatā, pravietim bija ļoti stingri vārdi, ko runāt pret šiem neuzticīgajiem priesteriem, kas bija izrādījušies neuzticīgi atbildībā un aicinājumam, kas viņiem bija uzticēts.

Kādas ir tava garīgā atbildība mājās, draudzē vai kur citur? Ja kāds pravietis tagad runātu ar tevi par to, ko viņš teiktu? _____

Jeremijas pravietiskais aicinājums

Izlasi Jer. 1:1-5. Ko tas mums stāsta par Jeremijas aicinājumu? _____

Tieši tāpat kā citi pravieši Vecajā Derībā (un līdzīgi Pāvilam Jaunajā Derībā; sk. Gal. 1:1, Rom. 1:1), Jeremija nerunāja blēņas attiecībā uz to, kas viņu bija aicinājis. Viņš šajos pantos un būtībā viscaur Jeremijas grāmatā ļoti skaidri pasaka, ka tas, ko viņš runā, ir "Kunga vārds", kas ir pie viņa nācis. Nav šaubu, šī dedzīgā pārliecība ir tā, kas palīdzēja viņam doties uz priekšu, neskatoties uz nikno pretestību un smago darbu, ciešanām un pārbaudījumiem.

Jeremijas aicināšana notika trīsdesmitajā Jošijāhu (iepriekšējos Bībeles tulkojumos – Josijas) valdīšanas gadā, apmēram 627./626. g. pirms Kristus. Mēs nezinām precīzu gadu, kad pravietis ir dzimis, vai vecumu, cik gados viņš sāka kalpošanu. Tomēr savā prātā, kā mēs redzēsim, viņš uzskatīja sevi par bērnu – ka ir pārāk jauns uzticētajam uzdevumam.

Izlasi Jer. 1:4, 5. Kādu drošību un mierinājumu viņš, visticamāk, guva no šiem vārdiem? _____

Dievs izredzēja Jeremiju būt par pravieti pirms viņa dzimšanas. Dievs nošķīra viņu pravietiskai kalpošanai no viņa ieņemšanas brīža. Vārdi, kas tulkoti kā "Es svētīju tevi" (5. p.), nāk no darbības vārda, kas nozīmē "svaidīt", "būt svētam" un "darīt svētu". Tam noteikti ir arī svētuma un reliģiska nozīme, saistīta ar pašu svētnīcas kalpošanu. Arīdzan vārdam "svētnīca" ir tā pati sakne. Doma, kas tajā ietverta, ir tāda, ka kaut kas vai kāds "ir nošķirts svētam mērķim". Lūk, ko Dievs bija plānojis Jeremijam, pat pirms viņa dzimšanas. Šie panti nemāca par iepriekšēju nolemību vai eksistenci, bet tie māca to, ka Dievs zina iepriekš.

Dievs zina galu jau iesākumā. Kādu mierinājumu mēs varam gūt no tā pārbaudījumos, ko neizbēgami piedzīvojam? _____

Nepakļāvīgais praviētis

Neskatoties uz Kunga apstiprinājumu, ka Jeremija ir dievišķi izredzēts šim uzdevumam, jaunais vīrietis bija nobijies un nejutās tam gatavs. Varbūt, zinot tā laika cilvēku garīgo stāvokli, kas nebija labs, un zinot, ko ir nepieciešams izdarīt, Jeremija negribēja šo darbu.

Salīdzini Jer. 1:6 ar Jes. 6:5 un 2. Moz. 4:10-15. Kas kopīgs ir visiem šiem gadījumiem? _____

Neviens no šiem vīriem kaut kādu iemeslu dēļ nejutās piemērots uzdevumam. Varbūt tieši tas bija izšķirošais priekšnosacījums pravieša darbam: bezvērtības sajūta un nespēja veikt tik svarīgu un izšķirošu uzdevumu. Būt Radītāja runasvīram? Nav brīnums, ka viņi visi vairījās no šī pienākuma, vismaz sākumā.

Ievēro Jeremijas pirmo reakciju, kad viņš tika aicināts. Viņš nekavējoties sāka runāt par savu neprasmi labi runāt, tieši tāpat kā Mozus. Arī Jesaja savā atbildē minēja savu muti, savas lūpas. Visos gadījumos viņi zināja, ka, lai arī ko vēl ietvertu viņu aicināšana, tā ietvers runāšanu un komunikēšanu. Viņi saņēms vēstis no Dieva un būs atbildīgi par šo vēstu pasludināšanu citiem. Atšķirībā no mūsdienām, kad viņi varētu izveidot mājas lapu internetā vai nosūtīt ziņu, šī komunikācija pārsvarā notika tiešā saskarsmē. Iedomājies, ka tu stāvi naidīgu vadītāju vai nesavaldīgas tautas priekšā un raidi tiem asus rājienu vai brīdinājuma vārdus! Ir saprotams, kāpēc šie cilvēki negribēja kļūt par praviešiem.

Izlasi Jer. 1:7-10. Kāda ir Dieva atbilde Jeremijam? Kāpēc šai atbildei vajadzētu būt arī mūsu cerībai un apsolvījumam, lai arī ko mēs uzskatītu par savu Dieva aicinājumu? _____

Mandelkoka zars

Pravietis ir Dieva liecinieks. Viņa darbs ir runāt nevis pašam no sevis, bet pārstāvēt Dievu. Jeremija nebija aicināts rast risinājumu nācijas problēmām vai kļūt par izcilu personību vai iedvesmojošu vadītāju, kam cilvēki grib sekot. Jeremijam bija tikai viena misija – nodot Dieva vārdus tautai un tās vadītājiem. Šeit nav uzsvars uz cilvēku vai cilvēka potenciālu, tas ir tikai un vienīgi Dieva spēks un vadība. Pravietim bija jānorāda cilvēkiem uz Kungu, kam vienīgajam ir risinājums visām viņu problēmām. Mūsdienās, protams, ir tāpat.

Kāda bija Jeremijas pirmā atklāsme? (Sk. Jer. 1:11-19.) _____

Lielākā daļa Bībeles tulkojumu ebreju izteicienu 11. pantā tulko kā "mandelkoka zars". Šie tulkojumi tomēr neņem vērā ebreju valodas vārdu spēli. Vārdam, kas tulkots kā "mandelkoks", ir tāda pati sakne kā darbības vārdam "būt modram", kas minēts 12. pantā, kad Kungs saka, ka Viņš būs nomodā par to, lai Viņa vārds tiktu piepildīts.

Varētu teikt, ka visas Jeremijas grāmatas centrālā vēsts ir atrodama 11. un 12. pantā. Dieva vārds tiks piepildīts. Kādu dienu ikviens redzēs notiekam visu tieši tā, kā Dievs ir teicis. Dievs grib, lai Viņa ļaudis novēršas no saviem grēkiem. Viņš piedāvā žēlastību un piedošanu, bet Viņš nespiež nevienu paklausīt un saņemt dziedināšanu. Ja Viņa ļaudis neatsauksies Viņam, Viņa notiesājošie vārdi noteikti piepildīsies, kā Viņa vārdi pret Israēlu tika piepildīti Jeremijas grāmatā.

Kā mēs redzam, Dieva vārdi šeit nav domāti tikai tautai. Kungs tiešā veidā runāja arī uz pašu Jeremiju, brīdinot viņu sagatavoties pretestībai, ko viņš piedzīvos. Vienalga, kas notika, Jeremijam bija apstiprinājums no Dieva, ka "Es esmu ar tevi". Kā mēs redzēsim, viņam tas bija vajadzīgs.

Vai tā nav mums visiem?

Izlasi Mat. 28:20. Kādu drošību mēs varam atrast sev šajos vārdos, dzīvojot 21. gadsimtā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mārtiņš Luters Jeremijas grāmatas komentāru ievadā par pravieti rakstīja: "Jeremija bija skumjš pravietis, kas dzīvoja nožēlojamos un grūtos laikos. Vēl vairāk – viņa pravietiskā kalpošana bija sevišķi grūta, cīnoties un karojot ar sliktiem un ietiepīgiem cilvēkiem. Acīmredzot viņš neguva panākumus, jo piedzīvoja, kā viņa ienaidnieki kļūst arvien Jaunāki un Jaunāki. Viņi vairākas reizes centās nogalināt pravieti. Viņi bargi sacēlās pret viņu, sita viņu ar pātagu vairākas reizes. Savas dzīves laikā viņš tomēr piedzīvoja, kā viņa zeme tiek izpostīta un ļaudis aizvesti gūstā."

"Četrdesmit gadus Jeremijam bija jāstāv tautas priekšā kā patiesības un taisnības lieciniekam. Nesalīdzināmi briesmīgās atkrišanas laikā viņam raksturā un dzīvē bija jāatklāj vienīgi patiesā Dieva pielūgšanas vērtība. Šausmīgajā Jeruzālemes aplenkumā tam bija jāklūst par Jehovas nodomu apliecinātāju. Viņam jau iepriekš bija jāpasludina Dāvida nama sabrukums un Sālamana celtā skaistā tempļa izpostīšana. Un, apcietinātam par bezbailīgu runāšanu, viņam vēl joprojām vajadzēja skaidri liecināt pret augsti stāvošu vīru grēkiem. Nicināts, ienīsts un cilvēku atmests, viņš beidzot pieredzēja savu pravietojumu burtisku piepildīšanos un cieta līdz bēdas un Jaunumu, kas sekoja liktenīgās pilsētas izpostīšanai." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 408. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

Viena no visskumjākajām lietām, par ko mums kā septītās dienas adventistiem vajadzētu padomāt, ir Dieva brīdinājums Jeremijam, ka viņš piedzīvos pretestību no savas tautas. Izlasi vēlreiz Jer. 1:17-19. Kas būs tie, kas cīnīsies pret viņu? Kādas brīdinošas mācības mums vajadzētu no tā paņemt sev? Tas ir, kāda ir mūsu attieksme pret mums doto praviešu vārdu, īpaši tad, kad dzirdam to, kas mums nepatīk? Kā augstākminētais E. Vaitas citāts palīdz izteikt baidīto patiesību, ka tie, kam vajadzētu pasaulei atklāt patieso Dievu, ir arī tie, kas, nievājšot Viņa runasvīru un uzbrūkot tam, cīnās pret Dievu? (Sk. arī Māc. 1:9.)

---

2. TĒMA 3.–9. OKTOBRIS

KRĪZE IEKŠPUSĒ UN ĀRPUSĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Soģu 2:1-15; 1. Ķēn. 12:26-31; 2. Laika 33:9, 10; Jer. 2:1-28; 5:2, 3.

ATMIŅAS PANTS:

“Svēts Kungam Israēls, viņa ražas pirmais auglis. Visi, kas ēda no tā, uzņēmas vainu, un ļaunums nāca pār tiem,” saka Kungs.” (Jer. 2:3).

Ja mēs varētu paņemt vienu vārdu, lai aprakstītu cilvēka stāvokli kopš grēkā krišanas, tad tas būtu “krīze”, kuras apmēru var vislabāk saprast tad, ja pārdomājam, kas bija vajadzīgs, lai mūs no tās dabūtu ārā: Jēzus nāve pie krusta. Krīze noteikti ir ļoti smaga – galu galā cik ekstrēmi mēri bija jāpieņem, lai to atrisinātu!

Bībelē daudzi stāsti ir notikuši krīzes apstākļos. Situācija Jeremijas un viņa kalpošanas laikā nebija citāda.

Dieva ļaudis piedzīvoja daudz izaicinājumu gan iekšpusē, gan ārpusē. Diemžēl, neskatoties uz briesmīgajiem militārajiem draudiem no svešām varām, daudzējādā ziņā vislielākā krīze nāca no iekšpuses. “Iekšpuse” nenozīmē tikai samaitātus vadītājus un priesterus, kas jau ir pietiekami slikti, bet “iekšpuse” attiecas uz cilvēkiem, kuru sirdis grēks un atkrišana ir tā apcietinājums un sabojājums, ka viņi ir atteikušies ņemt vērā brīdinājumus, ko Dievs viņiem ir sūtījis, brīdinājumus, kas varētu viņus pasargāt no katastrofas.

Grēks ir pietiekami slikts, bet, ja tu atsakies to atstāt, būs krīze!

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas pētījumiem, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. oktobrī.

Īsa vēsture

Pēc tam, kad israēlieši pēc tuksneša ceļojuma gadiem beidzot bija iegājuši apsolītajā zemē, nebija jāgaida ilgi, lai sāktos problēmas. Viss, ko tas prasīja, bija jaunā paaudze, kas "nepazīna Kungu" (Soģu 2:10). Sākās garīga krīze, kas daudzējādā ziņā inficēja tautu visā tās vēsturē. Tā ir problēma, kas ir inficējusi arī kristīgo baznīcu.

Izlasi Soģu 2:1-15. Kas izraisīja krīzi, un kā tas kļuva redzams? _____

---

11. pantā teikts: "Tad Israēla dēli darīja to, kas ļauns Kunga acīs." Katra paaudze viena pēc otras aizgāja vienu soli tālāk no Dieva, līdz tauta darīja tieši to, ko Kungs viņiem bija teicis nedarīt. Atbilstoši viņu grēkam, viņi piedzīvoja vienu krīzi pēc otras, bet pat tad Kungs nepadevās. Viņš sūtīja tiem soģus (Soģu 2:16), kas atbrīvoja viņus no tā brīža likstām.

Pēc soģu perioda tauta iegāja nosacītā miera un labklājības laikā, kas tiek saukts par "vienoto monarhiju", kas ir Saula, Dāvida un Sālamana valdīšanas laiks un ilga aptuveni simt gadu. Dāvida un vēlāk Sālamana vadībā tā izauga par reģionālu spēku.

Tomēr "labie" laiki nebija ilgi. Pēc Sālamana nāves (ap 931. g. pirms Kristus) tauta sadalījās divās daļās – Israēlā ziemeļos un Jūdā dienvidos. Daudz var pārnest nepareizajai Sālamana valdīšanai, kas, neskatoties uz visu viņa gudrību, pieļāva neskaitāmas kļūdas. "Iepriekšējā valdnieka cietirdīgās rīcības dēļ Israēla ciltis bija ilgi cietušas mokošu netaisnību. Sālamana atkrišanas laikā piekoptās izšķērdības rezultātā uz ļaudīm gūlās smaga nodevu nasta un no tiem prasīja gandrīz vai verdzisku darbu." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 88., 89. lpp.) Dieva izredzētajai tautai nekad vairs nebija tā kā iepriekš. Visu, ko Kungs viņus brīdināja nedarīt, viņi darīja, un tādējādi viņi plāva bēdīgas sekas.

Padomā par nākamo paaudžu problēmu, kam nav tādas pašas vērtības un ticība kā iepriekšējai paaudzei. Vai mēs kā draudze esam saskārušies ar šādu jautājumu? Kā mēs varam mācīties nodot savas vērtības tiem, kas seko mums? _____

Divas valstis

Pēc tautas sadalīšanas slikts kļuva vēl sliktāks. Ziemeļu valstī ķēniņš Jārobāms izdarīja dažas šausmīgas garīgas izvēles, kurām bija ilgstoša ietekme Jaunuma virzienā.

Izlasi 1. Ķēn. 12:26-31. Ko tam vajadzētu stāstīt mums par to, kā apstākļi var aptumšot mūsu izpratni?

Ķēniņa atvērtība pret elku pielūgšanu palīdzēja tautai nopamatoties uz postošā ceļa. "Atkrišana, ko ievadīja Jārobāma valdīšana, izpaudās arvien spilgtāk, līdz beidzot izvērtās Israēla valsts pilnīgā bojāejā." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 107. lpp.) 722. gadā pirms Kristus Asīrijas ķēniņš Šalmanesers pārtrauca valsts eksistenci un izveda tās iedzīvotājus uz dažādām savas impērijas daļām (sk. 2. Ķēn. 17:1-7). No šī izsūtījuma tauta neatgriezās. Uz kādu laiku Israēla valsts pazuda no vēstures.

Dienvidu valstī nebija tik slikti, vismaz vēl ne. Bet nebija arī labi, un, tāpat kā ar ziemeļu valsti, Kungs centās pasargāt šos cilvēkus no likstām, kuras piedzīvoja ziemeļu valsts, tikai tagad tie bija draudi no babiloniešu puses. Diemžēl ar retiem izņēmumiem Jūdā valdīja vesela rinda ķēniņu, kas turpināja vest tautu dziļākā atkrišanā.

Ko šie panti stāsta par dažu Jūdā valdīšanu? 2. Ķēn. 33:9, 10, 21-23; 2. Ķēn. 24:8, 9, 18, 19.

Neskatoties uz slikto vadību, daudzas praviešu grāmatas Bībelē, tai skaitā Jeremijas grāmata, ir praviešu vārdi, ko Dievs bija licis teikt Saviem ļaudīm, mēģinot novērst viņus no grēka un atkrišanas, kas gruzdēja pašā tautas sirdī. Kungs negrasījās padoties attiecībā uz Saviem ļaudīm, nedevis viņiem pietiekami laiku un iespēju atstāt Jaunos ceļus un aiztaupīt briesmas, ko viņu grēks neizbēgami viņiem atnesīs.

Ir tik grūti iziet pašiem no savas kultūras un vides un paskatīties uz sevi objektīvi. Patiesībā tas ir neiespējami. Kāpēc tad mums ir pastāvīgi jāizmeklē savas dzīves, vai tās atbilst Bībeles standartam? Kāds standarts vēl mums var būt?

Divi ļaunumi

Šāda bija situācija, kad jaunais Jeremija uzsāka savu pravieša kalpošanu. "Kunga vārds" nāca pār viņu, un viņš to nodeva tautai cerībā, ka ļaudīm, ja viņi šos vārdus ņems vērā, tiks aiztaupīts sabrukums, kas citādāk noteikti būtu pār viņiem nācis.

Izlasi Jer. 2:1-28 un atbilde uz sekojošiem jautājumiem:

Kādus apsoliņumus Dievs izteica tautai, ja tā būs uzticīga? (Sk. 2., 3. pants).

Ko grēcīgu darīja daži priesteri, mācītāji un pravieši? (sk. 8. p.). _____

Kādos briesmīgos veidos ļaudis piekrāpa paši sevi attiecībā uz savu garīgo stāvokli? (sk. 23., 24. p.). _____

Lai gan tauta bija piedzīvojusi garīgu reformu Hizkijas un Jošijāhu vadībā, tā atgriezās savos vecajos ceļos un iekrita vēl ļaunākā atkrišanās. Kā jau viņš to darīja visu savu kalpošanas laiku, Jeremija šeit skaidri pasaka, kas notiek.

Īpaši interesanti ir viņa vārdi Jer. 2:13. Ļaudis bija izdarījuši divus ļaunumus: viņi bija atstājuši Kungu, dzīvā ūdens avotu, un izcirtuši sev cauras akas, kas, protams, nevarēja vispār noturēt ūdeni. Citiem vārdiem, atstājuši Kungu, viņi bija zaudējuši visu. Šie vārdi kļūva vēl nozīmīgāki tā gaismā, ko Jēzus teica Jāņa 4:10.

Jer. 2:5 Kungs teica, ka tauta devās pakal "tukšībai" un rezultātā kļuva

"tukša" (ESV). Abi vārdi ebreju valodā ir cēlušies no tā paša ebreju vārda (hbl), kas ir izmantots Mācītāja grāmatā un ko bieži tulko kā "tukšība".

Tas nozīmē arī "garaiņi" vai "dvaša". Kā iešana pakal tukšībai padara mūs "tukšus"? Ko tas nozīmē? Kā tas palīdz mums saprast tos, kam reizēm liekas, ka viņu dzīve ir nenozīmīga un bezvērtīga? Kā tu viņiem atbildētu? _____

Babilonijas draudi

Politisko notikumu fons, kas veidoja Jeremijas kalpošanu, zināmā mērā vēsturei ir pazudis. Tas ir, daudzas detaļas nav pieejamas. Bet Bībelē (ar arheoloģisko atradumu palīdzību) ir vairāk nekā pietiekami informācijas, lai rastos vispārīgs priekšstats par to, kas notika. Lai gan no cilvēku perspektīvas varbūt šķiet, ka neviens nekontrolēja situāciju, kad šīs tautas cīnījās par zemi, varu un valdīšanu, Bībele mums māca ko citu.

Izlasi Jer. 27:6. Kas mums no tā jāsaprot? _____

_____

Nelielā Jūdas valsts Jeremijas kalpošanas sākuma gados tika ierauta militārās cīņās starp Babiloniju, Ēģipti un Asīrijas izsīkstošo varu. Asīrijas impērija, noslēdzoties 7. gs. pirms Kristus, bija novājinājusies, un Ēģipte centās atgūt varu un pārvaldību šajā reģionā. Tomēr 605. gadā pirms Kristus Ēģipte Karkemišas kaujā tika uzveikta un Babilonija kļuva par jauno pasaules varu.

Šī jaunā vara padarīja Jūdu par sev pakļautu valsti. Jūdas ķēniņš Jehoakīms varēja nostabilizēt valsti, tikai zvērot uzticību Babilonijas ķēniņam. Daudzi valstī tomēr negribēja to darīt; viņi gribēja cīnīties un atbrīvot sevi no babiloniešiem, pat ja tas nebija tas, ko Kungs bija nodomājis ar viņiem darīt. Tieši pretēji, Dievs izmantoja Bābeli kā līdzekli, lai sodītu tautu par tās atkrišanu.

Izlasi Jer. 25:8-12. Kāda bija Jeremijas vēsts Jūdas ļaudīm? _____

_____

Atkal un atkal Jeremija brīdināja ļaudis par to, kas notiks viņu grēku dēļ, un laiku pa laikam daudzi politiskie un reliģiskie vadītāji atteicās ņemt vērā šos brīdinājumus, tā vietā domājot tā, kā viņi paši gribēja domāt, no kā Kungs viņus gribēja pasargāt. Galu galā, vai viņi nebija īpašā Dieva izredzētā tauta?

Kad tu pēdējo reizi domāji tā, kā tu gribēji, lai arī cik acīmredzami nepareizi šie uzskati beigās izvērtās? Kādu mācību tu no tā esi guvis, lai tas nenotiktu vēlreiz? _____

_____

Nepareizs zvērests

Jer. 5:1 Kungs saka, lai ļaudis kļīst pa Jeruzālemes ielām un skatās, "vai vēl kādu atradīsiet!? Ja tur ir kāds, kas dara tiesu un meklē taisnību, tad es tev [Jeruzālemei] piedošu!". Tas atgādina divus stāstus. Viens ir senā Grieķijas filosofa Diogēna stāsts, kurš, saskaņā ar leģendu, staigāja dienas laikā pa tirgus laukumu, saucot, ka viņš meklē kādu godīgu cilvēku. Par otru stāstu mēs zinām, ka tā ir patiesība – tas ir stāsts par to, ka Dievs runāja ar Ābrahāmu un teica: ja Viņš varēs atrast 50 taisnus cilvēkus (drīz viņš samazināja līdz 10), Viņš pilsētu neizpostīs.

Tomēr Kunga nodoms bija caur Jeremiju atklāt, cik plaši izplatīta bija atkrišana un grēks Viņa ļaužu vidū. Vai nav neviena, kas dara taisnību un meklē patiesību?

Izlasi Jer. 5:2, 3. Kas šeit ir pateiks tāds, kas parāda, cik slikti patiesībā viss bija kļuvis? (Sk. 3. Moz. 19:12.) _____

_____

Šie panti izsaka domu, kas parādās visā grāmatā. Nav svarīgi, cik dziļi kritusi bija kļuvusi tauta, daudzi cilvēki ticēja, ka viņi vēl joprojām uzticīgi seko Kungam! Viņi piesauca Viņa vārdu, bet darīja "Jaunu", nevis "patiesību, tiesu un taisnību" (Jer. 4:2), kā Kungs bija viņiem pavēlējis. Viņi neklausījās brīdīnājumā, kas nāca no Dieva, bet turpināja savu dzīvi un reliģiskās aktivitātes tā, it kā starp viņiem un Dievu viss būtu kārtībā, lai gan patiesībā tā nebija.

Tautas maldu dziļumu mēs varam redzēt Jer. 7:4, kur atklājas, ka cilvēki bija atraduši viltus mīrinājumu šajos vārdos: "Hekhal yhwn hekhal yhwn hekhal yhwn hemma!" (Šis ir Kunga nams, Kunga nams, Kunga nams), it kā tas, ka tur bija templis, būtu viss, kas vajadzīgs, lai būtu droši, ka ar viņiem viss būs kārtībā. Viens ir zināt, ka tu atrodi krīzē. Bet, ja tu tajā atrodi un to nezini, tā ir vēl sliktāka situācija.

Ar visu brīnīšķīgo patiesību, kas mums kā septītās dienas adventistiem ir dota, kā mēs varam būt droši, ka nekritām līdzīgos maldos, uzskatot, ka mūsu unikālais aicinājums pats par sevi jau ir pietiekams, lai mūs izglābtu?

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Nedariet neko no tā, ko mēs darām šeit un šodien – te ikviens dara, kas pašam šķiet pareizi.” (5. Moz. 12:8). “Ja tu klausīsi Kungam, savam Dievam, un ievērosi visus viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu, un darīsi to, kas Kungam, tavam Dievam, šķiet taisns.” (5. Moz. 13:18). “Tajā laikā Israēlā nebija ķēniņa. Katrs darīja, kā tam šķita pareizi.” (Soģu 17:6, 21:25).

Šajos pantos ir atklāts īpaši svarīgs kontrasts, sevišķi šajā laikmetā, kad daudzi saceļas pret domu, ka kāda ārpusē esoša autoritāte varētu pateikt, ko darīt, vai kas ir labs un kas ļauns. Tomēr mēs varam šeit skaidri redzēt atšķirību starp šiem diviem pasaules uzskatiem. Vienā cilvēki dara to, ko viņi uzskata par “pareizu” paši savās acīs; otrā cilvēki dara to, kas ir taisns “Kunga, tava Dieva acīs”. Problēma ar pirmo pozīciju ir tāda, ka bieži vēsturē tas, kas ir “pareizs” kāda paša acīs, ir nepareizs Dieva acīs. Tāpēc mums ir jāpakļauj viss, pat mūsu pašu sirdsapziņa, Dieva Vārdam.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi ir daži piemēri, ko tu vari atcerēties, kur “labi” cilvēki ir izdarījuši ļoti sliktas lietas, pat ja viņi tajā brīdī ir uzskatījuši, ka rīkojas pareizi? Daudzas kultūras mūsdienās ar šausmām skatās uz to, kas kādreiz bija vispārpieņemta rīcība. Kādas mācības mēs varam gūt no tā sev mūsdienās par to, kāpēc mums ne tikai jāpakļaujas Bībeles mācībai, bet arī jābūt ļoti uzmanīgiem, kā mēs skaidrojam Bībeli? Īpaši svarīgi tas ir, ja mēs saprotam, ka ir gadījumi, kad “sliktas” lietas ir darījuši tie, kas ir domājuši, ka viņi var attaisnot savu rīcību ar Bībeli. Ko no tā mums vajadzētu mācīties par to, cik svarīgiem un fundamentāliem mūsu ticības apliecībā vajadzētu būt desmit baušļiem?

---

2. Mācoties par Jeremiju šajā ceturksnī, paturēsim prātā domu, ka, neskatoties uz brīdinājumiem pēc brīdinājuma, ļaudis domāja, ka viņi ir taisni Dieva priekšā. Kas varēja būt par iemeslu tam, ka viņi bija tik pievilti attiecībā uz viņu patieso stāvokli? Kādu vēsti tas sniedz arī mums?

JŪDAS PĒDĒJIE PIECI ĶĒNIŅI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Laiku 34, Jer. 22:1-19, 29:1-14, 2. Laiku 36:11-14, Jer. 23:2-8.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš tiesāja sērdieņa, nabaga tiesu – tad bija labi! – ‘Vai tad tas nenozīmē pazīt mani?’” (Jer. 22:16).

Slavenais krievu rakstnieks Fjodors Dostojevskis 1800-tajos gados pavadīja četrus gadus cietumā Sibīrijā politisko aktivitāšu dēļ. Vēlāk, rakstot par savu pieredzi, viņš runāja par kāda cietuma biedra galējo nožēlas trūkumu par savu šausmīgo uzvedību. “Vairāku gadu gaitā es neredzēju nekādas nožēlas pazīmes šajos cilvēkos, ne arī kādu skumju pārdomu pazīmi par savu noziegumu, un lielākā daļa no viņiem iekšēji uzskatīja sevi par pilnīgi nevainīgiem.” (Jozefs Franks “Dostojevskis. Pārbaudījumu gadi” (1850–1859), 95. lpp.)

Dostojevksa teiktais varētu attiekties uz pieciem ķēniņiem, izņemot Jošijāhu, kas valdīja Jūdā Jeremijas kalpošanas laikā. Viens aiz otra, šķiet, šie vīri pat ne mazliet nenožēloja savu rīcību, arī tad, kad kļuva arvien skaidrāks un skaidrāks, ka viņu rīcība bija izsaukusi likstas, par kurām Kungs bija brīdinājis, ka tās nāks.

Dieva nodoms nekad nebija bijis dot Israēlam ķēniņu. Šīs nedēļas tēmas beigās mēs labāk sapratīsim, kāpēc. Mēs arī sapratīsim smago spiedienu, ko nabaga Jeremija piedzīvoja savas neatzītās kalpošanas laikā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. oktobrī.

Jošijāhu valdīšanas laikā

Jošijāhu bija sešpadsmitais ķēniņš, kas valdīja dienvidu valstī no 640. līdz 609. g. pirms Kristus. Viņš kļuva par ķēniņu astoņu gadu vecumā pēc morālā un garīgā pagrimuma vairāk nekā pusgadsimtu ilgās viņa tēva Amona un vectēva Manases, divu visjaunāko Jūdās ķēniņu, valdīšanas laikā. Jošijāhu valdīšana ilga 31 gadu. Atšķirībā no viņa senčiem Jošijāhu tomēr "darīja to, kas tīkams Kungam" (2. Ķēn. 22:2), neskatoties uz apkārtējo vidi, kas bija viņam ne-labvēlīga.

"Piedzimis jaunam ķēniņam, kārdinājumu ielenkts sekot sava tēva pēdās un ar dažiem padomdevējiem, kas iedrošināja viņu iet pa pareizo ceļu, Jošijāhu tomēr bija paties pret Israēla Dievu. Iepriekšējo paaudžu kļūdu brīdināts, viņš izvēlējās darīt pareizi, nevis nolaisties līdz zemajam grēka līmenim un samaitātībai, kurā bija iekrituši viņa tēvs un vectēvs. Viņš 'nenovērsās ne pa labi, ne pa kreisi'. Kā cilvēks, kam būs jāieņem atbildīgs amats, viņš izšķīrās paklausīt norādījumiem, kas bija doti Israēla valdniekiem, un šī paklausība padarīja Dievam iespējamu izmantot viņu kā trauku godam." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 384. lpp.)

Izlasi 2. Laiku 34. nodaļu. No kā sastāvēja Jošijāhu reforma un kāpēc tas bija centrālais jebkuram centienam garīgas reformācijas virzienā, vienalga, vai tā bija kopīga vai personīga? _____

Jošijāhu reforma sastāvēja no diviem galvenajiem komponentiem: pirmkārt, cik vien iespējams atbrīvoties no visa, kas atgādināja elkdievību. Tas ir, viņš darbojās, lai iznīcinātu jaunus ieradumus, kas bija ieviesušies tautā.

Bet tas bija tikai pirmais solis. Ļaunas vai nepareizas rīcības trūkums automātiski nenozīmē, ka sekos laba griba. Otrkārt, pēc tam, kad viņam priekšā tika lasīta likumu grāmata, ķēniņš slēdza derību Kunga priekšā, ka viņš "no visas sirds un dvēseles sekos Kungam, turēs viņa baušļus, liecības un likumus, lai tiktu pildīti šajā grāmatā rakstītie derības vārdi" (2. Ķēn. 34:31).

Izlasi 2. Laiku 34:32, 33. Ko šie panti mums stāsta par laba piemēra spēku, īpaši starp ietekmīgiem cilvēkiem? Pārdomā labi: kādu ietekmi tavi vārdi un rīcība atstāj uz citiem? _____

Jehoāhāzs un Jehoĵākīms: vēl viena paaudze

Jehoāhāzs (zināms arī kā Šalums) bija 23 gadus vecs, kad viņš kļuva par tēva pēcteci uz troņa. Viņš valdīja tikai trīs mēnešus. Faraons nomainīja viņu pret brāli, jo Jehoāhāzs neatbalstīja Ēģiptes politiku. Jehoāhāzs tikai aizvests uz Ēģipti un tur nomira (sk. 2. Laiku 36:4, 2. Ķēn. 23:31-34).

Ķēniņš, kas sekoja Jehoāhāzam, bija Jehoĵākīms, kas valdīja no 609. līdz 598. gadam pirms Kristus. Viņš bija Jošijāhu dēls. Kad Nebūkadnecars ieņēma Jeruzālemi, Jehoĵākīms tika aizvests uz Bābeli kopā ar tempļa traukiem. Jeremija atkal brīdināja ļaudis, ka viņu jaunais ķēniņš vada tautu pa nepareizu ceļu.

Izlasi Jer. 22:1-19. Kas bija tie jautājumi, kas pret Jehoĵākīmu izsauca tik stingru rājienu no Kunga? _____

Kungs, runājot caur Jeremiju, izteica ļoti asus vārdus šim samaitātajam un alkatīgajam valdniekam. Jehoĵākīms bija vardarbīgs un mantkārīgs ķēniņš, kas bija Jūdā uzlicis smagus nodokļus (sk. 2. Ķēn. 23:35), lai samaksātu ēģiptiešiem. Vēl jaunāk bija tas, ka ar piespiedu darbu viņš bija smalki izbūvējis savu pili, neņemot vērā, ka Torā ir skaidri teikts, ka cilvēkiem par darbu ir jāsamaksā: "Neapspied un neaplaupi savu tuvāko! Lai algādža alga nepaliek pie tevis līdz rītam." (3. Moz. 19:13) Atšķirībā no Jošijāhu, sava tēva, Jehoĵākīms arī pieļāva to, ka Jūdā atkal uzplauka pagānu rituāli.

Jer. 22:16 ir spēcīgs pants. Salīdzinot samaitāto Jehoĵākīmu ar viņa tēvu Jošijāhu, Kungs viņam teica: "Viņš tiesāja sērdieņa, nabaga tiesu – tad bija labi! – 'Vai tad tas nenozīmē pazīt mani?' saka Kungs." Citiem vārdiem, patiesā Dieva iepazīšana nāk no tā, kā cilvēks izturas pret tiem, kam ir kāda vajadzība; tā nāk tad, kad mēs izkāpjam paši no sevis, lai dotu tiem, kas patiešām neko nevar dot mums pretī. Šeit mēs atkal redzam Kunga rūpes par trūcīgajiem un bezpalīdzīgajiem, kā arī mūsu pienākumu palīdzēt tiem, kas nevar palīdzēt paši sev.

Pakavējies pie domas par to, ka palīdzēšana "sērdieņiem un nabagiem" ir veids, kā mēs sākam iepazīt Kungu. Ko tas nozīmē? _____

Jūdas ķēniņa Jehojāhīna īssais valdīšanas laiks

Par deviņpadsmito Jūdas ķēniņu kļuva Jehojāhīns, Jehojākīma dēls. Viņš valdīja uz Dāvida troņa tikai trīsarpus mēnešus. 598. gadā pirms Kristus Nebūkadnēcars aizveda savu karaspēku uz Jeruzālemi un sagūstīja 18 gadus veco ķēniņu un viņa māti, sievas un citus karaliskās ģimenes locekļus. 561. gadā pirms Kristus, 37. gūstniecības gadā Jehojāhīnam tika parādīta žēlastība no Evīl-Mrodaha, Nebūkadnēcara pēcteča, puses. Viņam tika piešķirtas tiesības ēst kopā ar Bābeles ķēniņu, un viņš varēja nēsāt savas ķēniņa drēbes (sk. 2. Ķēn. 25:27-30, Jer. 52:31-34). Viņa dēli arī bija Bābelē kopā ar viņu, tomēr Jeremijas pravietojums saka, ka viņiem būs jāatstāj Dāvida tronis.

Izlasi Jer. 29:1-14 ar Jeremijas starpniecību teiktos Kunga vārdus pēc tam, kad ķēniņš Jehojāhīns un viņa ģimene un galms tika aizvesti gūstā uz Jeruzālemi! Kā atklājas Dieva mīlestība un žēlastība pat šīs traģēdijas vidū?

Viens no viszināmākajiem pantiem Bībelē ir šis: "Es zinu savus nodomus, ko es jums esmu iecerējis, saka Kungs, miera nodomus, ne ļaunus – es došu jums nākotni un cerību!" (Jer. 29:22). Šeit, protams, mums ir tiešs konteksts: Kungs caur Jeremiju uzrunā Jūdejas gūstekņus, kuri piedzīvoja, ka Bābeles iekarotāji pilnībā izposta viņu dzīves. Tomēr, lai arī cik slikta likās viņu situācija, Kungs gribēja, lai viņi zina, ka Viņš tik un tā viņus mīl un Viņa domas par viņiem ir labvēlīgas. Nav šaubu, pārdomājot šausmīgos apstākļus, viņi ar atvērtām sirdīm uzņēma šos cerības pilnos apsolījumu vārdus. Tādējādi pat visu šausmīgo brīdinājumu un draudu vidū ļaudīm vēl joprojām tika dots "nākotnes un cerības" apsolījums. Cik svarīgi, ka viņiem bija šāda drošība, īpaši tajā laikā!

Nākotne un cerība? Kādus Dieva apsolījumus tu vari atcerēties par "nākotni un cerību" tieši tagad, neņemot vērā tavus apstākļus? _____

Pēdējais ķēniņš

Izlasi 2. Laiku 36:11-14! Ko šie panti stāsta par pēdējo Jūdas ķēniņu pirms tautas iznīcināšanas? Kādus garīgus atkrišanas principus atklāj šie panti?

Cedekija (zināms arī kā Matanija) kāpa tronī 21 gada vecumā, kur viņu kā marioneti iecēla Nebūkadmēcars. Diemžēl, kā pantā teikts, viņš nebija daudz mācījies no tā, kas bija noticis ar iepriekšējiem ķēniņiem, un rezultātā viņš tautai bija atnesis vēl lielāku sagrāvi.

2. Laiku 36:14 pasaka kaut ko ļoti dziļu, kas daudzējādos veidos skāra viņu atkrišanu pašā būtībā. Visa Jaunā vidū, kas tika darīts Cedekija valdīšanas laikā, ir pateikts, ka Jūdas tauta "darīja tāpat kā visas pretīgās tautas".

Šeit viņi bija – simtiem gadu pēc iziešanas no Ēģiptes, simtiem gadu kā derības ļaudis, kam bija jābūt par gaismu un bākugunīm tautām (5. Moz. 4:5-8), un tomēr viņi vēl joprojām bija tik ierauti valdošajā kultūrā, tik saistīti ar kaimiņu tautu kultūras un reliģisko vidi, ka viņi darīja visas pagānu riebīgās lietas.

Vai šeit ir vēsts mums?

Izlasi Jer. 38:14-18! Ko ķēniņš viņam jautāja, un kāpēc? _____

Kungs daudzos gadījumos bija skaidri pateicis, ka tautai ir jāpakļaujas Bābeles noteikumiem, ka šis gūsts ir sods par viņu nekrietnajiem darbiem. Tomēr Cedekija atteicās ieklausīties un izveidoja militāru savienību pret Nebūkadmēcaru. Israēls lielā mērā cerēja, ka uzvarēs Ēģiptes karaspēks. Bet Nebūkadmēcars 597. gadā pirms Kristus uzvarēja faraona armiju. Šī sakāve uz ilgu laiku apzīmogoja Jeruzālemes un visas tautas likteni. Neskatoties uz daudzām iespējām nožēlot, mainīties un atjaunoties, Jūdas tauta atteicās to darīt.

Mēs kā draudze esam izsaukti, lai pasludinātu pasaulei vēsti, ko nesludina neviens cits. Daudzējādā ziņā tas ir līdzīgi tam, kas bija jādara jūdu tautai. Kādas mācības mēs varam iegūt sev no viņu kļūdām? _____

Tumšie gadi

Kas notika ar Israēlu un Jeruzālemi pēc Dieva vēsts atmešanas? Jer. 39:8, 9.

Viss, no kā Dievs viņus bija brīdinājis, tieši tā arī notika. Lai arī cik ļoti viņi negribēja ticēt brīdinājumiem, viņi noteikti sāka to darīt pēc tam, kad tas viss bija noticis. Kas gan nav piedzīvojis ko līdzīgu personīgajā dzīvē? Kungs mūs brīdina kaut ko nedarīt, jo tad notiks kaut kas cits, bet mēs to darām tik un tā, un pavisam noteikti viss, kas mums tika teikts, arī notika.

Kāda vēsts ir atrodama Jer. 23:2-8? Kāda cerība šeit ir dota ļaudīm? _____

No cilvēciskās perspektīvas viss likās zudis: viņu tauta bija sagrauta, templis iznīcināts, valdnieki aizvesti un turēti gūstā, bet Jeruzālemes pilsēta bija akmeņu kaudze. Jūdu tautai un ļaudīm bija šajā laikā jāpazūd no vēstures, kā tas bija noticis ar daudzām citām tautām, kas bija pārdzīvojušas to pašu, ko viņi.

Kungam tomēr bija citi plāni, un iepriekš minētajos pantos (kā arī daudzos citos) Viņš deva tiem cerību, ka viss nav zaudēts, bet ka atlikums paliks un atgriezīsies un caur viņiem tiks piepildīti apsolījumi. Tas ir, starp visiem brīdinājumiem par sodu un iznīcību pravieši deva cilvēkiem arī viņu vienīgo cerību.

“Tumšie postu un nāvi nesošie gadi, kas iezīmēja Jūdas valsts galu, novestu izmisumā pat visdrosmīgāko sirdi, ja nebūtu Dieva vēstnešu sniegto pravietisko iedrošinājumu. Sūtot Jeremiju Jeruzālemē, Daniēlu Babilonijas galmā un Ecehiēlu Kebaras upes krastos, Kungs savā žēlastībā skaidri atklāja mūžīgo nodomu un deva pamatu pārliecībai, ka izredzēto ļaužu labā izpildīs visus Mozus rakstos sniegtos apsolījums. Uzticīgo dēļ Viņš izdarīs visu, ko ir sacījis, jo Dieva Vārds ir dzīvs un paliek mūžīgi. (Skat. 1. Pēt. 1:23).” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 464. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Jūdu atkrišanas pēdējos gados praviešu aicinājumi un paskubinājumi šķita gandrīz veltīgi, un, kad kaldeju armijas aplenca Jeruzalemi trešo un pēdējo reizi, cerība zuda ikvienai sirdij. Jeremija paziņoja pilnīgu izpostīšanu, un tāpēc, ka viņš neatlaidīgi aicināja pakļauties, to iemeta cietumā. Bet Dievs uzticīgo atlikumu, kas vēl palika pilsētā, neatstāja izmisumā un bez cerības. Tad, kad Jeremiju turēja stingrā apsardzībā tie, kas viņa vēstis nicināja, pravietis saņēma jaunas atklāsmes par Debesu labprātību piedot un glābt, kas saglabājušās kā neizsīkstošs prieka avots Dieva draudzei no tās dienas līdz pat šim brīdim.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 466. lpp.)

Pārdomā frāzi “Debesu labprātība piedot un glābt”! Padomā par visiem veidiem, kā mums ir parādīta “Debesu labprātība”. Galu galā tikai krustam vajadzētu mums stāstīt par šo labprātību. Mums ir Dieva Vārds, kas mums atklāj glābšanas plānu. Mums ir dots praviešu gars, brīnišķīga dāvana. Kādos vēl veidos mums rādīta “Debesu labprātība piedot un glābt”?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “[Tauta] nāca pie pravieša Jeremijas un sacīja: “Pieņem mūsu lūgšanu, lūdz Kungu, savu Dievu, par mums un par visu šo atlikumu! Jo mēs esam palikuši tikai daži no daudziem, kā tu pats redzi!”” (Jer. 42:2) Ko šis pants un tas, ko mēs lasām Jer. 23:3, mums atklāj par atlikuma tēmu Jeremijas grāmatā?

---

2. No mūsu perspektīvas ir tik viegli atskatīties uz svēto vēsturi un redzēt visas kļūdas, trūkumus un garīgās nepilnības, kādas bija Dieva ļaudīm senatnē. Un mums to arī vajadzētu darīt, jo mums ir teikts, ka šie stāsti ir uzrakstīti mums par paraugu (1. Kor. 10:11). Bēdīgi ir tas, ka daudzi cilvēki tajā laikā, tajā kontekstā un kultūrā domāja, ka viņi dara labu, ka viņiem attiecībās ar Kungu viss ir kārtībā. Kāds brīdinājums mums ir sniegts, cik akli mēs varam būt attiecībā uz savu garīgo stāvokli? Kādos veidos mēs varam nonākt pie tā, ka sākam aptvert savu patieso garīgo stāvokli? Kāpēc mums vajadzētu šī procesa centrā likt krustu? Kas notiktu ar mums, ja mēs to neliktu savas garīgās dzīves centrā?

RĀJIENS UN SODS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jer. 17:5-10, Jer. 17:1-4, Jer. 11:18-23, Jāņa 3:19, Jer. 12:1-6, 14:1-16.

ATMIŅAS PANTS:

“Dziedini mani, Kungs, un es būšu dziedēts, glāb mani, un es būšu glābts, jo tu esi mana slava!” (Jer. 17:14)

«**R**as jau ir bijis, tas atkal būs, kas jau ir noticis, tas atkal notiks – nekā jauna nav zem saules.” (Māc. 1:9)

Nekā jauna nav zem saules? Tas ir sevišķi patiesi, kad runa ir par Dieva praviešu dzīvēm un darbiem, kas bieži bija aicināti izteikt brīdinājuma un rājiena vārdus tiem, kam vajadzēja zināt labāk. Lai gan pravieši centās būt uzticīgi savam aicinājumam, viņi galvenokārt saskārās ar dedzīgu opozīciju, bieži pat garīgo vadītāju atmaksu, kuriem vajadzēja būt pirmajiem, kas ieklausās viņos. Nav brīnums, ka Jēzus teica: “Vai! jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jūs ceļat kapenes praviešiem un izrotājat kapu pieminekļus taisnajiem. Jūs sakāt: ja mēs dzīvotu mūsu tēvu laikā, mēs nebūtu līdzvainīgi praviešu asinsizliešanā.” (Mat. 23:29, 30)

Šajā nedēļā mēs sāksim aplūkot Jeremijas pārbaudījumus. Šķiet, ka viņa kalpošana sastāv tikai no rājieniem un sodiem: viņš izsaka rājienu, vadītāji viņu soda par to.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. oktobrī!

Divi ceļi

No 1. Mozus grāmatas pirmajām nodaļām līdz pēdējām Atklāsmes grāmatā Bībele atklāj mums tikai divas izvēles, kā dzīvot: mēs vai nu sekojam Kungam no visas sirds un dvēseles, vai arī to nedarām. Kā Jēzus to izteica vārdos, kas daudziem ir bijuši satraucoši: "Kas nav ar mani, tas ir pret mani, un, kas ar mani nesavāc, tas izkaisa." (Lūk. 11:23) Šis ir spēcīgi nepārprotams apgalvojums par garīgo realitāti, kas ir lielāka nekā tā, ko mēs redzam ar neapbruņotu aci vai ko mums saka veselais saprāts. Tā ir lielās cīņas tēma pašos pamatos. Un tomēr vienā ziņā Jēzus nepasaka neko jaunu vai radikālu. Tas tā ir bijis vienmēr.

Izlasi Jer. 17:5-10! Kādus svarīgus garīgus principus mēs šeit atrodam, īpaši lielās cīņas starp Kristu un sātanu gaismā? _____

Šo vārdu tiešais konteksts, iespējams, atspoguļo Jūdās politisko vieglprātību, un Kungs gribēja, lai viņi saprot, ka viņu vienīgā cerība ir Dievā, nevis politiskās vai militārās varās – to viņi vēlāk apguva, bet tikai tad, kad bija jau sen par vēlu. Lai gan Kungs var izmatot citus cilvēkus, lai mums palīdzētu, un Viņš to arī dara, beigās mēs varēsim uzticēties tikai Viņam. Mēs nekad nevaram būt droši par citu cilvēku motīviem; bet mēs vienmēr varam būt pārliecināti par Dieva nodomu ar mums.

Labu iemeslu dēļ Jer. 17:9 brīdina par cilvēka sirds viltību. Ebreju teksts saka, ka sirds ir viltīgāka nekā jebkas cits. Grēka briesmīgās fiziskās sekas nav tik sliktas kā tā morālā un garīgā ietekme. Tāpēc, ka mūsu sirdis ir tik viltīgas, mēs nevaram līdz galam zināt, cik sliktas tās patiesībā ir. Jeremija drīz pats sāka redzēt, cik ļoti slikti var būt cilvēku nodomi.

Kā tu vari iemācīties uzticēties Kungam vairāk nekā jebkad iepriekš? Kā tu vari iziet ticībā tieši tagad un darīt to, kas ir taisns Kunga acīs? _____

Jūdas grēks

Jeremijas uzdevums noteikti nebija viegls. Varbūt daži cilvēki var rast patiku norādīt uz citu cilvēku grēkiem, bet lielākā daļa to uzskatītu par ļoti nepievilcīgu darbu, īpaši tāpēc, ka viņu vārdi izprovocē reakciju. Lai gan daži, dzirdot rājienu vārdus, varētu nožēlot un mainīties, tas parasti nenotiek, īpaši ja rājiens pats par sevi ir ļoti ass un spēcīgs. Un, patiešām, kā jau visiem praviešiem, Jeremijas vārdi bija tieši tādi: asi un spēcīgi!

Izlasi Jer. 17:1-4! Kādus brīdinājumus Jeremija izteica ļaudīm? _____

Līdzība par grēku, kas ir iegrebts sirdī, ir sevišķi spēcīga. Tā parāda samaitātības dziļumu. Doma nav tāda, ka grēks ir tajā tikai ierakstīts ar rakstāmo, bet ka tas tajā ir iegravēts, iegrebts ar instrumentu. Tas viss kļūst vēl spēcīgāks, kad mēs atceramies Kunga vārdus Jūdas senčiem: "Ja tu klausīsi Kungu, savu Dievu, un ievērosi visus viņa baušļus un viņa likumus, kas rakstīti šajā bauslības grāmatā, ja tu atgriezīsies pie Kunga, sava Dieva, no visas sirds un visas dvēseles." (5. Moz. 30:10, salīdzini ar Ps. 40:8 un Jer. 31:33) Tas nāca no viņu sirdīm – viņiem jāmīl Dievs un jāpaklausa Viņa likumam; toties tagad viņu grēks – šī likuma pārkāpšana (1. Jāņa 3:4) – ir iegrebts viņu sirdīs.

"Lai neviens, kas atzīst, ka aizstāv Dieva baušļus, nesamierinās ar ārēju godbijības un cieņas parādīšanu Kunga likumiem, it kā tas atbrīvotu no dievišķās taisnības īstenošanas darbos! Lai neviens, kas darījis jaunu, neatsakās pieņemt pamācību! Lai neviens nevaino Dieva kalpus, ka tie ir pārāk dedzīgi nometnes šķīstīšanā no grēka, jo Dievs grēku ienīst! Viņš aicina visus, kas apgalvo, ka tur Viņa baušļus, lai tie šķiras no jebkādas netaisnības." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 416. lpp.)

Grēks iegrebts sirdī? Tā ir drausmīga doma, vai ne tā? Ko šis salīdzinājums saka par to, cik dziļš un intensīvs ir darbs pie mūsu sirds šķīstīšanas? Kāds ir vienīgais veids, kā to paveikt? _____

Jeremijas brīdinājums

“Tiesas spriedums ir tāds, ka gaisma ir nākusi pasaulē. Bet cilvēki bija iemīļējuši tumsu vairāk nekā gaismu, tādēļ ka viņu darbi bija ļauni.” (Jāņa 3:19)

Skumjais Jeremijas stāsts ir tāds, ka pretestība, ar ko viņš saskārās, nāca no tiem, ko Kungs caur viņu centās glābt. Kungs centās aiztaupīt viņiem katastrofu, kurai noteikti bija jānāk. Problēma tomēr ir tāda, ka cilvēki bieži vien negrib dzirdēt to, kas viņiem ir jādzird, jo tas nostājas pret viņu grēcīgajām un samaitātajām ilgām.

Izlasi Jer. 11:18-23! Kas šeit notiek? Ko šie tēlainie salīdzinājumi mums atgādina? _____

_____

Lai gan senajā Israēlā tie, kas ar viltu pravietoja Kunga vārdā, varēja piedzīvot nāvi, šajā gadījumā nebija nekādu pazīmju, ka Anātotas ļaudis uzskatītu, ka Jeremija būtu viltus pravietis. Patiešām, šķiet, ka viņi vienkārši gribēja viņu aplūsināt. Viņi negribēja dzirdēt, kas Jeremijam sakāms. Lai gan pantā nav teikts, kā viņi plānoja viņu nogalināt, daži zinātnieki domā, ka viņi ir gribējuši viņu noindēt.

Kā mēs arī redzējām, Anātota bija Jeremijas dzimtā pilsēta, un tās ļaudis atmeta viņa vēsti, pat tik lielā mērā, ka bija labprātīgi viņu nogalināt. Lai gan tas bija tikai sākums daudz plašākai atmešanai no viņa paša tautas “atlikuma” puses.

Protams, tas viss, tajā skaitā salīdzinājums ar “jēru, kas tiek vests uz nokaušanu”, atgādina Jēzus upuri. Zināmā mērā Jeremija bija Kristus prototips, nevis kā paraugs (kā tas bija ar dzīvnieku upuriem), bet gan tādā ziņā, ka viņš līdzīgi Jēzum piedzīvoja spēcīgu to opozīciju, kas centās viņam palīdzēt. Šī situācija Jeremijas dzīvē noteikti atsauc atmiņā to, kam arī Jēzus gāja cauri Savas kalpošanas sākumā (Lūk. 4:14-30).

Kad bija pēdējā reize, kad tu dzirdēji kaut ko, par ko tu zināji, ka tā ir patiesība, bet vienkārši negribēji to dzirdēt? Kāda bija tava sākotnējā reakcija? Kāpēc šādos gadījumos mums ir jāiemācās uzņemties savu krustu? _____

_____

Žēlabas

Iepriekšējās Jeremijas grāmatas nodaļās Kungs bija brīdinājis savu kalpu, ka viņa kā pravieša darbs nebūs viegls. Kad Jeremiju aicināja, viņam teica, ka Jūdas augstmaņi, ķēniņi, priesteri un tauta "cīnīsies pret viņiem" (Jer. 1:19). Lai gan viņam teica, ka Kungs viņu uzturēs un ka viņa pretinieki "nepievarēs" viņu (Jer. 1:19), nav šaubu, brīdinājums, ka lielākā daļa viņa paša tautas cīnīsies pret viņu, nebija patīkami jaunumi. Tomēr Jeremija vēl nezināja pat ne pusi no tā, un, kad pienāca pārbaudījumi, saprotams, viņš bija dusmīgs un sāpināts.

Lai gan Jeremija runāja pats par savu situāciju, ar kādu universālu jautājumu praviētis cīnās Jer. 12:1-4? Kāda bija pravieša attieksme pret tiem, kas viņu bija sāpinājuši? Ko tas mums stāsta par to, ka pat Dieva visuzticamākie kalpi ir tikai cilvēki? _____

Jer. 12:1 ir pilns ar Vecās Derības tieslietu valodu: ebreju vārdi, kas tulkoti kā "taisns", "tiesa" un "taisnība" visi parādās tieslietu vidē. Praviētis, sarūgtināts par to, ko viņš piedzīvoja, iet tiesā (sk. 5. Moz. 25:1) pret Kungu. Viņa sūdzības, protams, ir parastas: kāpēc šķiet, ka ļaundariem veicas, bet viņam, Jeremijam, kas meklē tikai Dieva gribu, notiek šādi pārbaudījumi?

Mēs varam arī redzēt, ka parādās Jeremijas cilvēciskums. Viņš grib, lai tie, kas viņam ir darījuši ļaunu, tiek sodīti. Viņš šeit nerunā kā teologs, viņš runā kā kritis cilvēks, kam ir vajadzīga žēlastība, kas, līdzīgi Ījabam un līdzīgi daudziem Dievam uzticamiem ļaudīm, nesaprot, kāpēc šīs lietas notiek ar viņu. Kāpēc Jeremijam, Dieva kalpam, kas ir aicināts izteikt Dieva patiesību dumpīgiem cilvēkiem, vajadzētu būt pakļautam viņa paša dzimtās pilsētas nodevīgajai savvērestībai? Jeremija uzticējās Kungam, bet viņš noteikti nesaprata, kāpēc ar viņu notiek tas, kas notika.

Kā mēs varam mācīties uzticēties Kungam, neskatoties uz visu, kas notiek un kam mēs neredzam jēgu? _____

Bezcerīga situācija

Izlasi Jer. 14:1-10! Kas šeit notiek? _____

_____

Sausums skāra visu zemi. Cieta ikviena pilsēta un ciems. Nabagie un bagātie cieta kopā. Pat dzīvā daba nevarēja panest ūdens trūkumu. Aristokrātija gaidīja savus kalpus pie pilsētas vārtiem, cerot, ka viņi būs atraduši ūdeni, bet avoti bija izžuvuši. Ūdens nebija, un bez tā dzīvība nevarēja turpināties. Viņu posts auga no dienas uz dienu. Ļaudis apvilka sēru drēbes un staigāja ar nodurtām acīm. Tad viņi pēkšņi metās zemē un izteica izmisīgas lūgšanas.

Tādas dabas katastrofas laikā bija ieradums apmeklēt templi Jeruzālemē (Joēla 1:13, 14; 2:15-17), lai gavētu un pienestu Dievam īpašus upurus.

Jeremija redzēja tautas kvēlo vēlēšanos, bet viņš labi zināja, ka viņi nemeklē Kungu, bet tikai ūdeni. Tas vēl vairāk apbēdināja pravieti. Jeremija arī lūdza, tikai nevis ūdeni, bet žēlastību un Dieva klātbūtni.

Jeremija arī saprata, ka tas bija tikai sākums pārbaudījumiem, kam jānāk. Dievs redzēja ļaužu sirdis un zināja: ja Viņš vienkārši atceļ sausumu, pazudīs arī nožēla. Ļaudis darīja visu, lai izmainītu savu situāciju, tai skaitā devās uz Jeruzālemi, lūdza, gavēja, apvilka maisus un pienesa upurus, bet viņi aizmirsu vienu: patiesu atgriešanos, patiesu nožēlu. Viņi centās tikai atbrīvoties no problēmas sekām, nevis no pašas problēmas, kas bija viņu grēks un nepaklausība.

Izlasi Jer. 14:11-16! Kā mēs šo saprotam? _____

_____

“Nelūdz par šiem ļaudīm, par viņu labumu,” Dievs teica Jeremijam, kaut arī Jeremija iepriekš izteica lielisku aizlūgšanu: “Kaut mūsu vainas mūs apsūdz, Kungs, dari jel ko sava vārda dēļ.” (Jer. 14:7) Lai gan mums ir teikts, lai lūdzam bez mitēšanās (Jer. 14:7), šajā gadījumā Kungs, kas zina visu no sākuma līdz galam, atklāj Jeremijam, cik samaitāti un atkrituši ir šie cilvēki. Protams, Dievs pazīst sirdis, un Dievs zina nākotni. Mēs nezinām. Tomēr Jaunās Derības pamudinājums lūgt pat par saviem ienaidniekiem šeit neko nezaudē no sava spēka.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Jeremija cīnījās ar tādu pašu jautājumu kā mēs visi: kāda jēga ir ļaunumam? Bet varbūt problēma ir tieši tā, ka mēs cenšamies atrast jēgu tam, kam nav jēgas, ko pat var uzskatīt par "blēņām". Šajā sakarā Elena Vaita rakstīja: "Nav iespējams izskaidrot grēka iesākumu, lai dotu pamatojumu tā eksistencei. [...] Grēks ir iebrucējs, kura klātbūtnē nav pamatota iemesla. Tas ir noslēpums; to attaisnot nozīmētu to aizstāvēt. Ja tam varētu atrast aizbildinājumu vai norādīt uz pastāvēšanas cēloni, tad tas vairs nebūtu grēks." (E. Vaita "Lielā cīņa" 492., 493. lpp.) Aizstāj vārdu "grēks" ar vārdu "ļauņums", un apgalvojums būs tikpat pareizs: "Nav iespējams izskaidrot ļaunuma sākumu, lai dotu pamatojumu tā eksistencei. [...] Ļaunums ir iebrucējs, kura klātbūtnē nav pamatota iemesla. Tas ir noslēpums; to attaisnot nozīmētu to aizstāvēt. Ja tam varētu atrast aizbildinājumu vai norādīt uz pastāvēšanas cēloni, tad tas vairs nebūtu ļaunums."

Kad notiek traģēdija, mēs dzirdam, ka cilvēki saka vai mēs paši domājam: es to nesaprotu. Tam nav izskaidrojuma. Ir pamatots iemesls, kāpēc mēs to nesaprotam: tas nav saprotams. Ja mēs to varētu saprast, ja tam būtu jēga, ja tas iederētos kādā loģiskā un saprātīgā plānā, tad tas nebūtu ļaunums; tad tas nebūtu tik traģisks, jo kalpotu saprātīgam mērķim. Cik svarīgi ir atcerēties, ka ļaunums tāpat kā grēks bieži vien nevar tikt izskaidrots. Tomēr mums ir krusta realitāte, kas parāda mums Dieva mīlestību un labestību, neraugoties uz neizprotamo ļaunumu, ko ir izraisījis grēks.

JAUTĀJUMS PĀRRUNĀM:

Pakavējieties vairāk pie domas, ka ļaunumam un ciešanām nav jēgas, ka tam nav saprātīga un laba skaidrojuma. Kāpēc tā ir labāk? Padomā par to! Notiek šausmīga traģēdija: varbūt kāds bērns nomirst no briesmīgas slimības pēc gadiem ilgām ciešanām. Vai mēs patiešām gribam domāt, ka tam ir labs un saprātīgs iemesls? Vai nav labāk to norakstīt kā briesmīgas un ļaunas sekas tam, ka mēs dzīvojam kritušā pasaulē? Pārrunājiet grupā!

PRAVIEŠA CIEŠANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jer. 23:14, 15; Jer. 20. nod., Ap.d. 2:37; Īj. 3. nod. Jer. 18:1-10, 18-23.

ATMIŅAS PANTS:

“Tu mani pierunāji, Kungs, es ļāvos pierunāties, tu mani pārspēkoji un pievārēji, es biju par izsmieklu cauru dienu, visi par mani ģirdz!” (Jer. 20:7)

Wiena lieta, ko mācīsies ikviens, kas kaut cik ilgu laiku ir ticējis Jēzum un centies darīt Viņa prātu, ir tā, ka būt Jēzus sekotājam un centies darīt Viņa prātu negarantē vieglu dzīvi. Galu galā, kā mums ir teikts: “Visi, kas grib dievbijīgi dzīvot Kristū Jēzū, tiks vajāti.” (2. Tim. 3:12) Tā ir patiesība, ko Jeremija noteikti apguva.

Tikmēr tas, ko mūsu ticība var darīt pārbaudījumu laikos, ir dot mums plašāku izpratni, kas var mums palīdzēt kļūt nosvērtākiem cīņas vidū. Tas ir, kad mēs piedzīvojam netaisnas un negodīgas ciešanas un pārbaudījumus (un nav šaubu, ka daudzas no tām ir negodīgas un netaisnas), mums nav jāpaliek vieniem ar bezjēdzības un bezmērķīguma sajūtu, ko bieži izjūt cilvēki, kas nepazīst Dievu. Mēs varam ieraudzīt plašāku ainu un galējo cerību, ko Dievs mums piedāvā, lai arī cik drūma izskatās tagadne. Un no šīm zināšanām un cerības mēs varam gūt spēku. Jeremija zināja kaut ko no šī konteksta, lai gan reizēm liekas, ka viņš to aizmirst un tā vietā pievēršas tikai savām ciešanām.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. oktobrī!

Bezdievīgi priesteri un pravieši

Hronoloģiski vairāk nekā 2000 gadu attālumā no Jūdās un varbūt pat vēl tālāk kultūras un sociālā ziņā, ir grūti saprast visu, kas notiek Jeremijas laikā. Lasot Bībeli, īpaši skarbos brīdinājumus un draudus, ko Dievs izteica pret ļaudīm, daudzi cilvēki domā, ka Kungs šeit ir attēlots skarbs, sīkumains un atreibīgs. Tā tomēr ir nepareiza izpratne, kas balstīta tikai uz virspusēju Bībeles lasīšanu. Patiesībā Vecā Derība atklāj to pašu, ko Jaunā Derība: Dievs mīl cilvēci un grib to izglābt. Ja mēs gribam rīkoties nepareizi, pat neņemot vērā Viņa lūgumus, mēs varam brīvi to darīt. Mums tikai jāatceras ne tikai sekas, bet arī tas, ka mēs par tām tikām brīdināti jau iepriekš.

Kādi bija ļaunumi, pret ko Kungs nostājās Jūdā? Kādi bija ļaunumi, pret ko pravietoja Jeremija? Jer. 23:14, 15; 5:26-31. _____

Ļaunumu saraksts, kas šeit atklāts, ir tikai neliels ieskats tajā, kur Dieva ļaudis bija iekrituši. Gan priesteri, gan pravieši bija "bezdievīgi" – tā ir neticama ironija, ņemot vērā, ka priesteri bija Dieva pārstāvji un pravieši bija Viņa runasvīri. Un tas ir tikai sākums problēmām, kuras piedzīvoja Jeremija.

Šeit atklātie ļaunumi bija dažādu veidu. Bija garīgo vadītāju atkrišana, kas arī citus vadīja uz ļauniem darbiem, "neviens no sava ļaunuma nenovēršas" (Jer. 23:14). Pat tad, kad Kungs brīdina par tuvojošos tiesu, pravieši viņiem saka, ka tā nenāks. Vienlaikus, atrodoties tālu no Dieva, viņi bija aizmirsuši brīdinājumu rūpēties par bāreņiem un aizstāvēt nabagos (Jer. 5:28). Visādā ziņā tauta bija atkritusi no Kunga. Liela daļa Bībeles, vismaz Vecās Derības praviešu grāmatas, stāsta par Kungu, kas cenšas atgriezt Savus ietiepīgos ļaudis. Tas ir, neskatoties uz visiem šiem ļaunumiem un vēl vairāk, Viņš bija labprātīgs piedot viņiem, dziedināt viņus un pat atjaunot. Bet, ja viņi atsakās, ko vēl var darīt?

Jeremija siekstā

Pravieša darbs vienmēr ir bijis nodot Dieva vēsti, nevis skaitīt, cik daudzi to pieņem vai atmet. Parasti to skaits, kas pieņem pravieša sludināto uzreiz, ir mazs. Piemēram, lai gan mēs nezinām, cik daudz cilvēku dzīvoja Noa laikā, mēs varam loģiski izsecināt, ka lielākā daļa nepieņēma vēsti, ņemot vērā nelielo skaitu, kas iegāja šķirstā. Šķiet, ka visā svētajā vēsturē ir noticis pēc šī parauga.

Izlasi Jer. 20:1-6! Kā tika uzņemta šī vēsts? _____

Lai labāk saprastu, kas šeit notiek, vislabāk ir izlasīt vārdus, ko Jeremija pravietoja, vārdus, kas viņam radīja sarežģījumus ar tik augstu ierēdni. Jer. 19. nodaļā mēs varam lasīt kaut ko no šī pravietojuma: Dievs "nes šai vietai jaunu" (Jer. 19:3), Viņš ļaus cilvēkiem krist no zobena, viņu miesas ēdīs putni un dzīvnieki (Jer. 19:7), un Viņš padarīs jūdus par kanibāliem (Jer. 19:9).

Lai gan neviens nebūtu priecīgs par šādu uzsvāru pravietojumā, Pašhūrs kā vadītājs jutās īpaši aizskarts. Kā tas ir lielākajai daļai cilvēku, viņa pirmā reakcija bija atmest vēsti; galu galā, kurš gan gribētu ticēt kaut kam tik šausmīgam? Vēl vairāk, izmantojot savas pozīcijas, Pašhūrs pieļāva kļūdu, sodot vēstnesi. Viņš saskaņā ar likumu sita Jeremiju (5. Moz. 25:1-3) un ieslēdza viņu siekstā. Lai gan Pašhūrs viņu nākamajā dienā atbrīvoja, šī sāpīgā un pazemojošā pieredze neapstādināja Jeremiju no pravietojuma turpināšanas. Šoreiz viņš vērsās ne tikai pret Jūdu, bet īpaši pret Pašhūru un viņa ģimeni. Drīz Pašhūra un viņa ģimenes liktenis kļuva par šausmīgu paraugu visiem, kas viņus redzēja gūsta ķēdēs. Tā ir arī pirmā vieta Jeremijas grāmatā, kur Bābele ir minēta kā trimdas vieta. (Nodaļas un pat nodaļu daļas nav hronoloģiskā secībā.)

Iedomājies, ka dzirdi kaut ko pravietojam pret sevi! Kā tu domā, kāda būtu sākotnējā reakcija, pretēji tam, kādai tai vajadzētu būt? (Un kādai tai vajadzētu būt?) (Sk. Ap.d. 2:37) _____

Uguns kaulos

Jeremijas skarbie vārdi Pašhūram un tautai (Jer. 20:4-6) nenāca no viņa paša; tie netika izteikti dusmās par to, ka viņš veselu dienu bija ieslēgts siekstā. Tie bija viņam teiktie Kunga vārdi par tautu.

Tomēr tas, kas izteikts pēc tam, nāk tiešā veidā no paša Jeremijas sirds, uzrakstīts Svētā Gara iedvesmā. Tas ir sirdī izjūsts cilvēka sauciens, kam vienkārši nepatīk situācija, kurā viņš atrodas, un kas par to kliedz.

Izlasi Jer. 20:7-14! Ko viņš saka? Ko tas māca mums par viņa pazemību vai arī par mūsu pašu cilvēciskumu? _____

Viņa vārdi sākumā liekas gandrīz vai zaimojoši. Tomēr mēs varam jautāt, kāpēc viņš saka, ka Kungs viņu ir piekrāpis, lai gan jau no paša iesākuma Kungs bija viņu brīdinājis, ka viņš piedzīvos ugunīgu pretestību. Tomēr viņš sūdzas: "Kad es runāju, viss, ko es saku, ir 'spaidi un varasdarbi'. Nav brīnums, ka ļaudis ir pret mani."

Ko ļoti nozīmīgu viņš pasaka Jer. 20:9? _____

Viņš gribētu padoties un pārstāt sludināt, bet Dieva Vārds bija kā uguns viņa sirdī un kā uguns viņa kaulos. Kāda spēcīga metafora tam, kas zina savu aicinājumu un, neskatoties uz personīgām sāpēm, seko šim aicinājumam, lai arī kas notiktu. (Līdzīgas domas ir uzrakstītas Am. 3:8 un 1. Kor. 9:16.)

Visos šajos pantos mēs redzam cīņu, ko piedzīvo Jeremija; mēs varam redzēt lielo cīņu plosāmies gan ārpus viņa, gan iekšpusē. Vienā brīdī viņš slavē Dievu par to, ka Viņš ir izglābis nabago no ļaunajiem; nākamajā brīdī (kā mēs redzēsīm rīt), viņš nolādē dienu, kurā ir piedzimis.

Kāpēc ir tik svarīgi, īpaši briesmīgos apstākļos, slavēt Kungu un pārdomāt visus veidus, kā Viņš mums ir atklājis Savu mīlestību? _____

“Nolādēta tā diena”

Pat visskarbākajiem Bībeles kritiķiem ir jāpiekāpjas svarīgā jautājumā: Bībele nenoklusē cilvēku īpatnības un vājības. Izņemot nevainīgo un bezgrēcīgo Dieva Dēlu, nav daudz cilvēku, kuru dzīves sīkāk ir atklātas Bībelē, bet par kuru vājībām un trūkumiem būtu noklusēts. Tas attiecas pat uz praviešiem. Kā iepriekš minēts, Dievs, kam šie pravieši kalpoja, ir pilnīgs; pravieši, kas kalpoja Viņam, tādi nebija. Viņi tāpat kā mēs bija grēcinieki, kam bija vajadzīga Kristus taisnība, kas tiek piešķirta ticībā (sk. Rom. 3:22). Sākot ar Noa līdz Pēterim, visi, kas ir pa vidu, bija grēka skarti radījumi, kuru vienīgā cerība, kā saka Elena Vaita, bija iet Kunga priekšā un teikt: “Man nav nekādu nopelnu vai labuma, kā dēļ es varētu pieprasīt glābšanu, bet es nesu Dieva priekšā salīdzinošās nevainīgā Dieva Jēra asinis, kas atņem pasaules grēkus. Tas ir mans vienīgais lūgums. Jēzus vārds dod man pieeju Tēvam. Viņa ausis, Viņa sirds ir atvērta maniem visvārgākajiem lūgumiem, un Viņš apmierina manas visdziļākās vajadzības.” (“Ticība un darbi”, 106. lpp.)

Izlasi Jer. 20:14-18! Ko šie panti stāsta mums par pravieša prāta stāvokli viņa personīgajā situācijā? _____

Viņa vārdi šeit atgādina mums Ījabu, kura situācija bija daudz ļaunāka nekā Jeremijam (sk. Īj. 3). Lai gan Jeremijam bija pārliecība, ka viņš dara Dieva prātu, un pārliecība, ka Kungs ir ar viņu, šajā brīdī esošās situācijas pārdzīvojums viņu aprija. Lai arī kāda bija viņa intelektuālā izpratne par to, kas ir patiesība, tagad to aizēnoja viņa paša ciešanas.

Ir brīži, kad ikviens var nonākt līdzīgā situācijā: ar prātu zināt visus Dieva apsolījumus, bet sāpēs un ciešanās būt tā pārņemtam, ka šie apsolījumi ir nostumti otrajā plānā un viss, kam cilvēks spēj pievērsties, ir viņa tagadējās ciešanas. Tā ir saprotama reakcija. Tas nenozīmē, ka tā ir pareiza, bet tā ir saprotama. Tas, ko mēs šeit atkal redzam, ir Jeremijas cilvēciskums, kas ir līdzīgs mūsu visu cilvēciskumam.

Vai tu kādreiz esi juties tā, kā šajā brīdī jutās Jeremija? Ja jā, ko tu iemācījies no šīs pieredzes, kas varētu tev palīdzēt labāk tikt galā tad, kad tu nākamreiz jutīsies tāpat? _____

Plāni pret pravieti

Izlasi Jer. 18:1-10! Kādus svarīgus principus par pravietošanu skaidrošanu mēs šeit atrodam? _____

_____

Kādus svarīgus garīgus principus mēs atrodam šajos pašos pantos? _____

_____

_____

Neskatoties uz visu ļaunumu, Kungs vēl joprojām vēlas dot cilvēkiem iespēju nožēlot. Tāpēc mēs redzam šeit vēl joprojām Dieva žēlastību piedāvātu tiem, kas to pieņems. Pat tagad viņiem vēl joprojām bija laiks griezties atpakaļ, neskatoties uz visu, ko viņi bija darījuši.

Šajos pantos mēs arī varam redzēt daudzu pravietošanu nosacītību: Dievs saka, ka Viņš kaut ko darīs, kas bieži vien atnes sodu. Bet, ja cilvēki nožēlo, Viņš nedara to, ko bija teicis. Tas, ko Viņš darīs, ir nosacīti, atkarībā no tā, kā cilvēki atsauksies. Kāpēc lai Dievs darītu kaut ko citu? Viņš neaicinātu ļaudis atstāt grēkus, lai pēc tam tik un tā sodītu, ja viņi nožēlotu un pārtrauktu ļaunos ceļus. Tādā gadījumā Viņš nesoda, un tas ir skaidri pateikts šajos pantos.

Izlasi Jer. 18:18-23! Kā ļaudis domāja, kādi iemesli viņiem ir darīt Jeremijam to, ko viņi gribēja darīt? Kāda ir Jeremijas ļoti cilvēciskā atbilde? _____

_____

_____

Cik galēji vilies droši vien jutās Jeremija, kad piedzīvoja nosodījumu no cilvēkiem, kas viņam uzbruka tāpēc, kā viņi teica, lai "nezūd bauslība", "gudrajam padoms" un "pravietim vārds"! Cik ļoti sirds var pievilt pati sevi!

Kādas mācības mums vajadzētu gūt par to, cik uzmanīgiem mums vajadzētu būt, kaut ko darot Kunga vārdā? Pārrunājiet atbildes Bībeles izpētes grupā!

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Jer. 18:11-17 Kungs saka Saviem ļaudīm, lai pārtrauc darīt to, ko viņi dara. 11. pantā teikts: "Atgriezieties jel katrs no sava ļaunā ceļa un dariet, ka top labs jūsu gājums un jūsu darbi!" 12. pantā Kungs pasaka, ka Viņš jau zina, ka viņi neklausīsies Viņa brīdinājumos un lūgumos, bet turpinās staigāt "[savas] ļaunās sirds stūrgalvībā" (12. p.). Tad Kungs saka, ko Viņš darīs viņu nepaklausības dēļ. Šī ir viena no daudzajām vietām Bībelē, kas parāda: tas, ka Dievs jau iepriekš zina, kāda būs mūsu brīvā izvēle, nekādā gadījumā nelauž šo brīvo izvēli. Galu galā, kāpēc Kungam vajadzētu lūgt viņus novērsties no saviem ļaunajiem ceļiem, ja viņiem nav brīvība paklausīt Viņam? Tad kāpēc Viņam vajadzētu sodīt viņus par nepaklausību, ja viņiem nav brīvas izvēles paklausīt? Skaidrs ir tas, ka Kungs skaidri zina, kāda būs viņu brīvā izvēle, pat pirms viņi to ir izdarījuši. Šī svarīgā patiesība ir redzama arī, piemēram, 5. Moz. 31:16-21. Pat pirms Israēla bērni bija iegājuši apsolītajā zemē, Kungs saka Mozum: Viņš zina, ka viņi "pievērsās citiem dieviem, ķalpoja tiem, noniecināja mani un lauza manu derību" (5. Moz. 31:20). Šeit ir vēl vairāk pierādījumu tam, ka Dieva iepriekšējās zināšanas par mūsu izvēli neapdraud brīvību izdarīt šīs izvēles.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet vairāk ceturtdienas tēmas pēdējo jautājumu! Kas gan nav dzirdējis cilvēkus sakām, ka viņi dara to un to, tāpēc ka Kungs ir licis viņiem to darīt? (Kā tu varētu atbildēt kādam, kas to saka?) Lai gan nav šaubu, ka Dievs mūs vadīs, kādos veidos mēs varam pārbaudīt šo vadību, lai pārlicinātos, ka tā patiešām ir no Kunga?

---

2. Jeremija teica, ka Kunga vārds ir kā "uguns viņa kaulos". Kā arī mēs varētu uzturēt šo uguni mūsos degošu?

---

3. Ko mēs varam atrast šajā nedēļā pētītajos pantos, kas var palīdzēt mums saprast, ar ko ir saistīta atmoda un reformācija? (Galu galā, vai tas nebija tas, ko Kungs vēlējās redzēt notiekam Viņa ļaudīs?) Piemēram, kāpēc mūsu pašu grēcīguma izjūta ir tik svarīga atmodai? Paturot to prātā, kāpēc krustam un cerībai, ko tas piedāvā, arī vajadzētu būt atmodas centrā?

SIMBOLISKĀS AKTIVITĀTES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 4:3-7, 4. Moz. 21:1-9, Jes. 29:16, Rom. 9:18-21, Jer. 19, Ebr. 5:14, Jer. 13:1-11.

ATMIŅAS PANTS:

“Vai tad podniekam nav varas pār mālu, ka viņš no vienas un tās pašas pikas gatavo vienu trauku godam un otru negodam?” (Rom. 9:21)

Skviens Bībeles pētnieks zina, ka tā ir pilna ar simboliem, kas attēlo kaut kādus konceptus un idejas. Visa zemes svētnīcas kalpošana, piemēram, bija simbolisks pravietojums par glābšanas plānu. “Jūdu saimnieciskās darbības nozīme vēl nav pilnībā aptverta. Plašas un dziļas patiesības ir ietvertas viņu rituālos un simbolos. Evaņģēlijs ir atslēga, kas atver noslēpumus. Pateicoties zināšanām par glābšanas plānu, tā patiesības ir atvērtas mūsu izpratnei.” (E. Vaita “Kristus līdzības” 133. lpp.) Caur zemes svētnīcas simbolismu vai pravietisko grāmatu simboliem (tādiem kā Dan. 2., 7., 8. nodaļa un Atklāsmes grāmata) un daudzos citos veidos Kungs atklāj patiesību. Arī pats Jēzus līdzībās izmantoja simbolus, lai izskaidrotu dziļākas patiesības.

Jeremijas grāmata pati par sevi ir bagāta ar simboliem un tēlainiem izteiksmes līdzekļiem. Šajā nedēļā mēs ieskatīsimies dažos no tiem, kādi tie bija, ko tie nozīmēja un kādas mācības mums vajadzētu no tiem paņemt sev.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. novembrī!

Patiesība simbolos

Raksti ir ārkārtīgi bagāti ar simboliem. Tajā atrodami visu veidu simboli pārpilnībā un lielākajā daļā gadījumu tie aino patiesības, kas ir lielākas par pašiem simboliem.

Izlasi 1. Moz. 4:3-7! Ko simbolizē šie divi atšķirīgie upurī? _____

Jau ļoti ātri Bībelē mēs varam redzēt atšķirību starp mēģinājumu ar darbiem nopelnīt Debesis (Kaina upuris) un izpratni par to, ka glābšana ir tikai žēlastībā, kas mums ir kļuvusi pieejama, tikai pateicoties krustā sistā Glābēja nopelnam (Ābela upuris).

Izlasi 4. Moz. 21:4-9! Ko nozīmēja uz kāta paceltās vara čūskas simbols? (Sk. arī Jāņa 12:32) _____

“Israēlieši glāba savas dzīvības, uzlūkojot paaugstināto čūsku. Šī paskatīšanās bija saistīta ar ticību. Viņi dzīvoja tāpēc, ka ticēja Dieva vārdam un uzticējās līdzekļiem, kas bija nodrošināti viņu atlabšanai.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši” 431. lpp.)

Visā Vecajā Derībā zemes svētnīcas kalpošana bija kā visdetalizētākais glābšanas plāna attēlojums. Tūkstošiem gadu atvērts ir bijis jautājums, cik daudz israēlieši saprata visu rituālu nozīmi, lai gan nav šaubu, ka daudzi saprata vissvarīgāko no visām patiesībām, kas šeit tika mācīta: aizvietojošā grēku izpirkšana, ideja, ka, lai grēki tiktu piedoti, vietniekam ir jāmirst viņa vietā (sk. 1. Kor. 5:7).

Svētnīcas kalpošanā mums ir doti Jēzus nāves simboli, kā arī simboli Viņa augstpriesterīgajai kalpošanai Debesīs, tiesai, kas notiek pirms otrās nākšanas, un pēdējam grēka iznīcināšanas procesam laikmeta beigās.

Kādas Bībeles simbolus par glābšanas plānu tu vēl vari atcerēties? Kuri no tiem īpaši runā par Dieva glābjošo žēlastību un cerību, ko mēs no tās varam gūt? _____

Podnieka māls

Kādas svarīgas patiesības ir mācītas šajos pantos, un kādi simboli šeit ir atrodami? (Sk. 1. Moz. 2:7.)

Jer. 18:1-10 _____

Jes. 29:16 _____

Jes. 45:9 _____

Jes. 64:8 _____

Rom. 9:18-21 _____

Nav šaubu, ka pastāvīgās atmešanas un vajāšanu dēļ, ar ko saskārās Jeremija, viņš gribēja padoties. Vai bija vērts cīnīties par šo tautu? Reizēm viņam noteikti likās, ka atbilde ir: "NĒ!"

Nav arī šaubu, ka, raugoties uz podnieka rokām, viņam tika dota līdzība, simbols tam, kā Kungs strādā ar cilvēcisko mālu. Lai arī kādas citas patiesības būtu atrodamas salīdzinājumā par podnieku un mālu, tā māca par Dieva virsvardību. Tas ir, lai arī cik bezcerīga situācija varēja izskatīties no Jeremijas perspektīvas, podnieka un māla simbolika parādīja viņam, ka beigās, neskatoties uz nepareizajiem un pat labprātīgi nepareizajiem lēmumiem, ko cilvēki pieņem, Kungs kontrolē pasauli. Viņš ir absolūtais spēka un autoritātes avots un beigās Viņš uzvarēs, neskatoties uz to, kā izskatās tagad.

Vairākus gadsimtus pēc Jeremijas Pāvils pārņem šo Vecās Derības simbolu Rom. 9. nodaļā un turpina, pamatā izmantojot to, lai mācītu to pašu mācību, ko tā mācīja Jeremijam. Patiesībā Pāvils Rom. 9:21 pat tiešā veidā atsaucās uz Jer. 18:6. Mēs varam būt mierīgi pārliecināti, ka, neskatoties uz cilvēka brīvās gribas un brīvās izvēles realitāti, beigās mēs varam cerēt uz pilnīgu mīlošā un pašuzpurīgā Dieva virsvardību, kura mīlestība atklājas pie krusta. Ļaunums neuzvarēs: uzvarēs Dievs un Viņa mīlestība. Kāda gan mums ir cerība!

Kā mēs varam iemācīties uzticēties mācībai par podnieku un mālu, neskatoties uz pašreizējiem apstākļiem? Kādi Bībeles panti vēl parāda mums Dieva virsvardības realitāti? _____

_____

Tautas deģenerācija

“Jo viņi mani pametuši un padarījuši svešu šo vietu, kvēpinādami citiem dieviem, kurus nepazina ne viņi, ne viņu tēvi, ne Jūdas ķēniņi, un tādēļ, ka viņi piepildījuši šo vietu ar nevainīgo asinīm!” (Jer. 19:4)

Šajā pantā mums ir doti daži piemēri par ļaunumiem, kas bija pārņēmuši Jūdas valsti. Viņi bija ne tikai atstājuši Kungu, kvēpinājuši “citiem dieviem” un izlējuši nevainīgas asinis, viņi arī bija “padarījuši svešu šo vietu”. Šeit izmantotais ebreju vārds nozīmē “padarīt svešu”, “padarīt dīvainu” vai “apgānīt”. Vai “ši vieta” bija pats templis vai Jeruzāleme, pantā tas nav pateikts. Tomēr svarīgi, ka tautai bija jābūt svētai, īpaši Kungam (sk. 2. Moz. 19:5, 6), atšķirīgai un citādai nekā apkārtējās tautas. Bet tas nebija noticis. Viņi bija pazaudējuši savu unikālo raksturu, savu atšķirīgumu, kas viņus būtu padarījis par lieciniekiem pasaulei. Viņi bija kļuvuši tādi paši kā visi pārējie.

Kādas mācības mēs šeit varam gūt? _____

_____

_____

_____

“Un arī tādēļ, ka viņi cēluši augstienes Baalam, lai dedzinātu uguni savus dēlus, upurēdami Baalam, – to es tiem nepavēlēju un neteicu, no manas sirds tas nenāca!” (Jer. 19:5)

Lai gan cilvēku upurēšana senajā pasaulē bija izplatīta, tā bija lāsts Kungam, kas bija aizliedzis šādu praksi Israēlā (5. Moz. 18:10). Frāze, kas iepriekš tulkota kā “no manas sirds tas nenāca”, ebreju valodā skan: “Tā neradās manā sirdī.” Tas bija idiomatīks izteiciens, kas parāda, cik sveša un tāla no Dieva gribas bija šāda prakse. Ja mēs, grēka nocietinātās, kritušās būtnes, to redzam kā riebīgu, iedomājieties, kāda tā ir mūsu Svētajam Dievam!

Tomēr ar laiku samaitātības un kultūras vara bija tā pārņēmusi Viņa ļaudis, ka viņi bija degradējušies līdz šādam šausmīgam rituālam. Kādu mācību no tā vajadzētu gūt mums visiem par to, cik viegli mēs varam kļūt tik akli valdošās kultūras ietekmē, ka mēs pieņemam un pat piedalāmies darbībās, ko nekad nebūtu atbalstījuši, bet drīzāk uzskatījuši par šausmīgām, ja būtu saistīti ar Kungu un saskaņojušies ar Viņa Vārdu tā, kā tam vajadzētu būt (sk. Ebr. 5:14).

Trauka sasišana

Kā mēs vakar redzējām, tauta bija iekritusi dziļā atkrišanās. Viņi nebija uztvēruši vēsti. Tad Dievs izmantoja Jeremiju, lai izdarītu spēcīgu simbolisku darbību, kas ideālajā variantā palīdzētu viņiem pamosties priekšā esošo briesmu priekšā.

Izlasī Jer. 19:1-15! Kas Jeremijam bija jādara, un ko nozīmēja šī rīcība? _____

Jeremijam vēlreiz bija jādodas uz podnieka māju. Tomēr šoreiz Kungs gribēja pārliecināties, ka viņš sev līdzī ir paņēmis lieciniekus, lai redzētu, ko tieši viņš darīs. Liecinieki bija Jūdas priesteri un vecaji (Jer. 19:1). Kā vadītāji viņi bija atbildīgi par to, kas notika ar tautu, un tāpēc viņiem bija jāsaņem vēsts, ko Jeremijam vajadzēja viņiem sniegt šīs simboliskās rīcības spēkā. Podnieku vārti (Jer. 19:2), kur viņam bija jāsasit krūka, varēja atrasties netālu no tās vietas, kur strādāja podnieki, un tieši ārpus vārtiem varēja būt tā vieta, kur viņi izbēra saplīsušo trauku lauskas. Līdz ar to simbolika kļuva vēl spēcīgāka.

Kam derīgs ir sasists māla trauks? Ja trauks būtu ieklīsis, varētu atrast, kā to izmantot, ja arī tas sākotnēji bija paredzēts citam mērķim. Bet Jeremijam nebija tas tikai jāiedauza. Viņam tas bija jāsasit, padarot to nederīgu. Starp šo rīcību un vārdiem, kas sekoja, ir grūti iedomāties, kā cilvēki varēja nesaņemt brīdinājumu. Protams, saprast brīdinājumu un rīkoties ir divas pilnīgi atšķirīgas lietas.

Vēl biedējošāka ir acīmredzamā darbības pabeigtība. Kas gan var salabot sasistu trauku? Lai gan Kungs deva tautai cerību nākotnei, tomēr uz to brīdi, ja viņi neatgriezīsies, jūdu tautas un viņu bērnu liktenis būs nolemts. Visas vietas, ko viņi bija aptraipījuši ar savu riebīgo un grēcīgo rīcību, drīz apgānīs viņu līķi. Varbūt viņu izvirtības dziļumu labāk var saprast soda lielums, ko pār viņu galvām izsauca samaitātība.

Padomā par kaut ko izpostītu – tā izpostītu, ka nav iespējams atjaunot! Kam tas sākotnēji bija taisīts, un kas ar to notika, kāpēc tas tagad ir nederīgs? Cik uzmanīgiem mums ir jābūt, lai tas nenotiktu ar mums! _____

Linu josta

Izlasi Jer. 13:1-11! Kādu simbolisku darbību Jeremijam pavēlēja darīt, un kādu svarīgu mācību tai vajadzētu mācīt? _____

Šī simboliskā darbība ir radījusi grūtības tās skaidrotājiem, jo Eifratas upe (vispārpieņemts ebreju skaidrojums, bet nebūt ne vienīgais) atradās simtiem kilometru no Jeruzālemes. Ezram bija nepieciešami četri mēneši, lai aizceļotu līdz turieni tikai vienā virzienā (Ezras 7:9). Lai saprastu vēsti labāk, Dievs lika Jeremijam divreiz iet turp un atpakaļ. Tādējādi daži zinātnieki apgalvo, ka šeit ir domāta cita ģeogrāfiskā vieta. No otras puses, citi saka, ka lielais attālums, kas viņam bija jāceļo, palīdzēja viņam saprast, cik tālu tiks aizvesti Israēla bērni. Bez tam, pēc atgriešanās no tik ilga ceļojuma Jeremija varēja saprast atgriešanās prieku pēc 70 gūstā pavadītiem gadiem.

Lai arī kāds būtu gadījums, josta simbolizē gan Israēla namu, gan Jūdās namu, tīru un neaptraipītu aicināšanas laikā. Vīrs, kas nēsā jostu, ir pats Dievs. Kopā ar citām lietām tas parāda, cik cieši Dievs pats ir bijis saistīts ar Saviem ļaudīm. Daži komentētāji nozīmi ir atraduši tajā, ka josta bija no lina – arī priesteru drēbes tika gatavotas no šī materiāla (3. Moz. 16:4); galu galā, Jūdai bija jābūt priesteru tautai (2. Moz. 19:6).

Tieši tāpat, kā sapuva josta, sabruks arī tautas lepnums. Kā josta turas uz vīra gurniem, tā šie ļaudis kādreiz turējās pie Kunga un bija Viņa slavas un goda avots. Bet viņi bija aptraipījušies un sabojāti, kontaktējoties ar apkārtējām kultūrām.

Izlasi Jer. 13:11 un salīdzini to ar 5. Moz. 4:5-8! Kā šie panti kopā parāda, kas notika ar tautu? Ko šiem pantiem vajadzētu iemācīt arī mums? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Salīdzinājums ar podnieku un mālu, īpaši kā tas ir atklāts Rom. 9. nodaļā, rada svarīgu jautājumu par to, kā mēs cenšamies saprast Dieva rīcību. Protais, ka mēs to bieži nesaprotam. Tam nevajadzētu būt pārsteigumam, vai ne? Izlasi Jes. 55:8! Kā cilvēki mēs vienkārši esam ierobežoti tajā, ko mēs varam uzzināt par kaut ko, vismazāk par visiem Dieva ceļiem.

Šis jautājums, cilvēka zināšanu ierobežotība, atklājas tajā, ko sauc par "pašreferences problēmu". Lūk, šāds teikums: "Seviļas bārdzinis dzen bārdas tiem, kas nedzen sev paši." Vai Seviļas bārdzinis dzen bārdus sev? Ja viņš dzen sev, viņš nevar dzīt sev, jo viņš dzen tiem, kas nedzen paši sev. Bet, ja viņš nedzen sev, tad viņam ir jādzen sev tā pašā iemesla dēļ – jo viņš dzen bārdas ikvienam, kas nedzen sev paši. Atbilde veido neatrisināmu paradoksu, kas atklāj prāta robežas. Tādējādi, ja prāts sapinas jau ar tik ikdienišķu jautājumu, kam Seviļas bārdzinis dzen bārdas, cik daudz vairāk tas notiek ar kaut ko tik dziļu kā Dieva darba raksturs un plašums pasaulē? Kas mums ir dots krustā, kas nodrošina mums pietiekami izpratnes, lai uzticētos Viņam un Viņa mīlestībai, pat ja mēs nesaprotam neko no tā, kas notiek Viņa pasaulē.

"Grēka izcelšanās un tā pastāvēšanas iemesli daudziem sagādā grūti atrisināmas problēmas. Viņi redz ļaunā darbu ar tā drausmīgajām sekām – ciešanām un postu – un jautā, kā gan tas viss var notikt, ja augstākā vara pieder Dievam, kas ir bezgalīgs gudrībā, spēkā un mīlestībā? Šeit pastāv noslēpums, kuru viņi nespēj izskaidrot. Un savā nezināšanā un šaubās tie paliek akli pret patiesībām, kas skaidri atklātas Dieva Vārdā un ir tik svarīgas viņu dvēseles izglābšanai." (E. Vaita "Lielā cīņa" 492. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādus izaicinājums mums sagādā ideja par Dieva absolūto virsvaldību Jaunuma jautājuma kontekstā? Kā lielās cīņas scenārijs palīdz mums tikt galā ar šiem smagajiem jautājumiem, šobrīd vismaz daļēji?

---

2. Kādus vēl simbolus jūs varat atrast Bībelē? Kāpēc Dievam vajadzētu izmantot simbolus? Kāda ir simbolu priekšrocība?

KRĪZE TURPINĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jer. 9. nodaļa, Jer. 10:1-15, Rom. 1:25, Jer. 26. nod., Ap. d. 17:30, Ap. d. 5:34-41.

ATMIŅAS PANTS:

“Kas grib līksmot, lai līksmo par to, ka protas un pazīst mani, jo es esmu Kungs, es dodu zemei žēlastību, tiesu un taisnību, jo tas viss man tīk, saka Kungs.” (Jer. 9:23)

Dieva kalpa ciešanas un pārbaudījumi turpinās. Patiesībā liela daļa Jeremijas grāmatas runā par izaicinājumiem un cīņām, kas praviešim bija, lai panāktu cilvēku ieklausīšanos vārdos, ko Kungs centās viņiem nodot mīlestībā un rūpēs.

Iedomājies, kas būtu noticis, ja ļaudis būtu ieklausījušies Jeremijā un pieņēmuši pravieša brīdinājumu. Ja viņi būtu klausījušies – ja tauta, ķēniņi un vadītāji būtu pazemojušies Dieva priekšā – šausmīgā krīze nenāktu. Iespēja nožēlot bija viņu priekšā. Pat pēc tam, kad viņi bija darījuši tik daudz nepareiza, tik daudz ļauna, glābšanas durvis nebija aizvērušās. Durvis stāvēja atvērtas; viņi vienkārši atteicās pa tām ieiet.

Mums ir tik viegli šūpot savas galvas par viņu sirds cietību. “Šie notikumi ar viņiem bija zīmīgi, un tie rakstīti mums, lai mūs pamācītu, jo laiku beigas mūs ir sasniegušas.” (1. Kor. 10:11) Šie paraugi ir mūsu priekšā. Ko mēs mācīsimies no tiem?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. novembrī!

Lai tas, kurš lielās...

Jer. 9. nodaļā pravietis sāka savas vaimanas, jo viņš redzēja neizbēgamo katastrofu tuvojamies viņa zemei un ļaudīm. Dievs izteica spriedumu pār Jeruzālemi, un, kad Dievs kaut ko saka, Viņš tā arī dara. Tas, ko viņi piedzīvoja, nebija nekas nejaušs, – neviena no šīm briesmīgajām un neizprotamajām lietām, kas laiku pa laikam notika, nebija nejauša. Nē, tas, ko viņi piedzīvoja, bija tiešs Dieva spriedums. Un tas, ka Jeremija to saprata, radīja viņam šīs ciešanas. Viņa pārdzīvojums tomēr bija tikai mazs atspulgs sāpēm, ko noteikti izjuta Dievs.

Lai gan konteksts ir atšķirīgs, citātā ļoti labi izteikta šī doma: "Krusts mūsu notrulinātajām maņām ir atklāsme par sāpēm, ko grēks jau no tā iesākuma ir atnesis Dieva sirdij. Ikviena novirzīšanās no pareizā ceļa, ikviena nežēlīga rīcība, ikviena cilvēces neveiksme aizsniegt Viņa ideālu rada viņam skumjas. Kad pār Israēlu nāca likstas, kas bija drošas sekas aiziešanai no Dieva – pakļautība ienaidniekam, nežēlība un nāve –, ir teikts, ka 'viņa sirds sažņaudzās Israēla ciešanu dēļ' un 'viņš balstīja tos un nesa kopš mūžsenām dienām!' Soģu 10:16; Jes. 63:9." (E. Vaita "Audzināšana" 263. lpp.)

Izlasī Jer. 9. nodaļu, pravieša sāpju pilnās žēlabas. Īpaši pievērs uzmanību 23. un 24. pantam. Kāpēc šie vārdi ir tik noderīgi arī mūsdienās? _____

Ir teikts, ka tad, kad runa ir par nāvi, mēs visi esam kā "nenocietināta pilsēta". Gudrībai, varai un bagātībai ir sava vieta, bet, lai pajautos uz šīm lietām, īpaši katastrofas laikā vai kad uzglūn nāve, tās ir nederīgas, nenozīmīgas un tukšas. Visos brīdinājumos par sodu ļaudīm tiek atklāts, kam patiešām ir nozīme, un tas ir: zināt un saprast, vismaz tik lielā mērā, cik mēs varam, Dieva mīlošo laipnību, tiesu un taisnību. Kas vēl atliek, kas vēl var dot mums cerību un mierinājumu, kad viss laicīgais, viss cilvēcīgais, ieskaitot mūsu pašu miesu, mūs pievij?

Ko krusts stāsta mums par Dieva mīlošo laipnību, tiesu un taisnību? _____

Radījumi vai Radītājs?

Kā mēs jau runājām, Dieva ļaudis bija aicināti būt citādiem nekā apkārtējās tautas, kas visas bija iegrimušas pagānismā, elku kalpībā un nepareizās mācībās. Daudzi brīdinājumi pirmajās piecās Mozus grāmatās bija īpaši pret kaimiņtautu ieradumu pārņemšanu. Tā vietā israēliešiem bija jāliecina pasaulei par Kungu kā Radītāju un Pestītāju. Diemžēl liela daļa Vecās Derības vēstures ir stāsts par to, cik bieži viņi tika ievilināti darbībās, no kurām tika brīdināti.

Izlasi Jer. 10:1-15! Ko Kungs mums šeit saka par Saviem ļaudīm? Ja šis pats brīdinājums tiktu dots mūsdienās, mūsu laika un kultūras kontekstā, kā tas būtu uzrakstīts? _____

Jeremija saka ļaudīm to, ko viņiem jau vajadzēja zināt: šie pagānu dievi nav nekas vairāk kā cilvēku darinājumi, dēmonu izkropļotās cilvēku iztēles izdomājumi. To Pāvils, rakstot pēc vairākiem gadsimtiem, bija domājis par tiem, kas "Dieva patiesību apmainījuši pret meliem, godinājuši radību un kalpojuši tai, nevis Radītājam. – Viņš ir augsti teikts mūžīgi! Āmen!" (Rom. 1:25)

Ievēro, kā Pāvils šajā pantā salīdzina radību un Radītāju! Tāds pats kontrasts ir atklāts tajos Jeremijas grāmatas pantos, kas runā par šo "dievu" nespēju un vājumu, salīdzinot ar patieso Dievu. Visos šajos Jeremijas tekstos ir mēģināts cilvēkiem parādīt, cik muļķīgi ir uzticēties lietām, kas nav spējīgas neko paveikt, – salīdzinājumā ar Dievu Radītāju, kas ne tikai radīja pasauli, bet uztur to Savā spēkā (sk. Ebr. 1:3).

Lai arī cik seni būtu šie panti, vēsts joprojām ir aktuāla. Mēs varbūt netiekam kārdināti zemos cilvēku veidotu statuju priekšā un pielūgt tās, un lielākā daļa no mums arī nebīstas vai neuztraucas par zīmēm debesīs. Tomēr vēl joprojām cilvēkiem šķiet vieglāk uzticēties taustāmām lietām, lai arī tās nevar mūs izglābt, tāpat kā šie elki nespēja glābt Jūdu soda dienā.

Kurām lietām mēs varam sākt uzticēties vairāk nekā vajadzētu, ja neesam uzmanīgi? _____

Aicinājums nožēlot

Izlasi Jer. 26:1-6! Kādu cerību Kungs šeit piedāvā cilvēkiem? _____

_____

Šeit ietvertā vēsts ir tā pati, kas visā Bībelē, Vecajā un Jaunajā Derībā, un tas ir aicinājums nožēlot, atstāt grēku un atrast glābšanu, ko Dievs piedāvā visiem.

Kāda ir šo pantu vēsts? 2. Laiku 6:37-39; Ec. 14:6; Mat. 3:2; Lūk. 24:47; Ap.d. 17:30. _____

_____

_____

“Lai gan visi Jūdas iedzīvotāji bija necienīgi, Dievs tos tomēr negribēja atnest. Tiem pienācās paaugstināt Kunga Vārdu pagānu vidū. Daudziem, kas Viņa labās īpašības nemaz nepazina, vēl vajadzēja ieraudzīt dievišķā rakstura godību. Lai paskaidrotu iecerēto žēlastības plānu, Viņš sūtīja savus kalpus – praviešus – ar vēsti: “Atgriezieties ikviens no sava ļaunā ceļa!” (Jer. 25:5) “Sava Vārda dēļ Es pavilcināju savas dusmas, un sava goda dēļ Es iztuos saudzīgi tev par labu, lai tevi neiznīcinātu. (..) Manis dēļ, jā, Manis dēļ Es to daru, lai Mans Vārds netop zaimots! Savu godu Es citam nedošu!” (Jes. 48:9,11)”

Vecā Derība, Jaunā Derība – Dieva vēsts mums ir viena un tā pati: mēs esam grēcinieki un esam rikojušies nepareizi, pelnījuši sodu. Bet, pateicoties Kristus krustam, pateicoties Jēzus salīdzinošajai nāvei, Dievs visiem ir sagatavojis ceļu, lai mēs tiktu glābti. Mums ir jāatzīst savs grēcīgums, mums ticībā ir jāpiesauc Jēzus nopelns, kas mums ir brīvi pieejams, neskatoties uz mūsu bezvērtīgumu, un mums ir jānožēlo savi grēki. Un, protams, patiesa nožēla ietver grēka izskaušanu no savas dzīves Dieva žēlastībā.

Lai arī ko mēs būtu darījuši, mēs varam nožēlot savus grēkus un saņemt piedošanu. Tā ir lielā evaņģēlija aizgādība. Kādi grēki tev ir jānožēlo tieši tagad? _____

_____

_____

Nāves draudi

Veroties atpakaļ no mūsu perspektīvas, ir grūti noticēt cilvēku sirds cietībai. Kā mēs redzējām vakardienas tēmā, Jeremijas vēsts – lai arī cik tā bija stingra – joprojām bija pilna cerības. Ja viņi nožēlotu, Dievs novērstu šausmīgos sodus, kuriem saskaņā ar derības apsolījumiem un lāstiem bija jānāk pār viņiem. Ja tikai viņi darītu to, ko no viņiem gaidīja, ja tikai viņi paklausītu Dievam un iegūtu svētības, ko dod paklausība, tad viss būtu labi. Dievs piedotu, Dievs dziedinātu, Dievs atjaunotu. Evaņģēlija aizgādība, pateicoties Jēzus upurim, būs pietiekama, lai piedotu visus grēkus un atjaunotu cilvēkus.

Kāda cerības, apsolījumu, glābšanas vēsts!

Kāda bija atbildes reakcija uz Jeremiju un viņa vēsti? (Sk. Jer. 26:10, 11.)

Jeremija neatstāja savu pienākumu. Par spīti nāves draudiem, bez šaubām, arī ar zināmu baiļu piedevu, pravietis vienalga nemīkstīnāja nevienu vēsts vārdu, ko viņam bija devis Kungs, kas īpaši brīdināja viņu jau no paša sākuma neaizturēt nevienu vārdu (Jer. 26:2). Lai arī Jeremija reizēm žēlojās, sūdzējās un nolādēja savas piedzimšanas dienu, mēs viņu ieraugām kā Dieva vīru, kas stāvēja uzticīgi un ar pārliecību.

Kad tu pēdējo reizi stāvēji uzticīgi par patiesību, kāda tā ir Jēzū, neskatoties uz to, ko tas prasīja no tevis personīgi? Ja tev tas nekad nav bijis jādara, tad kas nav kārtībā? _____

Jeremijas bēgšana

Kā mēs redzējām vakar, lai arī kādas bija viņa bailes, lai arī kādas bija viņa paša emocijas, Jeremija stāvēja stingri, pilnībā apzinoties iespējamo nāvi, ko var nest viņa nelokāmība. Viņš skaidri brīdināja valdniekus un tautu Jer. 26:15 ("zināt ziniet", viņš teica) – ja viņi to nogalinās, tad piedzīvos sodu par nevainīgi izlietām asinīm. Jeremija zināja, ka viņš nebija vainīgs par apsūdzībām, kas tika vērstas pret viņu.

Izlasi Jer. 26:16-24! Kā Jeremija izbēga no nāves? _____

Cik pārsteidzoši, ka priesteri un pravieši, kam bija jābūt tautas garīgajiem vadītājiem, saņēma rājienu un izaicinājumus no vienkāršiem "vecajiem" un "tautas", kas cēlās, lai aizstāvētu Jeremiju. Tas atgādina pravieša Mihā laikus, kurš dzīvoja Israēlā gadsimtu pirms Jeremijas. Ķēniņš tad nedarīja pāri Mihā, bet klausījās viņa padomu, visa tauta nožēloja, un nelaime tika novērsta – vismaz uz kādu laiku. Tagad, Jeremijas dienās, šie ļaudis bija gudrāki nekā viņu vadītāji, viņi gribēja pasargāt nāciju no lielas kļūdas, ja tie nonāvētu Dieva pravieti.

Attaisnojošajā spriedumā tika uzsvērts, ka Jeremija nav vainīgs tajā, par ko tika apsūdzēts. Tomēr priesteru un praviešu naidis kļuva vēl spēcīgāks. Viņos pamodās dusmas un ilgas atriebties, tā ka kādā citā reizē viņi uzklupa Jeremijam ar vēl lielāku niknumu. Atbrīvošana pravietim nozīmēja atvieglojumu tikai uz mirkli. Viņš nebija pilnībā pasargāts no briesmām.

Šeit mēs redzam piemēru tam, kā daži cilvēki mācījās mācības no vēstures, turpretī citi, zinot to pašu vēsturi, atteicās uzņemt tās pašas atziņas. Kaut ko līdzīgu varam redzēt gadsimtu vēlāk farizejā Gamalielā un viņa teiktajā citiem vadītājiem par to, kā apieties ar Jēzus sekotājiem.

Izlasi Ap. d. 5:34-41! Kādas paralēles tu vari saskatīt šeit un tajā, kas notika ar Jeremiju? Vēl svarīgāk, kādu mācību mēs paši varam būt no vēstures un to kļūdām, kas dzīvojuši pirms mums? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Mīlestību mēs esam iepazinuši no tā, ka viņš savu dzīvību par mums ir atdevis.” (1. Jāņa 3:16) Nav šaubu, mēs varam paskatīties apkārt dabā, cilvēku attiecībās un pašas radības brīnumos un ieraudzīt Dieva mīlestību, lai arī cik ļoti grēks ir sabojājis šo radību, kā arī mūsu spēju novērtēt vai pat lasīt to pareizi. Bet pie krusta priekšskars tika norauts, un pasaulei tika dota spēcīgākā un skaidrākā mīlestības atklāsmē, kāda vien bija iespējama – mīlestības, kas bija tik liela, ka noveda pie tā, ko Elena Vaita nosauca par “dievišķo spēku šķiršanu”. (“The SDA Bible Comentary”, 7. sēj., 924. lpp.)

Dievišķo spēku šķiršana?

Dieva mīlestība pret mums bija tik liela, ka dievišķā Trīsvienība, kuras locekļi mīl cits citu no mūžības, izturēja šo “šķiršanu”, lai mūs glābtu. “Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani esi atstājis?” (Mat. 27:46) ir visskaidrākā un visspēcīgākā izpausme šai “šķiršanai”, ar ko bija jāmaksā, lai mūs glābtu. Šeit mēs varam atkal redzēt sāpes un ciešanas, ko Kungs izcieta mūsu grēka dēļ.

Tāpēc nav brīnums, ka “mēs mīlam, jo viņš pirmais mūs mīlēja” (1. Jāņa 4:19). Protams, kā krituši cilvēki mēs tikai atdarinām šo mīlestību, un pat šī atdarināšana bieži ir kopā ar mūsu pašu savtību un grēcīgajām ilgām. Dieva mīlestība pārspēj mūsējo; mēs atspoguļojam Dieva mīlestību tāpat, kā mālaina dubļu peļķe atspoguļo debesis.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai gan daudzi mūsdienās nepielūdz dzīvniekus vai lietas dabā tā, kā to darīja senatnes ļaudis, kādā ziņā mēs vēl joprojām esam briesmās taisīt elkus vai dievus no pašas dabas?

---

2. Kāda loma kristieša dzīvē ir nožēlai? Tas ir, kāda ir nožēlas loma turpmākajā ticības dzīvē pēc sākotnējās nožēlas, kad cilvēks pirmo reizi pieņem Jēzu?

---

3. Centies saprast domu par “dievišķo spēku šķiršanu”! Kā mums to saprast? Ko tas mums stāsta par to, cik grēks ir nāvējošs un cik dārgi tas maksā?

JOŠIJĀHU REFORMAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Laiku 33. nod., Hab. 1:2-4, 2. Ķēn. 22. nod., Fil. 2:3-8, 2. Ķēn. 23:1-28, 1. Kor. 5:7.

ATMIŅAS PANTS:

“Pirms viņa nav bijis līdzīga ķēniņa, kurš tā būtu pievērsies Kungam no visas sirds, visas dvēseles un visa spēka pēc Mozus bauslības. Arī pēc viņa vairs nav bijis tāda kā viņš.” (2. Ķēn. 23:25)

Qecāki zina, cik grūti ir noskatīties, kā viņu bērni, īpaši kad tie ir pieauguši un ārpus vecāku kontroles, izdara izvēles, kas, kā viņi zina, atnesīs tiem sāpes. Protams, sirdssāpes piedzīvo ne tikai vecāki un bērni: kurš gan nav redzējis draugus vai radniekus, vai kādu citu izdarām izvēles, kas, kā jūs zināt, viņiem kaitēs? Tas ir neveiksmīgais aspekts tam, ko nozīmē brīvā griba. Brīvā griba, īpaši morālā ziņā, nenozīmē neko, ja mums nav brīvības izdarīt nepareizas izvēles. “Brīvā” būtne, kas var izvēlēties tikai pareizo, nav patiesībā brīva vai pat patiesi morāla.

Tādējādi liela daļa Rakstu ir stāsts par Dievu, kas brīdina Savus ļaudis no nepareizu izvēļu izdarīšanas. Par to runā arī lielākā daļa Jeremijas grāmatas: Dievs, kas respektē brīvās izvēles un brīvo gribu, izsaka lūgumus Savai izredzētajai tautai.

Un lai gan diemžēl lielākā daļa stāstu nav labi, šajā nedēļā mēs ieraudzīsim cerības stāstus; tas ir, mēs iepazīsim vienu no nedaudzajiem ķēniņiem, kas, izmantojot brīvo gribu, izvēlējās darīt to, kas “taisns Kunga acīs”.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. novembrī!

Manases un Amona valdīšana

Lai arī cik ļoti mums patīk runāt par objektivitāti, par lietu redzēšanu, kādas tās patiešām ir, kā cilvēki mēs esam bezcerīgi subjektīvi. Mēs redzam pasauli ne tik daudz tādu, kāda tā patiešām ir, bet tādu, kādi mēs patiešām esam. Un tāpēc, ka mēs esam kritušas un samaitātas būtnes, šī samaitātība ietekmē ap mums esošās pasaules uztveri un interpretāciju. Kā vēl, piemēram, mēs varētu izskaidrot tādu cilvēku kā ķēniņu Manasi no Jūdas (ap 686.–643. g. pirms Kristus), īpaši viņa šausmīgās atkrišanas sākuma gados? Tas ir neiedomājami, kā viņš attaisnoja savā prātā šausmu lietas, kurām viņš ļāva uzplaukt Jūdā.

Izlasī 2. Laiku 33. nodaļu! Ko šis stāsts stāsta mums par to, cik samaitāts bija ķēniņš Manase? Vēl svarīgāk, ko tas mums māca par Dieva labprātību piedot?

Nav šaubu, transportēšana uz Bābeli važās un ķēdēs noteikti lika cilvēkiem pārdomāt savu dzīvi. Tomēr pants ir ļoti skaidrs: Manase patiešām nožēloja savus ceļus un, kad tika atjaunots tronī, centās izlabot postu, ko bija darījis. Diemžēl posts bija lielāks, nekā viņš varēja iedomāties.

“Bet šī nožēla, lai arī cik ievēribas cienīga tā nebūtu, nāca par vēlu. Tā vairs nespēja valsti izglābt no iepriekšējo elku kalpošanā pavadīto gadu samaitājošā iespaida. Daudzi, kas bija kļuši un krituši, nekad vairs nespēja piecelties.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 383. lpp.) Un pat vēl neveiksmīgāk bija tas, ka starp tiem, kurus ļoti bija ietekmējusi Manases atkrišana, bija arī viņa dēls Amons, kas ieņēma troni pēc tēva nāves un kas “darīja to, kas netīkams Kungam, tāpat kā bija darījis viņa tēvs Manase. Amons darināja elku tēlus, tāpat kā viņa tēvs Manase, viņš upurēja un kalpoja tiem” (2. Laiku 33:22). Vēl sliktāk ir tas, ka, atšķirībā no sava tēva, Amons nekad nenožēloja savus ceļus.

Kurš gan personīgi nav iepazinis šausmīgās sekas, kas var sekot pat tādām grēkam, kas ir piedots? Uz kādiem apsollījumiem par uzvaru pār grēku tu vari pamatoties? Kāpēc nedarīt to tagad, pirms grēks atnes savas postošās sekas.

Jaunais ķēniņš

Kāds sludinātājs reiz teica: "Esi uzmanīgs, par ko tu lūdz. Tu vari to arī dabūt." Israēls bija lūdzis un ilgojies pēc ķēniņa, tāpat kā visas tautas ap viņiem. Tauta dabūja to, ko bija lūgusi, un pēc soģu laikmeta israēliešu vēsturē ir tik daudz stāstu par to, kā šie ķēniņi tronī sevi sabojāja un līdz ar to arī nāciju.

Neraugoties uz to, vienmēr ir bijuši izņēmumi, tādi kā ķēniņš Josija, kas kāpa tronī 639. gadā pirms Kristus un valdīja līdz 608. gadam pirms Kristus.

Kādi bija apkārtējie apstākļi, kad tronī kāpa jaunais ķēniņš? (Sk. 2. Laiku 33:25) _____
_____
_____

Lai gan demokrātiju uzskata par tautas valdīšanu, parasti tā darbojas citādi nekā šajā gadījumā. Tomēr ļaudis darīja zināmu savu gribu un rīkojās saskaņā ar viņu gribu. Jaunais ķēniņš kāpa tronī lielu nemieru, atkrišanas un vardarbības vidū, pat starp valdības visaugstākajiem līmeņiem. Redzot, kas notiek, daudzi uzticīgie tajā zemē sāka domāt, vai vispār Dieva apsolījumi senajam Israēlam kādreiz piepildīsies. "Skatoties no cilvēciskā redzes viedokļa, likās pilnīgi neiespējami, ka dievišķais nodoms ar izredzēto tautu jebkad īstenosies dzīvē." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 384. lpp.)

Uzticīgo bažas ir izteiktas pravieša Habakuka vārdos. Izlasi Hab. 1:2-4! Ko pravietis saka? _____
_____

Diemžēl nekrietnību, vardarbības, strīdu un bezlikumības problēmu risinājums nāca, bet no ziemeļiem, no Bābeles, ko Dievs izmantoja, lai pārmācītu Savus ietiepīgos ļaudis. Kā mēs līdz šim redzējām, tam tā nevajadzēja būt; taču, tā kā viņi atteicās nožēlot, viņi piedzīvoja sodu, ko viņiem atnesa pašu grēks.

Cik bieži no cilvēciskā skatu punkta liekas, ka "dievišķo nodomu" nav iespējams īstenot? Ko tas mums stāsta par to, kā mums ir jāaizsniiedz cilvēki ticībā, lai arī ko mēs redzētu vai pilnībā saprastu? _____
_____
_____

Jošijāhu tronī

"Jošijāhu sāka valdīt astoņu gadu vecumā. Viņš valdīja Jeruzālemē trīsdesmit vienu gadu, un viņa mātes vārds bija Jedīda, Adāja meita, no Bockatas. Viņš darīja to, kas tikams Kungam, un staigāja visos sava tēva Dāvida ceļos un nenovērsās ne pa labi, ne pa kreisi." (2. Ķēn. 22:1, 2) Pārdomājot situāciju, kādā Jošijāhu kāpa tronī, kas īpašs ir šajos pantos? _____

_____

_____

Bībele mums neko nepastāsta par šo ievērojamo jauno cilvēku, kam, ņemot vērā apstākļus, visdrīzāk bija lemts būt tikpat samaitātam un ļaunam kā viņa tēvs pirms viņa. Tomēr tas tā nebija. Lai arī kāds bija iemesls, viņš izvēlējās citu ceļu, un tam vajadzēja atstāt pozitīvu, lai gan ļoti ierobežotu, ietekmi uz nāciju.

2. Ķēn. 22. nodaļā minēts, ko Jošijāhu darīja ar templi. No Sālamana tempļa iesvētīšanas bija pagājuši gari gadsimti līdz Jošijāhu reformām (622. g. pirms Kristus). Ķēniņi nebija rūpējušies par templi. Laiks bija saēdis ēku, kas kādreiz bija bijusi skaista. Jaunais ķēniņš redzēja, ka templis vairs nebija piemērots pielūgsmei, jo ilgu gadus bija atstāts novārtā.

Ko Jošijāhu darīja, kad viņš atklāja, ka templis ir tā nolaists? 2. Ķēn. 22:3-7.

_____

_____

_____

Mūsdienās mēs teiktu, ka ķēniņš aizsūtīja savu finanšu ministru pie augstā priestera un lūdza viņu izplānot un pārskatīt materiālus un nepieciešamo darbu, lai atjaunotu templi. Viņiem nebija jāatskaitās par naudu, kas viņiem bija uzticēta, jo viņi rīkojās uzticīgi. Lai arī kāds bija iemesls, Jošijāhu parādīja viņiem uzticību, un, cik ir zināms no Bībelē rakstītā, šī uzticība tika attaisnota.

Ir skaisti atjaunot templi, bet kas tomēr ir svarīgākais, lai notiktu patiesa atmoda un reformācija? (Sk. Fil. 2:3-8) _____

_____

_____

_____

Bauslības grāmata

Svētnīcas atjaunošana, kas ilgu gadus bija israēliešu pielūgsmes centrs, bija svarīga, bet ēkas renovācija nebija viss, kas vajadzīgs. Visskaistākā un vissīkāk izstrādātā struktūra, lai gan izplānota, lai palīdzētu pielūdzējiem izjust Kunga spēku un varenību, nav pietiekama, lai izraisītu cilvēkos godbijības jūtas. Vēsture ir pilna ar skumjiem stāstiem par cilvēkiem, kas vienu brīdi ir "pielūguši" kādā skaistā baznīcā kaut kur, bet nākamajā brīdī ir izgājuši ārā un izdarījuši negēlību, uz ko viņi varbūt pat tika sakūdīti no tā, ko bija mācījušies šīs skaistās ēkas iekšpusē.

Kas notika tempļa atjaunošanas laikā? Kāda nozīme ir Jošijāhu spēcīgajai reakcijai uz šiem notikumiem? 2. Ķēn. 22:8-11. _____

Viņi atrada bauslības grāmatu. Kuru daļu vai visu – to Bībele neatklāj. Iespējams, tā tika atrasta kaut kur tempļa sienās.

Izlasi 2. Ķēn. 22:12-20! Kāda bija Huldā vārdi no Dieva tautai un ķēniņam Jošijāhu? Ko šiem vārdiem vajadzētu mums atklāt? _____

Hulda nodeva to pašu vēsti, ko Jeremija jau vairākas reizes bija pravietojis. Ļaudis, kas bija novērsušies no Dieva, bija ar saviem darbiem izraukuši paši sev kapu, un tagad viņiem nācās plūkt augļus. Jošijāhu nepiedzīvoja juku laikus un aizgāja dusēt mierā.

"Kunga uzdevumā praviete Hulda Jošijāhu paziņoja, ka Jeruzālemes izpostīšana ir nenovēršama. Ja arī tagad ļaudis pazemotos Dieva priekšā, no soda tie vairs nevarēja izbēgt. Noziegumi un pārkāpumi viņu izjūtas un izpratni bija tā notrulinājuši, ka, tos nesodot, tie drīz vien no jauna atgrieztos tajā pašā ļaunumā. "Tā saka tas Kungs, Israēla Dievs," vēstīja praviete, "sakiet tam vīram, kas jūs pie manis sūtījis: tā saka tas Kungs: redzi, Es likšu nākt nelaimei pār šo vietu un pār tās iedzīvotājiem, proti, Es likšu piepildīties visiem draudiem, kas izteikti šajā grāmatā, ko Jūdā ķēniņš ir lasījis, par sodu, ka tie Mani atstājuši un kvēpinājuši citiem dieviem un ka tie Mani ir sadusmojuši ar visiem saviem roku darbiem, – tāpēc Mana bardzība pret šo vietu ir iedegusies, un tā nedzīsīs!" (15.–17. p.)" (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 399. lpp.)

Jošijāhu reformas

Neskatoties uz brīdinājumu par gaidāmo likteni, Jošijāhu vēl joprojām bija nolēmis darīt to, kas "pareizs Kunga acīs". Varbūt katastrofu nebija iespējams novērst, "pasludinājis Debesu atmaksājošās sodības, Kungs neliedza iespēju nožēlai un reformai; un Jošijāhu, jūtot, ka Dievs no savas puses ir labprātīgs sodu atvieglot ar žēlastību, nolēma darīt visu viņa spēkos esošo, lai veiktu noteiktas pārmaiņas". (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 400. lpp.)

Izlasi 2. Ķēn. 23:1-28! Kāda bija reformas būtība, ko uzticīgais ķēniņš centās īstenot samaitātajā tautā? Ko šī rīcība stāsta mums par to, cik zemu var noslīdēt izredzētā tauta?

Jošijāhu sapulcināja visus Jeruzālemes ļaudis, lai atjaunotu viņu derību ar Dievu. Nesen atrastā bauslības grāmata tika lasīta, un tad viņi svinīgi solīja sekot Israēla Dievam.

Ķēniņš nedarīja pats šo darbu, bet lūdza to darīt atbildīgos garīdzniekus. Piemēram, gadsimtu gaitā templī bija savākti dažādi priekšmeti – statujas un simboli, kas popularizēja Israēlā kalpošanu svešiem dieviem. Reizēm tie bija bijuši daļa no miera līgumiem, ar ko bija saistīta nācija. Reizēm ķēniņi bija tos izstādījuši, lai parādītu, ka viņi ir iecerējuši mieru, kā pakļaušanās zīmi. Lai arī kāds būtu iemesls, tie tur neiederējās, un Jošijāhu pavēlēja tos iznest ārā un iznīcināt.

Jošijāhu reformu laikā arī Pashā svētki nenotika tikai ģimenes lokā, kā tas bija bijis iepriekš, bet tagad visa tauta svinēja tos kopā. To simboliskā vēsts ļaudīm bija, ka viņi ir atstājuši senos laikus aiz sevis un ka tagad viņi ir iegājuši jaunos laikos, kuros viņi svinīgi solīja kalpot patiesajam Dievam, kas viņus bija izvedis no Ēģiptes, kas nodrošināja mājas atsevišķām ciltīm, kā Viņš bija apsolījis, un kas bija kopā ar viņiem ikdienas dzīvē.

Nacionālo Pashā svētku svinēšana bija nozīmīga kā kaut kā jauna sākšana, jo (ideālajā variantā) viss vecais bija beidzies. Ko vajadzētu mums, septītās dienas adventistiem, nozīmēt Pashā svētku simbolikai? (Sk. 1. Kor. 5:7)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā jau iepriekš bija teikts, samaitātības dzījums, kas bija nācis pār Israēlu, ir redzams reformās, kas bija jāveic Jošijāhu. Kā tauta varēja tik zemu krist? Vienā ziņā atbilde ir vienkārša: jo cilvēce bija tik zemu kritusi. Tas, cik ļoti degradējusies ir cilvēce, tika atklāts slavenā eksperimentā Jeilas universitātē 1960. gados.

Dalībnieki tika atlasīti pēc nejaušības principa ar avīžu sludinājumu palīdzību. Viņu uzdevums bija izpildīt elektrošoku cilvēkiem, kas bija piesieti pie krēsliem blakus istabā. Uz slēdžiem bija uzraksti no "viegls šoks" līdz "bīstami: spēcīgs šoks", ieskaitot vēl divus brīdinošus uzrakstus ar marķējumu "XXX". Dalībniekiem bija jāizpilda šoks saskaņā ar eksperimenta vadītāja zinātnieka pavēli. Dalībnieki varēja dzirdēt cilvēkus blakus istabā kliezdam un lūdzam pēc žēlastības. Patiesībā cilvēki blakus istabā vienkārši tēloja: viņi vispār nesaņēma nekādu šoku. Pētījuma mērķis bija redzēt, cik tālu šie "normālie" dalībnieki ietu, nodarot, kā viņi domāja, sāpes tiem, ko viņi nepazīna, vienkārši tāpēc, ka viņiem tika pavēlēts to darīt. Rezultāti bija biedējoši. Lai gan daudzi dalībnieki bija noraizējušies, izmisuši un pat dusmīgi, tas neapstādināja 65% no smagākā "šoka" izpildes šiem cilvēkiem, domājot, ka viņi patiešām nodara viņiem sāpes. "Parasti cilvēki," rakstīja zinātnieks, kas vadīja eksperimentu, "kas vienkārši dara savu darbu un bez īpaša naidīguma no savas puses var kļūt par šausmīga, destruktīva procesa īstenotājiem." Cik daudzi "parasti" cilvēki ir darījuši šausmu pilnas lietas visā vēsturē, pat mūsdienās? Pārāk daudzi, tas ir skaidrs. Kāpēc? Kristieši zina atbildi. Mēs esam grēcinieki, skaidri un vienkārši.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko stāsts par Jošijāhu reformām mums stāsta par Dieva Vārda svarīgu mūsu dzīvēs?

---

2. Būtu vietā uzdot jautājumu: Ja bija par vēlu izbēgt no gaidāmās katastrofas, kāpēc aicināt uz nožēlu, atmodu un reformāciju? Kāds bija tam visam nolūks? Kāda būtu tava atbilde? Kā šāda atmoda varētu ietekmēt cilvēkus personīgi, salīdzinot ar visu tautu kopumā?

JEREMIJAS JŪGS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jer. 16:1-13; Hoz. 1:1-3; Jer. 27:1-18; Dan. 4:25; Jer. 28; 2. Tim. 4:3, 4.

ATMIŅAS PANTS:

"Tad viņš visiem sacīja: 'Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, lai ņem savu krustu ik dienas un seko man.'" (Lūk. 9:23)

Rā mēs jau redzējām, Dieva pravieši sludināja ne tikai ar vārdiem, bet arī ar līdzībām. Reizēm praviešiem vēsts bija jāizdzīvo – tas bija vēl viens veids, kā vēsti pasniegt.

Tādējādi Jeremija atkal tika aicināts "izdzīvot" vārdus, kas viņam bija jānodod. Vispirms viņam bija jānēsā koka jūgs.

"Tā saka Kungs uz mani: darini sev saites un jūgu un mauc tās sev kaklā!" (Jer. 27:2). Tam pat vislabākajos apstākļos vajadzēja būt ļoti nogurdinošam uzdevumam. Šajā gadījumā tas bija vēl smagāks, jo kāds viltus pravietis izaicināja Jeremijas teikto. Šajā nedēļā mēs spēcīgā veidā palūkosimies uz patiesību un maldiem, kas cīnās par cilvēku sirdīm un prātiem. Mēs arī redzēsim, kā žēlastības vēsts var būt arī viltus vēsts.

Jeremijam arī bija aizliegts sērot, kad citi sēroja, un priecāties, kad citi priecājās. Tā nolūks bija palīdzēt cilvēkiem saprast, kas nāks viņu grēku dēļ, un tāpēc nožēlot un paklausīt, mazinot viņu grēcīgās rīcības skumjās sekas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. novembrī.

Vientuļnieka dzīve

Nav šaubu, Jeremijas dzīves liktenis nebija viegls (viņš arī būtu pirmais, kas to atzīst!). Tomēr bija pat smagāk, nekā mēs varam iedomāties.

Izlasī Jer. 16:1-13. Kāda šeit bija Kunga vēsts Jeremijam? Lai arī skarba, kādā veidā tā pravietim bija par svētību? (Salīdzini ar Hoz. 1:1-3.) _____

Preteji Hozejam, kam bija jāapprec ielasmeita, lai parādītu, cik sabojātas bija kļuvušas attiecības starp Kungu un Israēlu nācījas garīgās netiklības dēļ, Jeremijam vispār bija jāatturas no laulības un bērniem. Tā laika kultūrā tas drīzāk bija retums un galējība. Israēlā ģimenes veidošana bija ļoti svarīga katram jaunam vīrietim. Svarīga bija ne tikai mīlestība un sadraudzība starp dzīvesbiedriem, bet arī ģimenes vārda turpināšana. Kāpēc Dievs aizliedza Jeremijam veidot ģimeni? – Lai viņa paša dzīve būtu kā līdzība tam, cik šausmīgs būs laiks, kad ģimenes tiks izjauktas un šķiršanās sāpes kļūs par smagu nastu tiem, kas būs izdzīvojuši. Jeremijas ģimenes dzīves neesamība bija pastāvīgs brīdinājums un mācība viņa laikabiedriem.

Jeremijas vientuļnieka liktenis attiecās arī uz citām jomām. Viņam bija aizliegts ieiet mājās, kurās sēroja. Tas simbolizēja tautas nevēlēšanos atsaukties Dieva aicinājumiem uz nožēlu un atmodu.

Bez sēru gadījumiem viņš nedrīkstēja piedalīties arī viņu svinībās un priecīgajos notikumos. Tam vajadzēja simbolizēt to, ka pienāks laiks, kad babilonieši pārtrauks viņu priekus un liksmību.

Tāpēc cilvēciskās saites, kas tiek veidotas kā prieka brīžos, tā sērās, Jeremijam bija liegtas. Viņa dzīvei un ciešanām vajadzēja kalpot kā uzskatāmai mācībai. Ja tikai tauta būtu no tās mācījusies!

Kā šai vēstij vajadzētu palīdzēt jums novērtēt cilvēcisko atbalstu, ko mēs saņemam no citiem vai tiem sniedzam? Lai arī cik svarīga ir šī palīdzība, ko mēs varam šeit mācīties, ka galu galā mūsu vislabākais atbalsts nāk tikai no Kunga? _____

Jeremijas jūgs

Izlasi Jer. 27:1-18. Kāda ir Kunga vēsts Jaudīm? Kāpēc tā šķita nodevība daudziem, kas to dzirdēja? _____

Jūgs, kas Jeremijam bija jāuzliek savam ķermenim, bija nekļūdīga norāde uz pazemojumu, ko tauta piedzīvoja. Mēs to saucam par militāro okupāciju. (5. Moz. 28:48 un 1. Ķēn. 12:4 jūgs parādīts kā apspiestība). Jeremijam bija fiziski jāpiedzīvo, ko nozīmē Bābeles iebrukums. Koka jūgs, kas Jeremijam bija jāuzliek uz savām rokām un pleciem, bija 1,5 metrus garš un 8 cm biezs. Viņa vēsts būtība bija šāda – ja valsts sacelsies pret Bābeli, Kungs uzskatīs, ka valsts ir sacēlusies pret Viņu un dumpinieki no tā cietīs.

Oriģināltekstos tomēr manāmas norādes, ka Jeremijam jūgs nebija jātaisa tikai sev, bet arī svešzemniekiem, kas nāca uz Jeruzālemi un rīkoja sazvērestības pret Nebūkadnecaru – lai arī Kungs bija brīdinājis to nedarīt. Protams, dabiska reakcija ir cīnīties pret svešzemju iebrucējiem, ko viņi arī gribēja darīt. Tāpēc nav šaubu, ka Jeremijas vārdi netika uzņemti ar patiku.

Kas īpaši svarīgs ir Jer. 27:5 vēstī? (Sk. arī Dan. 4:25.) _____

Šeit atkal, tāpat kā viscaur Bībelē – gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā –, Kungs kā Radītājs ir Valdnieks pār visu zemi. Pat tur, kur, šķiet, valda haoss un katastrofa (pagānu tautas iebrukums un valdīšana), atklājas Dieva vara un autoritāte, un tam bija un ir jābūt cerības avotam visiem, kas veido uzticīgo atlikumu.

Viena lieta ir atrasties zem verdzības jūga. Tomēr pavaicā sev, vai neesi kādam citam uzlicis negodīgu jūgu. Ja tā, kāpēc nenonemt to pēc iespējas ātrāk? _____

Praviešu karš

Sliktas ziņas ir sliktas ziņas, un bieži mēs negribam tās dzirdēt vai arī gribam tās atsijāt. Tāds bija gadījums šeit Jūdā ar Jeremiju un jūgu, ko viņš nesa, kas bija nekļūdīga brīdinājuma vēsts Jaudīm. "Nav aprakstāms sapulcējušos daudzo tautu sūtņu uztraukums, kad Jeremija, nesdams uz sava kakla pakļautību simbolizējošo jūgu, atklāja tiem Dieva prātu." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 444. lpp.)

Izlasi Jer. 28:1-9. Iedomājies, ka esi jūds, kas stāv un vēro visu, kas notiek. Kam tu noticētu? Kam tu negribētu noticēt? Kāds iemesls tev būtu drīzāk noticēt Hananjam, nevis Jeremijam? _____

_____

_____

Jeremija pacēla balsi Dieva vārdā, un arī Hananja runāja Dieva vārdā. Bet kurš pārstāvēja Dievu? Tas nebija iespējams abiem! Mums šodien atbilde ir acīmredzama. Cilvēkam, kas dzīvoja tajos laikos, to bija grūtāk saskatīt par spīti Jeremijas spēcīgajai domai 8. un 9. pantā: pagātnes pravieši ir sludinājuši tādu pašu vēsti, kādu es sludinu, – par tiesu un sodu.

"Priesteru un ļaužu klātbūtnē Jeremija visus nopietni skubināja padoties Babilonijas valdniekam līdz Kunga nospriestajam laikam. Viņš jūdu tautai atkārtoja Hozejas, Habakuka, Cefanjas un citu praviešu vēstis, kuru pārmetumi un brīdinājumi līdzinājās viņa teiktajiem vārdiem. Viņš atgādināja notikumus, kas, pravietojumiem piepildoties, bija sekojuši nenozīmīgiem pārkāpumiem. Pagātnē nepaklausīgos jau bija piemeklējis Dieva nodomam atbilstošs sods, ko paredzēja Viņa vēstneši." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 445. lpp.)

Īsāk sakot, tieši tāpat kā mums šodien ir jāgūst mācības no svētās vēstures, Jeremija centās panākt, lai tā laika ļaudis darītu to pašu: mācītos no pagātnes, lai nepieļautu senču kļūdas. Viņiem jau bija grūti klausīties viņā pirms tam, bet tagad līdz ar Hananjas "kalpošanu", kas veda pretējā virzienā, Jeremijas uzdevums kļuva vēl grūtāks.

Hanja, kura vārds nozīmē "Dievs ir bijis žēlīgs", šķiet, atklāj žēlastības, piedošanas un glābšanas vēsti. Kādas mācības mums vajadzētu ņemt, lasot par šo viltus žēlastības pravieti? _____

_____

Dzelzs jūgs

Cīņa starp praviešiem nebija tikai vārdos, bet arī darbos. Paklausot Dieva pavēlei, Jeremija uz sava kakla bija uzlicis koka jūgu. Tas bija acīmredzams simbols vēstij, ko viņš nesa ļaudīm.

Kāda bija Hananjas rīcības pravietiskā simbolika? Jer. 28:1-11. _____

Iedomājies, piemēram, ka pēc tam, kad Jēzus bija nolādējis vīges koku (Marka 11:13, 19-21), kāds, kurš būtu dzirdējis Jēzus teikto un zinātu, kas bija noticis, būtu iestādījis tajā pašā vietā jaunu vīges koku, tikai lai atspēkotu šo Jēzus pravietojumu. Tieši to Hananja izdarīja ar Jeremiju un pravietojumu, ko simbolizēja jūgs ap viņa kaklu. Tā bija atklāta nepakļaušanās Jeremijas teiktajam.

Ievēro arī Jeremijas reakciju. Teksts neatklāj, ka viņš būtu ko teicis tūlīt pēc tam, kad jūgs tika salauzts. Viņš vienkārši pagriezās un aizgāja. Ja stāsts beigtos šeit, tad šķistu, ka pravietis sakāvē ir atkāpies.

Izlasi Jer. 28:12-14. Kas notika pēc tam? Kāda bija Jeremijas jaunā vēsts?

Jeremijas reakcija nebija atriebīga: ja tu man nodarīji to, es tev nodarīšu šito. Tā bija cita skaidra vēsts no Kunga un pat vēl spēcīgāka par iepriekšējo. Hananja varbūt spēja salauzt koka jūgu, bet kas var salauzt dzelzs jūgu? Vienā ziņā tas, ko Kungs viņiem teica, bija, ka viņu atteikšanās paklausīt un stūrgalvības dēļ viņi padara visu tikai sliktāku. Ja tu domā, ka koka jūgs bija slikts, izmēģināsim dzelzs jūgu.

Kurš gan nav gājis grūto ceļu, padarot sev visu sarežģītāku ar savu stūrgalvību? Kāpēc darījums ar Kungu vienmēr ir labāk padoties un pakļauties uzreiz, nevis turpināt cīnīties un padarīt visu vēl smagāku? _____

Uzticēšanās meliem

“Klausies nu, Hananja! Kungs tevi nesūtīja, un tu liki šai tautai paļauties meliem!” (Jer. 28:15)

Atbilde, kuram bija taisnība, nāca drīz. Jer. 28:16, 17 atklāj viltus pravieša likteni – notika tieši tas, ko īstais pravietis bija teicis.

Lai gan Hananja nomira, viņš tik un tā bija izdarījis tautai kaitējumu. Viņa darbi vienā ziņā viņam sekoja. Viņš lika cilvēkiem “uzticēties meliem”. Ebreju vārds ir “hiphil”, kas ir darbības vārda “uzticēties” cēloniskā (kauzālā) forma. Viņš panāca, ka viņi uzticējās meliem – nevis fiziski piespiežot, bet ar viltu. Lai gan Kungs nebija viņu sūtījis, viņš runāja Kunga vārdā, kas Jūdas zemē bija ļoti svarīgi. Bez tam Hananjas “žēlastības”, “atbrīvošanas” un “glābšanas” vēsts noteikti bija kaut kas tāds, ko ļaudis gribēja dzirdēt, ņemot vērā lielos draudus, kas tautai nāca no Bābeles puses. Tomēr tas bija viltus “evanģēlijs”, viltus glābšanas vēsts, ko Kungs viņiem nebija devis. Tāpēc laikā, kad ļaudīm bija jāsadzird Jeremijas vārdi un pestīšanas vēsts, ko viņš nesa, viņi klausījās Hananjas vārdos un padarīja savas ciešanas tikai lielākas.

Kas šiem pantiem kopīgs ar Jer. 28:15?

2. Tim. 4:3, 4 _____

_____

2. Tes. 2:10-12 _____

_____

_____

Mūsdienās nekas nav citādi: mēs atrodamies lielajā cīņā – cīņā par pasaules miljardu sirdīm un prātiem. Sātans čakli strādā, lai piedabūtu pēc iespējas vairāk cilvēku uzticēties meliem, un šie meli var nākt ar daudzām maskām un dažādās formās, jo tie ir meli. Tā kā Jēzus teica: “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība” (Jāņa 14:6), sātana meli var būt par jebko, jo tie nesatur patiesību, kāda tā ir Jēzū.

Kādi meli ir tik bieži sastopami tavā kultūrā mūsdienās? Kāpēc pieķeršanās Jēzum un Viņa Vārdam ir vienīgā aizsardzība pret tiem? _____

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā mēs redzējam, cilvēki grib ticēt labām ziņām, nevis sliktām. Viņi grib ticēt, piemēram, Hananjas vēstij, nevis Jeremijas brīdinājumiem. Mūsdienās notiek tas pats. Daudzi vēl joprojām apgalvo, ka ar laiku mūsu pasaule tikai paliks arvien labāka. Tomēr pat tāds ateists kā Terijs Īgltons (Terry Eagleton) saskatījis, cik smieklīga ir šī doma: "Ja kādreiz ir bijis kāds svētulīgs mīts un kaut nedaudz lētticīgas māņticības, tad tas ir liberāli racionālais uzskats, ka mēs visi esam pastāvīgi ceļā uz augstākas kvalitātes pasauli. Šis trauslais triumfālisms ir varonīgā liberālisma laikmeta atliekas, kad valdīja vidusšķira. Tagad tas ir kā roka ar cimdu sadziedājies ar cinismu, skepticismu vai nihilismu, par ko ir deģenerējusies šī ļoti godājamā izcelsme." ("Reason, Faith and Revolution: Reflections on the God Debate" 70. lpp.) Lai gan daži dzīves aspekti ir uzlabojušies, mūsu pasaule piedāvā maz cerības, maz mierinājuma, īpaši ilgtermiņā. Ja mums ir vajadzīga kaut neliela reāla cerība, tad tai ir jābalstās uz kaut ko dievišķu, nevis laicīgu, uz kaut ko pārdabisku, nevis dabisku. Un, protams, par to ir evaņģēlijs: Dieva pārdabiskā iejaukšanās mūsu pasaulē un mūsu katra dzīvē. Ja nebūtu evaņģēlija, kas gan cits mums būtu pieejams, ja ne vēl kādi Hananjas ar saviem meliem?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā par zemes nākotni, kaut vai tikai no tīri cilvēciska skatījuma. Vai tā izskatās cerīga un apsoliījumu pilna, vai arī tā izskatās baisa un bīstama, kā arī pilna nedrošības? Kāpēc tava atbilde ir tāda, kāda tā ir?

---

2. Jeremijas vēsts, kā mēs to redzējam Hananjas melu kontekstā: jāskatās pagātnē, jāskatās vēsturē un jāmacās no tās. E. Vaita rakstīja ko līdzīgu: "Nākotnē mums ne no kā nav jābaidās, izņemot to, ka mēs varētu aizmirst, kā Kungs ir vadījis mūs, un Viņa mācību mūsu pagātnes vēsturē." ("Life Sketches" 196. lpp.) Ko viņa ar to domāja? Kas tāds ir noticis mūsu pagātnē, palīdzot mums sagatavoties tam, kas neizbēgami nāks nākotnē?

---

3. Hananja nesa viltus žēlastības vēsti. No kādām viltus žēlastības vēstīm mums jāsarģājas šodien? Žēlastība, protams, ir mūsu vienīgā cerība, bet kādā veidā tā var tikt pasniegta kā meli?

JERUZĀLEMES IZPOSTĪŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ec. 8. nod., Rom. 1:22-25, Jer. 37:1-10, 38:1-6, Jer. 29:1-14, Dan. 9:2.

ATMIŅAS PANTS:

“Rūpējieties par tās pilsētas labumu, uz kuriem es jūs aizvedu trimdā, un lūdziet Kungu par to, jo tās labums būs jūsu labums!” (Jer. 29:7)

«D» ažu īsu gadu laikā Babilonijas ķēniņš tika lietots kā Dieva dusmu izpausmes darbarīks pret stūrgalvīgo Jūdu. Atkal un atkal Jeruzālemi ielenca un ieņēma uzvarošās Nebukadnēcara armijas. Pulku pēc pulka, sākumā pavisam nedaudz, bet vēlāk tūkstošus un desmit tūkstošus aizveda gūstā uz Sineāra zemi, lai tie tur dzīvotu trimdā. Jehojākīms, Jehojākīns un Cedekija – visi šie Jūdas ķēniņi savā laikā tika pakļauti Babilonijas varai, bet pēc tam pret to sacēlās. Dumpīgo tautu skāra arvien bargāki sodi, līdz beidzot visa zeme līdzinājās tuksnesim. Jeruzāleme tika izpostīta un nodedzināta; Sālamana celtais dievnams sagrauts un Jūdas valsts krita, lai nekad vairs neieņemtu agrāko vietu starp citām nācijām virs zemes.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 422., 423. lpp.)

Kā mēs jau redzējām un vēl redzēsim, nekas nenāca pār viņiem, kamēr viņi nebija saņēmuši daudz brīdinājumu un lūgumu no praviešiem, īpaši no Jeremijas. Viņu atteikšanās paklausīt atnesa tikai sagrāvi. Kaut mēs spētu mācīties no viņu kļūdām!

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. decembrī.

Raudāšana par Tammuzu

Lai gan Jeremija reizēm jutās viens, viņš tāds nebija. Dievs pamodināja Ecehiēlu, viņa laikabiedru starp Bābeles gūstekņiem, lai sniegtu mierinājumu un brīdinājumu trimdiniekiem, kā arī lai apstiprinātu, ka Kungs bija runājis caur Jeremiju visus šos garos un smagos gadus. Ecehiēlam ar savu kalpošanu gūstekņi bija jābrīdina no ticēšanas viltus pravietojumiem par drīzu atgriešanos no Bābeles. Viņam arī bija ar dažādiem simboliem un vēstīm jārunā par postošo aplenkumu, kas nāks pār Jeruzālemi, kad ļaudis atteiksies nožēlot un atstāt savus grēkus un atkrišanu.

Izlasi Ec. 8. nodaļu. Kas pravietim tika rādīts? Ko tas mums stāsta par to, cik spēcīga var būt valdošā kultūra un kā tā var ietekmēt pat vissvētākās lietas? Kādus brīdinājumus mums vajadzētu šeit sadzirdēt? _____

Lai arī cik bieži un skaidri Mozus raksti un pravieši bija brīdinājuši nepievērties elkdievībai un citu dievu pielūgsmei, šie panti parāda, ka tieši ar to viņi nodarbojās – pat svētajā tempļa teritorijā. “Raudāšana par Tammuzu” bija mezopotāmiešu dievam veltīts raudāšanas rituāls. Nav brīnums, ka 2. Laiku grāmatā rakstīts: “Arī galvenie priesteri un tauta kļuva arvien nodevīgāki un darīja tāpat kā visas pretīgās tautas, apgānīdami Kunga namu, kas viņam bija svēts Jeruzālemē.” (2. Laiku 36:14)

Rūpīgi izpēti Ec. 8:12. Tulkojums par “savu elku telpu” ir mazliet neskaidrs. Tas varētu nozīmēt telpas, kurās viņi glabāja savus elkus, vai arī tas varētu nozīmēt viņu pašu sirds jeb iztēles telpas. Jebkurā gadījumā vecaji, vadītāji bija tik tālu atkrituši, ka viņi teica: Kungs neredz, ko viņi dara, – Kungs viņus ir pametis. Citiem vārdiem sakot, “Kungs par šīm lietām nesatraucas, tās nav svarīgas”. Tieši šeit, Dieva tempļa svētajos pagalmos, ļaudis iesaistījās visneķītrākajā elkdievībā, darot visu, ko Dieva vārdi viņiem bija īpaši aizlieguši darīt. Pat vēl ļaunāk, viņi paši savos prātos attaisnoja savus darbus. Šeit mēs atkal redzam, ko Pāvils domāja, kad viņš runāja par tiem, kas pielūdza radību, nevis Radītāju (sk. Rom. 1:22-25).

Kēniņa Cedekijas neveiksmīgā valdīšana

Cedekija, kura vārds nozīmē "Jahves taisnība", bija pēdējais ķēniņš uz Jūdas troņa, pirms babilonieši to izpostīja 586. gadā pirms Kristus. Sākumā likās, ka viņš ir labprātīgs paklausīt Jeremijas vārdiem un pakļauties babiloniešiem. Tomēr viņa attieksme nebija ilgstoša.

Izlasi Jer. 37:1-10. Kāds bija Jeremijas brīdinājums ķēniņam Cedekijam?

Atrazdamies zem viņam pakļauto cilvēku spiediena (visdrīzāk tie bija augstmaņi), Cedekija ignorēja Jeremijas brīdinājumus un izveidoja militāru savienību ar ēģiptiešiem, cerot novērst babiloniešu draudus (sk. Ec. 17:15-18). Kā viņš jau laicīgi tika brīdināts, glābšana nenāca no Ēģiptes.

Izlasi Jer. 38:1-6. Kas (atkal) notika ar Jeremiju, tā kā viņš sludināja Dieva vārdus tautai?

Kā Jēzus teica: "Pravietis nekur nav mazāk godāts kā savā tēvu zemē, savos rados un savā namā." (Marka 6:4) Nabaga Jeremija atkal piedzīvoja savu tautiešu dusmas. Līdzīgi pārējai tautai arī Jeremija nevarēja teikt, ka viņš nebija brīdināts. Lai gan šajā gadījumā brīdinājums bija par pārbaudījumiem, ar ko viņš saskarsies, ja paliks uzticīgs, ko viņš arī darīja!

Cik grūti tas nācās Jeremijam, jo viņš tika apsūdzēts tautas morāles vājināšanā. Tauta stāvēja pretī ārējam ienaidniekam, pret ko viņi gribēja cīnīties, bet Jeremija gadiem ilgi bija staigājis apkārt, sludinot, ka tā ir zaudēta cīņa, ka viņi nevar uzvarēt un ka pat Kungs ir pret viņiem, tādēļ daudzi gribēja, lai viņš apklustu. Nocietinājušies grēkā viņi nedzirdēja Kunga balsi runājam uz viņiem; patiešām, viņi domāja, ka tā ir ienaidnieka balss.

Lai arī cik grūti bija atrasties bedrē, padomā par to, cik daudz smagāk Jeremijam bija uz klausīt apsūdzību pret viņu, ka viņš ir gribējis savai tautai kaitēt, nevis darīt labu. Kā tu justos, ja tiktu apsūdzēts par kaitēšanu tiem, kam tu būtu centies palīdzēt?

Jeruzālemes krišana

Nopietns Jeruzālemes aplenkums sākās 588. gada janvārī (pirms Kristus), un tas ilga līdz 586. gada vasaras beigām. Jeruzāleme spēja noturēties vairāk nekā divus gadus, pirms piepildījās Jeremijas pravietiskie vārdi un babiloniešu karaspēks izlauzās cauri mūrim un iznīcināja pilsētu. Bads iekšpusē bija tik liels, ka pilsētas aizstāvji zaudēja visu spēku un nespēja ilgāk pretoties. Ķēniņš Cedekija ar ģimeni bēga, bet veltīgi. Viņš tika sagūstīts un aizvests pie Nebūkadnecara, kas viņa acu priekšā nogalināja viņa dēlus. Vairāk par šo skumjo stāstu mēs varam lasīt Jer. 39:1-10.

Izlasi Jer. 40:1-6. Kāda nozīme ir Jeremijam teiktajiem Nebūzaradāna vārdiem? _____

Cik pārsteidzoši, ka šis pagānu komandieris situāciju saprata daudz labāk nekā paša Jeremijas tauta! Acīmredzot babilonieši kaut ko zināja par Jeremiju un viņa darbu un pret viņu izturējās citādi nekā pret citiem, piemēram, Cedekiju (sk. Jer. 39:11, 12). Teksts neatklāj, kāpēc šis pagānu vadītājs Jeruzālemes krišanu uztvēra kā Kunga sodu par tautas grēkiem, nevis savu dievu pārākumu pār Jūdas Dievu. Lai arī kāds ir iemesls, šī ir pārsteidzoša liecība tam, kā ar šo nevajadzīgo postu Kungs kaut ko par Sevi atklāja pagāniem.

Kādu izvēli izdarīs Jeremija – vai viņš dosies kopā ar Bābeles gūstekņiem, vai arī paliks aizmugurē? Ņemot vērā apstākļus, neviena izvēle nebija īpaši patīkama. Abu grupu garīgās vajadzības noteikti bija lielas, un Jeremija varēja kalpot, lai arī kurp viņš dotos. Jeremija izlēma pievienoties tiem, kas palika savā zemē, ar tiem nabaga cilvēkiem, kam, bez šaubām, bija vajadzīgs jebkāds iedrošinājums un palīdzība (sk. Jer. 40:6, 7).

Kā tu vari iemācīties kalpot citiem, neskatoties uz situāciju, kādā tu atrodi? Kāpēc tas ir svarīgi, arī tev pašam, lai tu spētu kalpot visos iespējamajos veidos? _____

No visas sirds

"Jūs meklēsiet mani un atradīsiet – ja meklēsiet mani no visas sirds!" (Jer. 29:13). Kāda ir bijusi tava personīgā pieredze ar šo apsolījumu? Ko nozīmē "no visas sirds"? _____

Kungs zina no sākuma līdz galam. Pat vēl tad, kad Jeruzālemes ļaudis vēl joprojām cerēja, ka viltus praviešu vārdi ir patiesi, Kungs izmantoja Jeremiju, lai runātu par nākotni, lai runātu ar tiem, kas jau bija Bābelē, un ar tiem, kas tur vēl nokļūs. Un kādus vārdus viņš runāja!

Izlasī Jer. 29:1-14. Kā Dieva mīlestība un žēlastība ir atklāta šajos pantos?

Šeit bija īstā žēlastības vēsts – pretēja viltus "žēlastības" vēstij, ko ļaudis bija dzirdējuši no praviešiem, ka viņu gūstniecība drīz būs galā un ilgšot tikai divus gadus. Taču tāds nebija Dieva plāns, un tam nebija jānotiek. Tā vietā, balstoties uz skaidrajām Mozus mācībām, viņiem bija jāpieņem, ka šāds bija viņu liktenis, vismaz šobrīd. Bet, kā Mozus bija teicis, ja viņi nožēlos, viņi atgūs savu zemi.

Izlasī 5. Moz. 30:1-4. Kā šie panti atspoguļo to, ko Jeremija teica ļaudīm? (Sk. arī 5. Moz. 4:29.) _____

Mums pravieša dāvana atklājusies brīnišķīgajā Elenas Vaitas kalpošanā. Kā mēs varam būt droši, ka mēs mūsdienās neparādām pret viņu tādu pašu attieksmi, kāda daudziem (bet ne visiem) bija pret Jeremiju? _____

Septiņdesmit gadu

Jeremijas pravietojumiem vajadzēja atstāt divkāršu ietekmi uz gūstekņu domāšanu: no vienas puses, viņiem nevajadzēja ticēt tam, ko teica viltus pravieši, no otras puses, viņiem nevajadzētu justies nomāktiem. Viņš aicināja savus sagūstītos tautiešus aizlūgt par Bābeli. Šis lūgums trimdiniekiem, iespējams, likās pārsteidzošs. Tas, ko Jeremija prasīja no gūstekņiem, bija kaut kas iepriekš nedzirdēts Israēla vēsturē. Aizlūgšanas par ienaidniekiem, babiloniešiem, kas ko tādu bija nodarījuši izredzētajai tautai, bija kaut kas pilnīgi svešs. Pravietis lauza visu viņu izpratni par templi un Jeruzālemi. Viņi varēja lūgt pagānu zemē, un mūžīgais Dievs viņus uzklausa.

Ievēro arī, ko Jeremija saka Jer. 29:7: viņu "ienaidnieku" labums nozīmēs arī viņu labumu. Kā svešinieki citā valstī viņi īpaši izjuta, ja nācijai kopumā klājās slikti. Visā vēsturē ir daudz skumju piemēru, kad grūtos laikos neiecietība kļūst īpaši smaga. Ļaudis meklē grēkāžus, ko viņi varētu apvainot, un minoritātes vai svešinieki bieži kļūst par vieglu uzbrukuma mērķi. Tāda diemžēl ir realitāte.

Kāda brīnišķīga cerība gūstekņiem dota Jer. 29:10? (Sk. arī Jer. 25:11, 12; 2. Laiku 36:21; Dan. 9:2.) _____

Viss, par ko Kungs teica, ka tas notiks, piepildījās, tāpēc viņiem bija pietiekami daudz iemeslu, lai paļautos, ka Viņš piepildīs arī šo pravietojumu (Jer. 29:10). Kāpēc tieši 70 gadiem vajadzēja būt viņu gūstniecības laikam, mēs nezinām, lai gan tas saistās ar sabata dusu zemei (sk. 3. Moz. 25:4, 26:34, 43). Šajā pravietojumā svarīgs ir tas, ka, ja viņi pieņemtu to ticībā un pakļāvībā, tas dotu gūstekņiem lielu cerību un pārliecību par Kunga pilnīgo virsvaldību. Neskatoties uz to, kā izskatījās, neskatoties uz šausmīgo postu, kas bija nācis pār tautu, viņi varēja zināt, ka viss vēl nav zaudēts un Kungs viņus nav atstājis. Viņi vēl joprojām bija derības ļaudis, un Kungs nebija atmetis Israēla tautu. Glābšana bija pieejama visiem tiem, kas bija gatavi paklausīt nosacījumiem.

Kuri pravietojumi dod jums lielu ticību nākotnei? Kuri stiprina jūsu ticību un palīdz mācīties uzticēties Kungam, lai arī kas nāktu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Mums pastāvīgi draud briesmas pacelties pāri evaņģēlija vienkāršībai. Daudzi ļoti ilgojas pārsteigt pasauli ar kaut ko oriģinālu, kas ļaudis novestu garīgā ekstāzē un izmainītu pašreizējo dzīves kārtību. Bet, kaut arī izmaiņas dzīvē ir visai nepieciešamas, jo ļaudis mūsu laika patiesības svētumu izprot pavisam maz, tomēr mums vajadzīgākā pārmaiņa ir sirds pārmaiņa, un tā iegūstama, vienīgi personīgi meklējot Dievu un Viņa svētību, izlūdzoties Viņa spēku un dedzīgi saucot, lai pār mums nāktu Viņa žēlastība un tiktu pārveidots raksturs. Tā ir mums šodien nepieciešamā pārmaiņa, un šī piedzīvojuma sasniegšanai būtu jāatdod visi spēki, jāpūlas neatlaidīgi un dziļi izjustā nopietnībā. Mums pilnīgi godīgi vajadzētu jautāt: “Kas man jādara, lai tiktu glābts?” Mums tiešām jāzina, kā uzvesties, domājot par Debesīm.” (E. Vaita “Izmeklētas vēstis” 1. sēj., 187., 188. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs redzējām, Jeremija teica, lai ļaudis “meklē Kungu”. Kā mēs to darām? Kā būtu, ja kāds tev teiktu: “Es gribu iepazīt Dievu, bet kā es varu viņu atrast?” Ko tu viņam atbildētu?

---

2. Pakavējies vairāk pie domas, kāpēc vēsturē pret praviešiem tik slikti izturējās un viņus pārprata laikā, uz kuru attiecās viņu vēsts. Ko tam vajadzētu mums mācīt par to, kā mēs attiecamies pret E. Vaitas kalpošanu? Padomā par viņu šo Jēzus vārdu kontekstā: “Vai! jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jūs ceļat kapenes praviešiem un izrotājat kapu pieminekļus taisnajiem. Jūs sakāt: ja mēs dzīvotu mūsu tēvu laikā, mēs nebūtu līdzvainīgi praviešu asinsizliešanā. Tā jūs apliecināt, ka esat praviešu slepkavu bērni.” (Mat. 23:29-31)

---

3. Pakavējies vairāk pie ceturtdienas pēdējā jautājuma. Daudzi Bībeles pravietojumi ir piepildījušies pagātnē, un no mūsu tagadnes perspektīvas mēs varam redzēt, ka tie ir piepildījušies. Kādā veidā tas var palīdzēt mums uzticēties, ka tie, kas gaidāmi nākotnē, arī tiks piepildīti?

DERĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 9:1-17; 12:1-3; Gal. 3:6-9, 15-18, 2. Moz. 24. nod., Jer. 31:31-34; 1. Kor. 11:24-26.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, nāk dienas,” saka Kungs, “kad es slēgšu jaunu derību ar Israēla namu un Jūdas namu.” (Jer. 31:31)

Lai gan Bībele runā par derībām daudzskaitlī, ir tikai viena pamatderība – žēlastības derība, ar ko Dievs dāvā glābšanu visām kritušajām būtnēm, kas to pieprasa ticībā. Doma par “derībām” daudzskaitlī ir cēlusies no dažādajiem veidiem, kā Dievs ir no jauna apstiprinājis būtiskus derības apsolījumus, lai apmierinātu Viņa ļaužu vajadzības dažādos laikos un vietās.

Tomēr vienalga, vai tā ir Ādama derība (1. Moz. 3:15), Ābrahāma derība (1. Moz. 12:1-3, Gal. 3:6-9) vai Sinaja derība (2. Moz. 20:2), Dāvida derība (Ec. 37:24-27) vai Jaunā Derība (Jer. 31:31-33), ideja ir tā pati. Glābšana, ko Dievs nodrošina, ir nepelnīta dāvana, un cilvēka atsaukšanās uz šo dāvanu – jeb, tēlaini sakot, cilvēka daļa šajā darījumā ar Dievu – ir uzticība un paklausība.

Pirmo reizi jaunā derība ir minēta Jeremijas grāmatā, runājot par Israēla atgriešanos no gūsta un par svētībām, ko Dievs viņiem dos. Pat posta un grūtību laikā Kungs dod Saviem ietiepīgajiem ļaudīm cerības un atjaunošanas piedāvājumu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. decembrī.

Dieva derība ar visu cilvēci

Mūsdienās mēs raugāties uz pasauli un nodomājam, cik tā ir ļauna; mums acīs duras viss sliktais, un tomēr Dievs vēl joprojām mūs pacieš. Tad varam tikai iedomāties, cik sliktai bija jābūt pasaulei, lai Kungs to iznīcinātu plūdus. "Dievs cilvēkiem par dzīves mērauklu bija devis savus baušļus, bet tie pārkāpa Viņa likumus, kā rezultātā sekoja visnekrietnākie grēki. Ļaunprātība bija atklāta un nekaunīga, taisnību mina dubļos un uz Debesīm pacēlās apspiesto Jaužu kriedzieni." (E. Vaita "Sentēvi un pravieši" 91. lpp.)

Izlasi 1. Moz. 9:1-17. Kāda derība tika noslēgta starp Dievu un cilvēci, un kā tas atspoguļo Dieva žēlastību pret radību? _____

_____

Derība, ko Dievs izteica Noa, bija visuniversālākā no visām Bībeles derībām; tā tika slēgta ar visu cilvēci, un tā ietvēra arī dzīvniekus un dabu (1. Moz. 9:12). Tā bija arī vienpusēja vienošanās: Kungs neuzlika nekādas prasības vai noteikumus tiem, ar ko Viņš šo derību slēdza. Viņš vienkārši neiznīcinās zemi vēlreiz ūdenī. Punkts. Atšķirībā no citām derībām, šajā nebija nekādu nosacījumu.

Tad Dievs apzīmogoja Savu derību ar redzamu zīmi – varavīksni, kas simbolizē derības apsoliņumu, ka zeme nekad vairs netiks iznīcināta plūdus. Tāpēc vienmēr, kad mēs redzam varavīksni, fakts, ka mēs to varam redzēt, ir savā ziņā attaisnojums šim senajam derības apsoliņumam. (Galu galā, ja mēs būtu aizskaloti prom vispārējos plūdus, mēs nebūtu šeit un neredzētu varavīksni!) Pastāvīgo grēku un ļaunuma vidū šeit, virs zemes, reizēm mēs esam svētīti ar varavīksnes skaistumu, Dieva žēlastības zīmi pret visu pasauli. Mēs varam pacelt savas acis uz to un gūt cerību ne tikai no tā, cik skaista tā ir pati par sevi, bet arī no tā, ka mēs zinām: tā ir vēsts no Dieva, Viņa mīlestības vēsts nožēlojamajai planētai.

Pakavējies pie varavīksnes majestātiskuma un skaistuma. Īpaši tā gaismā, ko Bībele mums saka par varavīksni, kā tā var vilkt mūs tuvāk Dievam, tuvāk pārdabiskajam, tuvāk kaut kam lielākam, nekā tas, ko piedāvā šī zeme? _____

_____

Derība ar Ābrahāmu

Izlasi 1. Moz. 12:1-3, 15:1-5, 17:1-14! Ko šie panti mums stāsta par to, ko Kungs bija nodomājis darīt caur derību, ko Viņš slēdza ar Ābrahāmu? _____

Ābrahāma žēlastības derība ir pamatā visai glābšanas vēsturei. Tāpēc Pāvils izmantoja to, lai palīdzētu izskaidrot glābšanas plānu, kā tas tika piepildīts Jēzū.

Izlasi Gal. 3:6-9, 15-18! Kā Pāvils savieno derību, kas tika slēgta ar Ābrahāmu, ar Jēzu un glābšanu tikai ticībā? _____

Caur Ābrahāma sēklu – kas attiecas nevis uz viņa daudzajiem pēctečiem, bet īpaši uz vienu, uz Jēzu (sk. Gal. 3:16) – Dievs svētīs visu pasauli. Visi, kas būs daļa no Ābrahāma sēklas, kas notiek ticībā Kristum (Gal. 3:29), atklās, ka Ābrahāma Dievs ir arī viņu Dievs. Pat tad, senos laikos, Ābrahāms "ticēja Dievam, un tas tika pieskaitīts viņam par taisnību" (Gal. 3:6). Ābrahāms netika glābts ar darbiem vairāk kā zaglis pie krusta; tā ir Dieva glābjošā žēlastība un tikai, kas nes glābšanu. Ābrahāms piepildīja derības apsolījuma mērķi. Viņa paklausība atklāja ticību, kas pieķērās glābšanas apsolījumam. Viņa darbi viņu neattaisnoja, bet parādīja, ka viņš jau ir attaisnots. Tā ir derības būtība un kā tā ir izteikta ticības dzīvē (sk. Rom. 4:1-3).

Pakavējies pie lielās patiesības, ka tava glābšanas cerība nāk no Jēzus taisnības, kas tev tiek piešķirta ticībā. Kādu lielu cerību un prieku tu vari gūt no šī brīnišķīgā nodrošinājuma, kas ir dots mūsu labā? _____

Derība uz Sinaju

Kā tika slēgta derība starp Israēlu un Dievu uz Sinaja kalna? (2. Moz. 24. nod.)

Mozus kopā ar dažiem vadītājiem devās uz Sinaja kalnu. Starp vadītājiem bija Ārons un divi viņa dēli, kas pārstāvēja priesterus, un 70 vecaji un vadītāji, kas pārstāvēja tautu. Vīriem, kas pavadīja Mozu, bija jānostājas pa gabalu, bet Mozum bija jāaut doties augšā, kur parādījās Dievs.

Mozus vēlāk nāca un apstiprināja derību ar visu tautu. Viņš pasludināja, ka Dievs ar viņu ir runājis, uz ko tauta atbildēja ar šādiem vārdiem: "Mēs darīsim visu, ko Kungs ir runājis!" (2. Moz. 24:3)

Protams, kā to ir parādījusi svētā vēsture un kā to bieži pierāda mūsu pieredze, viena lieta ir teikt, ka esi paklausīgs; pavisam kas cits ir iziet ticībā un pakļauties, lai izmantotu dievišķo spēku, kas dod mums žēlastību darīt to, ko esam teikuši.

Izlasi Ebr. 4:2! Kā šis pants izskaidro Israēla kļūdu? Kā mēs varam izvairīties no tādas pašas kļūdas? _____

Tikai ticībā un satverot apsolījumus, kas notiek ticībā, mēs varam būt paklausīgi; paklausībā, kas tiek izteikta uzticībā Dieva likumam. Paklausība likumam Mozus laikos nebija vairāk pretēja mūžīgajai derībai nekā mūsu laikos. Vispārējā nepareizā likuma un derību izpratne, kas parasti rodas no Pāvila vēstulju lasīšanas, rodas no tā, ka netiek ņemts vērā konteksts, kādā raksta Pāvils, tas ir – sarunas ar jūdu izcelsmes oponentiem. Viņi gribēja par centrālo savā ticībā padarīt likumu un paklausību tam; turpretī Pāvils par centrālo gribēja padarīt Kristu un Viņa taisnību.

Cik bieži tu saki "es darīšu visu, ko Kungs ir runājis", bet beigās tev tas neizdodas? Kā šī skumjā realitāte padara žēlastības apsolījumu tik daudz dārgāku? Kāda tev būtu cerība, ja tā nebūtu? _____

Jaunā Derība – 1

Izlasi Jer. 31:31-34! Ko šie panti nozīmē gan to tiešajā kontekstā, gan mūsdienās? _____

Jeremija izteica šos vārdus vislielākās krīzes vidū, ko tauta līdz šim bija piedzīvojusi: tas bija gaidāmais Bābeles iebrukums, kad tautai draudēja izzušana. Tomēr šeit tāpat kā citās vietās Kungs piedāvāja viņiem cerību, apsoliĵumu, ka tas nebūs pilnīgs gals un ka viņiem būs vēl citas iespējas uzplaukt Kunga klātbūtnē.

Konteksts pirmajam "jaunās derības" apsoliĵumam, kas atrodams Bībelē, ir Israēla galīgā atgriešanās no Bābeles gūsta un svētība, ko Dievs viņiem piešķirs pēc šīs atgriešanās. Tieši tāpat, kā Sinajā slēgtās derības (Jer.31:32) laušana aizveda viņus gūstā, tā šīs derības atjaunošana pasargās viņus un viņu cerību uz nākotni. Līdzīgi Sinaja derībai, jaunā derība būs saistīta ar attiecībām un iekļaus to pašu likumu – desmit baušļus, bet tagad tie būs rakstīti nevis uz akmens plāksnēm, bet viņu prātos un sirdīs, kur tiem vajadzēja atrasties jau visu laiku.

"Tos pašus baušļus, kas bija rakstīti uz akmens plāksnēm, Svētais Gars ieraksta sirdī. Savas paštaisnības vietā mēs pieņemam Kristus taisnību. Viņa asinis salīdzina mūsu grēkus. Viņa paklausība tiek atzīta kā mūsu paklausība. Tad ar Svētā Gara palīdzību atjaunotā sirds nesīs "Gara augļus". Kristus žēlastībā mēs dzīvosim paklausībā sirdī rakstītajiem Dieva likumiem. Uzņemdami Kristus Garu, mēs staigāsim tā, kā Viņš ir staigājis." (E. Vaita "Sentēvi un pravieši" 372. lpp.)

Jaunajā Derībā viņu grēki tiks piedoti, viņi iepazīs Kungu paši sev un viņi paklausīs Dieva likumam Svētā Gara spēkā, kas darbosies viņos. Vecā Derība ēnās un simbolos, Jaunā Derība – realitātē. Glābšana vienmēr ir bijusi ticībā – ticībā, kas atklājas "Gara augļos".

Jaunā Derība – 2

Jeremijas pravietojumu par jauno derību var skaidrot divējādi: pirmkārt, tas attiecas uz Israēla atgriešanos pie Dieva un tā pārvešanu mājās; otrkārt, tas attiecas uz Jēzus, Mesijas darbu, kura nāve apstiprināja derību un izmainīja attiecības starp cilvēkiem un Dievu. Jaunajā Derībā mēs redzam vispilnīgāko glābšanas plāna izteiksmi, kas pirms tam ir atklājusies tikai ēnās un simbolos (Ebr. 10:1).

Izlasi Lūk. 22:20 un 1. Kor. 11:24-26! Kā šie panti ir saistīti ar Jeremijas pravietojumu? _____

_____

Kristus salauztā miesa un Viņa izlietās asinis bija atklātas Vecajā Derībā Pashā Jēra upurēšanā. Vīnogu sula aino Jēzus asinis, kas izlietas pie krusta, kas atklāts Jaunajā Derībā. Jēzus darbs nesākās ar Jauno Derību; tas ietvēra arī Veco Derību, un svētajā vakarēdienā mēs varam redzēt saikni, kas savieno visu, ko Jēzus bija darījis visā glābšanas vēsturē.

Maize un sula ir visīsākais glābšanas vēstures kopsavilkums. Lai gan tie ir tikai simboli, caur šiem simboliem mēs saprotam Dieva neaprstāmo darbu mūsu labā.

Vakarēdiena dievkalpojums norāda ne tikai uz Kristus nāvi, bet arī uz Viņa atgriešanos, bez kā Viņa nāve būtu bezjēdzīga. Galu galā, kas labs būtu Kristus pirmā nākšana bez otrās, kad mēs tiksim uzmodināti no kapa (1. Tes. 4:16, 1. Kor. 15:12-18)? Jēzus saistīja tās abas, sakot: "Es jums saku: es vairs nedzeršu no šiem vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad es kopā ar jums to no jauna dzeršu sava Tēva valstībā." (Mat. 26:29) Nav šaubu, Kristus pirmā nākšana ir nesaraucjami saistīta ar otro. Pirmā rod savu galējo piepildījumu tikai otrajā.

Nākamajā reizē, kad tu piedalīsies vakarēdiena dievkalpojumā, padomā par Kristus teikto, ka viņš nedzers vīnogu sulu līdz tai dienai, kad Viņš to darīs ar mums Dieva valstībā. Kā tas tev liek justies? Ko tas saka par to, cik tuvs mums vēlas kļūt Kristus? _____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā mēs redzējām, Bībele māca, ka varavīksne ir Dieva derības apsolījuma zīme, ka zeme nekad vairs netiks iznīcināta ar ūdeni. Protams, pateicoties zinātnei, mēs tagad zinām, ka varavīksne parādās tad, kad saules gaisma tiek gan laužta, gan atstarojas ūdens pilienos, izklīdinot gaismu dažādos leņķos. Gaisma ieiet lietus pilienā vienā brīdī, pēc tam tiek atstarota šī piliena galā, un iziet ārā nākamajā brīdī, radot krāsas, ko mēs redzam. Dzejnieks Džons Kītss (John Keats) baidījās, ka zinātne "atšķetinās varavīksni", bet pat ja mēs varētu analizēt, izmērīt, paredzēt un noteikt daudzumu visam, kas ir varavīksne līdz pat sīkākajam fotonam un kvarkam, ko gan citu tas dotu, kā vien to, ka mēs labāk saprastu dabas likumus, ko Dievs izmantoja, lai radītu zīmi šim derības apsolījumam? Zinātne varbūt kādu dienu būs spējīga izskaidrot visu par to, kā ir radīta varavīksne, bet tā nekad nedos mums atbildi, kāpēc tā ir radīta.

Lai gan mēs zinām, kāpēc. Tāpēc ka Dievs radīja mūsu pasauli tādā veidā, ka tad, kad saules gaisma un dūmaka ir pareizās attiecībās viena ar otru, dūmaka lauž gaismu, atspoguļojot to citādos leņķos, kas rada elektromagnētiskos viļņus, kas, sasniedzot mūsu acis, mūsu prātā izveido varavīksnes attēlu. Un Viņš to dara (tas ir "kāpēc", ko zinātne nevar izskaidrot), lai atgādinātu mums Savas derības apsolījumu, ka Viņš nekad atkal neiznīcinās zemi ūdenī.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas ir vēl citas svarīgas patiesības, kas atklātas Bībelē, ko zinātne mums nekad nemāca? Vai tu varētu apgalvot, ka vissvarīgākās lietas, ko mēs zinām, nekad nevarētu tikt atklātas ar zinātni? Ja jā, kas tās būtu par patiesībām?

---

2. Grupā pārrunājiet svarīgās attiecības starp ticību un darbiem glābšanas plānā. Tas ir, kāda ir ticības un kāda ir darbu loma un kā tās ir saistītas ar kristieša pieredzi?

---

3. Ko nozīmē tas, ka likums ir ierakstīts mūsu sirdīs? Kā šī doma parāda mums likuma mūžīgumu, pat Jaunajā Derībā?

ATPAKAĻ UZ ĒĢIPTI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jer. 40:7-16, Jer. 41.-43. nod., 2. Moz. 16:3, 4. Moz. 16:13, Jer. 44. nod.

ATMIŅAS PANTS:

“Lai Kungs mums ir patiess un uzticams liecinieks, ja mēs visu nedarīsim tā, kā caur tevi mums saka Kungs, tavs Dievs!” (Jer. 42:5)

Šīs nedēļas tēma aizved mūs līdz sāgas par pravieti Jeremiju beigām. Tomēr šīs nav beigas “un viņi dzīvoja laimīgi līdz mūža galam”. Vienā ziņā šīs nedēļas pētījumu un arī vienu daļu no Jeremijas grāmatas varētu apkopot, sakot, ka tas, ko mēs šeit redzam, ir paraugs žēlastības robežām. Tas ir, žēlastība neglābs tos, kas atsakās to pieņemt. Nav svarīgi, cik daudz Kungs ar viņiem runāja, piedāvājot viņiem glābšanu, aizsardzību, mieru un labklājību, visi, izņemot nelielo uzticīgo atlikumu, nonicināja un atraidīja Dieva piedāvājumu.

Un kā ar Jeremiju? Cilvēciski izskatījās, ka visa viņa dzīve un darbs bija veltīgs! “Raudošajam pravietim” bija daudz, par ko raudāt. Pat pēc tam, kad bija piepildījies viss, par ko viņš bija brīdinājis, ļaudis tik un tā pieķērās saviem grēkiem, pagānismam un dumpim, atklāti nepakļaujoties pravietim un nicinot viņam teikto Kunga Vārdu.

Mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem. Žēlastība ir žēlastība, jo tā ir dota tiem, kas to nav pelnījuši, jā. Bet tā netiek uzspiesta nevienam. Mums ir jābūt labprātīgiem to pieņemt.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. decembrī!

Politiskā anarhija

Kāds varbūt domā, ka ar pilsētas iznīcināšanu un pilnīgo babiloniešu sakāvi visi būs apguvuši mācību. Diemžēl ne visi, un drāma vēl nebija beigusies.

Izlasi Jer. 40:7-16! Kāda vēsts (atkal) tika dota ļaudīm? Kāda ir nozīme vārdam "atlikums", kas ir izmantots 11. pantā? _____

Neraugoties uz miera vēsti un pat dāvāto labklājību (sk. Jer. 40:12), ne visi bija apmierināti ar esošo stāvokli.

Izlasi Jer. 41. nodaļu! Kādas jaunas problēmas tagad piedzīvoja "atlikums"?

Lai gan nav minēts iemesls slepkavībai, fakts, ka to izdarīja kāds no "ķēniņa dzimuma un ķēniņa virsnieki" (Jer. 41:1), norāda, ka šie augstmaņi vēl joprojām nebija pieņēmuši domu, ka izredzētajai tautai ir jāpakļaujas Bābeles valdīšanai. Tā kā Gedaljāhu tronī bija iecēlis Bābeles ķēniņš (Jer. 40:5), šie ļaudis viņu varēja uzskatīt par nodevīgu marioneti, kas ir bijusi neuzticīga tautai un tāpēc to kopā ar viņa galmu bija jāiznīcina.

Kā teikts tālāk nodaļā, mēs varam redzēt, ka šis atlikums tagad piedzīvoja jaunus draudus: bailes no babiloniešiem, kas – varbūt nezinot sīkumos, kas bija noticis – gribēs atriebties par Gedaljāhu un Bābeles kareivju nāvi (sk. Jer. 41:3).

Ismaēla un viņa vīru grēki radīja bailes tiem, kam nebija nekā kopīga ar šiem grēkiem. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, kā mēs ar savu nepaklausību varam radīt sāpes un ciešanas citiem, pat tiem, kam nav nekāda sakara ar mūsu grēkiem? _____

Meklējot dievišķu vadību

Izlasi Jer. 42. nodaļu! Kāda spēcīga vēsts šeit ir atrodama ne tikai viņiem, bet ikvienam, kas meklē Kunga vadību lūgšanā? _____

Nobijušies no babiloniešiem, ļaudis uzmeklēja Jeremiju un lūdza viņu lūgt par viņiem pēc dievišķas vadības. Tagad viņiem vajadzēja zināt, ka Jeremija patiešām ir Dieva pravietis, un tas, ko viņš teica, kad viņš runāja Kunga vārdā, patiešām notiks.

Viņi arī solīja darīt visu, ko Dievs viņiem pavēlēs darīt. To lasot, mēs redzam ļaudis, kas, šķiet, bija apguvuši savu mācību, kas ne tikai gribēja zināt, kāda ir Dieva griba, bet vēl svarīgāk – sekot tai. Vārdi "labi vai slikti, bet mēs klausīsim mūsu Kungu Dievu, pie kura mēs tevi sūtām, lai mums klātos labi, jo mēs klausīsim mūsu Kunga Dieva balsij!" (Jer. 42:6) bija spēcīga ticības apliecība. Pēc visa, kas bija noticis, tā tam arī vajadzēja būt.

Ievēro šeit paralēli ar Jeremijas agrāko vēsti: neuzticies svešām varām! Uzticies Kungam, un Viņš liks tev uzplaukt un atbrīvos tevi, kad būs pienācis laiks. Glābšana nenāk no citurienes vai citiem. Svešie spēki jums nepalīdzēja iepriekš, un tie nepalīdzēs arī tagad.

Dievam bija viņi jābrīdina, jo Viņš zina viņu sirds tieksmi: Viņš zina, ka viņi domā par došanos atpakaļ uz Ēģipti (padomā par šeit ietverto simboliku), lai meklētu aizsardzību, ko viņi gribēja. Tā Kungs viņiem deva ļoti skaidras un īpašas pavēles to nedarīt, ka tāds ceļš viņus iznīcinās.

Atkal tāda galēja izvēle – izvēle, kas jāizdara ikvienam no mums: dzīvība un miers ticībā un paklausībā Jēzum vai ciešanas un nāve ticības un paklausības trūkuma dēļ. Nav svarīgi, ka apstākļi ir atšķirīgi, beigās jautājums ir tāds pats mums visiem. Atšķirībā no šiem cilvēkiem, mums vienmēr nav brīdinājumi, kas būtu doti īpaši mums un tik skaidri izteikti, bet tomēr mums ir doti tādi paši brīdinājumi.

Dzīvība vai nāve, svētība vai lāsts. Kāda veida izvēles tu izdari katru dienu – uz dzīvību vai uz nāvi? _____

Atgriešanās Ēģiptē

Ja tu neesi izlasījis uz priekšu, Jer. 42. nodaļa varētu būt ļoti aizraujoša. Ko darīs ļaudis? Vai viņi izies ticībā, kas atklājas paklausībā, un paliks Jūdā? Vai arī viņi pieļaus tās pašas kļūdas, ko pagātnē, un tā vietā, lai sekotu skaidrajam "tā saka Kungs", darīs to, ko viņi grib darīt, neraugoties uz Kunga skaidro brīdinājumu dažos pēdējos 42. nodaļas pantos par to, kas viņus sagaida, ja viņi dosies atpakaļ uz Ēģipti?

Izlasi Jer. 43:1-7! Ko viņi darīja? _____

Kad Dieva Vārds nesaskan ar mūsu nodomiem vai ilgām, mums ir nosliecē šaubīties par tā dievišķo izcelsmi. Līdzīgi ļaudīm un vadītājiem bija šaubas par Jeremiju. Acīmredzot Israēlā bija izmainījušies tikai apstākļi, bet cilvēki savā domāšanā un sirdīs bija palikuši tādi paši. Viņi atteicās no sava solījuma, uzbrūkot pravietim Jeremijam. Tomēr viņi negribēja uzbrukt sirmajam Jeremijam tiešā veidā. Tāpēc viņi izteica pārmetumus Baruham, viņa draugam un dažreiz rakstvedim, un pavērsa viņu dusmas pret viņu, apgalvojot, ka viņš ir noskaņojis pravieti pret viņiem.

Izlasi 2. Moz. 16:3 un 4. Moz. 16:13! Kādas paralēles ir starp to, ko ļaudis teica Jeremijam un ko viņa priekšteči teica Mozum? _____

Cilvēka daba ir cilvēka daba, tā vienmēr meklē kādu, ko vainot savās problēmās, vienmēr meklē attaisnojumu darīt to, ko grib. Tādējādi, lai arī kāds bija iemesls, Baruks tika apvainots tajā, ka viņš ir gribējis, lai viņa tautieši mirst no babiloniešu rokas vai arī tiek aizvesti gūstā uz turieni. Jer. 43:1-7 nesaka, kāpēc ļaudis domāja, ka Baruks grib, lai tas tā notiek. Raksti arī nepaskaidro, kāpēc Israēla bērni domāja, ka Mozus grib, lai viņi mirst tuksnesī pēc tam, kad viņi bija atstājuši Ēģipti. Cilvēkiem emociju varā un kaislībās var nebūt veselīgs spriedums. Cik tāpēc ir svarīgi, ka mēs turam savas kaislības un emocijas pakļautībā Kungam!

Cik bieži mēs ļaujam emocijām un kaislībām aptumšot mūsu spriedumu vai pat ignorēt skaidro "tā saka Kungs"? Kā mēs varam pasargāt sevi, neļaujot emocijām un kaislībām pārņemt mūs? (Sk 2. Kor. 10:5.) _____

Aizvests gūstā

Izlasi Jer. 43:8-13! Ko Kungs ar Jeremijas starpniecību teica? _____

Tahpanhēsa bija pilsēta pie Ēģiptes ziemeļaustrumu robežas, kam bija nozīmīgi nocietinājumi un kur dzīvoja liels skaits jūdu kolonistu.

Šeit Kungs atkal grib, lai Jeremija parāda pravietojumu simboliski. Lai gan vārdi ir spēcīgi, dažreiz, kad kaut kas notiek reālajā dzīvē, kad tas notiek mūsu priekšā, domu var saprast vēl spēcīgāk.

Kā tieši Jeremijam bija jāaprok akmeņi pie faraona mājas ieejas, mums nav pateikts. Tomēr doma ir skaidra: pat varenie faraoni nelīdzinās Kungam, un Viņš piepildīs Savu vārdu tieši tā, kā Viņš to bija teicis. Bēgļi, kas domāja, ka viņi atradīs aizsardzību un drošību, dodoties uz Ēģipti, bija tikpat kļūdaini kā tie, kas, kā mēs redzējam agrāk, domāja, ka viņi var atrast aizsardzību un drošību, ja Ēģipte nāks pie viņiem (Jer. 37:7, 8). Ēģiptiešu dievi nevar palīdzēt, tie ir izkropļotas iztēles izdomājumi; šie dievi bija pagānu riebeklības, kas turēja ļaudis nožēlojamā neziņā par patiesību. Israēliešiem vajadzēja zināt, tāpat kā mums tagad vajag zināt, ka mūsu vienīgā patiesā aizsardzība un drošība ir paklausībā Kungam.

“Kad pašreizējā kļūst par daļu no mūsu reliģijas, mēs sapratīsim un darīsim Dieva gribu; jo mūsu acis būs svaidītas ar acu zālēm, tā ka mēs ieraudzīsim brīnišķīgas lietas Viņa likumā. Mēs redzēsim paklausības ceļu kā vienīgo drošības ceļu. Dievs prasa no cilvēkiem atbildību, kas ir proporcionāla patiesības gaismai, ko viņi ir sapratuši. Viņa likuma prasības ir taisnīgas un saprātīgas, un Viņš gaida, kad mēs Kristus žēlastībā šīs prasības piepildīsim.” (E. Vaita “The Review and Herald” 1890. gada 25. febr.)

Padomā arī par simbolismu tam, ka israēlieši devās atpakaļ uz Ēģipti savās ilgās atrast drošību. Cik ironiski! Kā mēs garīgā ziņā varam tikt kārdināti “doties atpakaļ uz Ēģipti”, lai atrastu to, ko mēs domājam, ka nav iesējams atrast pie Kunga? _____

Atklāts izaicinājums

Izlasi Jer. 44:1-10! Ko gūstekņi darīja Ēģiptē? _____

_____

Ēģiptes gūstniecības laikā Jeremijam bija jāpiedzīvo tāda pati problēma, kāda viņam bija, kad viņš un viņa tauta dzīvoja Jūdā. Tajā laikā viņam bija jārunā ar vadītājiem; tagad viņam bija jārunā ar vienkāršo tautu, kas gūstniecībā darīja kaut ko no tiem pašiem grēkiem, kas viņiem bija atnesuši šo postu.

Kādu pārsteidzošu atbildi viņi dod Jeremijam, kad viņš viņus uzrunā? (Jer. 44:15-19) _____

_____

Viņu sirds cietība un maldi, kas viņus bija pārņēmuši, ir pārsteidzoši. Pārsvārā viņi skatījās Jeremijam acīs un nostājās pretī viņam un tam, ko viņš runāja uz viņiem "Kunga vārdā".

Loģika bija vienkārša: agrīnajās dienās pirms Jošijāhu reformām, kad viņi bija dziļi iestiguši pagānu dievu pielūgsmē un pat kvēpināja "debesu ķēniņienei" un izlēja viņai dzeramos upurus, viņiem klājās labi. Viņi bija materiāli nodrošināti un dzīvoja drošībā. Tikai pēc Jošijāhu reformām (kas nāca par vēlu un bija negribētas) viņus piemeklēja posts. Tad kāpēc viņiem vajadzētu klausīties Jeremijā un viņa brīdinājumos?

Jeremijas atbilde (Jer. 44:20-30) bija: nē, jūs nesaprotat. Tieši tāpēc, ka jūs visas šīs lietas darījāt, pār jums nāca likstas. Vēl jaunāk, jūsu ietiepīgā atteikšanās mainīties nozīmē, ka nāks vēl lielākas likstas, un drošība, ko jūs gribējāt atrast Ēģiptē, ir meli un maldi tieši tāpat, kā pagānu dievi, ko jūs pielūdzat. Beigās jūs zināsiet, kas ir patiesība, bet būs par vēlu.

Tiem, kas iegrimuši grēkā un neticībā, šķiet, klājas ļoti labi, bet uzticīgi kristieši reizēm iet cauri lieliem pārbaudījumiem. Kā mēs tiekam galā ar šo realitāti? _____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Visā Jeremijas grāmatā, tāpat kā visā Bībelē, mēs atrodam jautājumu par labo un ļauno. Un kā kristieši mēs atšķiram labo no ļaunā, jo Dievs ir definējis šos jēdzienus daudzos dažādos veidos (sk., piemēram, Rom. 7:7, Mih. 6:8, Joz. 24:15, Mat. 22:37-39, 5. Moz. 12:8). Bet kā ir tad, ja cilvēks netic Dievam? Kā viņš var atšķirt labo no ļaunā? Ateistu autoram Semam Harisam ir ierosinājums. Viņš raksta grāmatā "The Moral Landscape", kurā viņš saka, ka labo un ļauno vajadzētu saprast tikai zinātniski. Tas ir, tāpat kā zinātne mums ir palīdzējusi saprast atšķirību starp spēcīgiem kodolspēkiem un vājiem kodolspēkiem, tai vajadzētu mums palīdzēt atšķirt labo no ļaunā, pareizo no nepareizā. Viņš pat prāto, ka zinātne kādu dienu varētu izārstēt ļaunumu. "Pārdomājiet, kas notiktu, ja mēs atklātu cilvēces ļaunuma dziedināšanas līdzekli. "Padomājiet, kas notiktu, ja mēs atrastu cilvēces ļaunuma dziedināšanas līdzekli. Iedomājies, piemēram, ka ikviena svarīga izmaiņa cilvēka smadzenēs varētu notikt lēti, nesāpīgi un droši. Psihopātijas dziedināšana būtu tiešā viedā ielikta uztura bagātinātājos, līdzīgi D vitamīnam. Ļaunums nav nekas vairāk kā uztura deficīts." ("The Moral Landscape" 109. lpp. Simon&Schuster Inc., Kindle Edition) Lielākajai daļai zinātnieku, pat tiem, kas netic Dievam, ir problēma noticēt, ka zinātne var atrisināt šīs problēmas. Ja tu tomēr netici Dievam, kur tu vēl vari atrast šos risinājumus?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. "Viss ir atkarīgs no tā, kā mēs pieņemam Kunga nosacījumus." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis" 1. sēj. 118. lpp.) Kāpēc ir kļūda pieņemt, ka glābšanai nav nosacījumu? Nosacījumi nav tas pats, kas darbi vai kaut kas, kas ir mūsu nopelns Dieva priekšā. Kā mēs varam iemācīties atšķirt viltus mācību par glābšanu ar darbiem (burta kalpību) un viltus mācību, ka glābšana ir bez nosacījumiem (lētā žēlastība)?

---

2. Pārdomājiet vairāk sarežģīto jautājumu ceturtdienas tēmas beigās. Kāds teiktu: "Es neticu Jēzum, es pat neticu Dievam, un tomēr paskaties, cik labi man dzīvē klājas. Patiesībā es teiktu, ka mana dzīve ir labāka nekā tavējā. Bet tu esi kristietis!" Kā tu atbildētu?

---

13. TĒMA 19.–26. DECEMBRIS

MĀCĪBAS NO JEREMIJAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jer. 2:13, 6:20, 7:1-10, Mat. 9:12, 5. Moz. 6:5, Jer. 10:1-15, 23:1-8.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, nāk dienas,” saka Kungs, “es riesīšu Dāvidam taisnības atvasi, un kā ķēniņš viņš valdīs ar apdomu un uz zemes darīs tiesu un taisnību!” (Jer. 23:5)

Fsam pietuvojušies Jeremijas pētījumu noslēgumam. Tas ir bijis piedzīvojums. Sāga par mūsu pravieti ir bijusi piesātināta ar drāmu, emocijām un enerģiju.

Līdzīgi visiem praviešiem, Jeremija neraksta vakuumā: viņa vēsts bija vēsts no Kunga, un tā bija domāta cilvēkiem īpašā laikā un vietā un īpašos apstākļos.

Un tomēr, lai arī cik radikāli atšķirīgi bija viņa apstākļi no mūsu vai daudzu citu paaudžu apstākļiem, svarīgie principi, kas šeit ir izteikti, ir vienādi Dieva ļaudīm katrā paaudzē.

Piemēram, uzticība Dievam un paklausība Viņa baušļiem. Patiesa reliģija, sirds reliģija, pretēja tukšajiem un mirušajiem rituāliem, kas atstāj cilvēku nepareizā pašapmierinātības stāvoklī. Piemēram, cilvēka labprātība uzklaustīt pamācības, pat ja tas ir pretēji tam, ko viņš gribētu dzirdēt. Piemēram, patiesa atmoda un reformācija. Piemēram, uzticība Kungam un Viņa apsolījumiem, nevis miesīgajam elkonim. Piemēram, ...

Šis saraksts turpinās. Šajā nedēļā ielūkosimies dažās mācībās, ko mēs varam gūt no šīs Dieva mīlestības atklāsmes pret Saviem ļaudīm pat daudzo vētrains brīdinājumu vidū par to, kur var novest viņu rīcība.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. decembrī!

Jeremijas Kungs

Septītās dienas adventisti saprot, ka lielās cīņas centrā ir svarīgs jautājums: kāds ir Dieva raksturs? Kāds patiesībā ir Dievs? Vai Viņš ir patvaļīgs tirāns, par kādu sātans Viņu grib padarīt, vai arī Viņš ir mīlošs un gādīgs Tēvs, kas mums vēl tikai to labāko? Šie jautājumi patiešām ir vissvarīgākie jautājumi visā kosmosā. Galu galā, kāda būtu mūsu situācija, ja Dievs nebūtu laipns, mīlošs un pašuzpurīgs, bet zemisks, patvaļīgs un sadistisks? Mums būtu labāk, ja vispār nebūtu Dieva, nekā ja Viņš būtu tāds.

Tātad šie jautājumi ir ārkārtīgi svarīgi. Par laimi, mums ir atbildes, un tās vislabāk ir redzamas pie krusta.

“Nekad netiks aizmirsts, ka Viņš, kura spēks radīja un uztur neskaitāmas pasaules visos milzīgajos Universa plašumos, Dieva Mīļotais un Debesu Majestāte, Viņš, kuru pielūgt pulcējās ķerubi un mirdzošie seravi, pats pazemojās, lai paaugstinātu kritušo cilvēku, Viņš nesa grēka vainu un kaunu un pacieta, ka pat Tēvs novērsa savu vaigu, līdz pazudušās pasaules sāpes un ciešanas salauza Tā sirdi un izdzēsa dzīvību pie Golgātas krusta. Tas, ka mīlestība uz cilvēku visu pasaulu Radītājam un visu likteņu Lēmējam lika atstāt savu godību un tā pazemoties, vienmēr modinās Universa izbrīnu un pielūgsmi.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 651. lpp.)

Kā daba un Dieva raksturs atklājas šajos Jeremijas grāmatas pantos? Tas ir, ko šie panti mums stāsta par Viņu?

Jer. 2:13 _____

Jer. 5:22 _____

Jer. 11:22 _____

Jer. 31:3 _____

Jer. 3:7 _____

Šie ir tikai daži salīdzinājumi un izteicieni, kas ir izmantoti grāmatā, kas atklāj mums kaut ko no mūsu Dieva dabas un rakstura. Viņš ir dzīvības Avots, spēcīgais Radītājs, tiesas Dievs – Dievs, kas mūs mīl un aicina mūs atkal un atkal nožēlot savus grēkus un novērsties no ceļiem, kas ved mūs iznīcībā.

Kādus pierādījumus Dieva mīlošajam raksturam tu esi pats saskatījis savos piedzīvojumos? _____

_____

Rituāli un grēks

“Ir kāds dokuments, kurā ir ziņots par Dieva nebeidzamo, nospiedošo cīņu ar organizēto reliģiju, un tā ir Bībele.” (Terry Eagleton “Reason, Faith and Revolution: Reflections on the God Debate” 8. lpp.)

Tā gluži nebūs, un tas ir tāpēc, ka Bībeles reliģija – reliģija, ko Dievs ir devis cilvēcei, – vienmēr ir bijusi “organizēta reliģija”.

No otras puses, nav šaubu, ka Jeremijas grāmatā Kungs cenšas cilvēkus novērst no aukstajiem, mirušajiem rituāliem, kas ir sākuši pārvaldīt viņu ticību, rituāliem, kas, kā viņi ticēja, aplāj viņu grēku.

Kā teikts iepriekš, tomēr ir vērts atkārtot, lielākā daļa Jeremijas cīņu bija ar vadītājiem, priesteriem un tautu, kas uzskatīja, ka viņi ir Dieva izredzēti, Ābrahāma bērni, derības ļaudis, tāpēc viņiem attiecībās ar Kungu viss ir kārtībā. Kāda skumja krāpšana, no kā mums, kas arī esam Ābrahāma sēkla (Gal. 3:29), ir īpaši jāuzmanās.

Kāda ir šo Jeremijas grāmatas pantu vēsts? Vēl svarīgāk, kā mēs varam attiecināt šeit ietvertos principus uz savu gājumu ar Kungu? (Jer. 6:20, 7:1-10)

Izlasi Jer. 7:9, 10! Ja kāds jebkad ir gribējis atrast situāciju, kas atbilst tā saucamajai “lētajai žēlastībai”, tad šis apzīmējums noteikti šeit der. Ļaudis dara visas šīs grēcīgās lietas un tad nāk atpakaļ uz templi un “pielūdz” patieso Dievu, prasot piedošanu saviem grēkiem. Dievs neļauj sevi izsmiet. Ja šie cilvēki neizmainīs savus ceļus, īpaši savu izturēšanos pret vājajiem, kas ir viņu vidū, viņi piedzīvos bargu tiesu.

Kāda krāpšana ir uzskats, ka viņi var prasīt Dieva piedošanu un turpināt darīt, ko grib, neņemot vērā derības nosacījumus, lai varētu turpināt dzīvot šajos grēkos.

Kāda ir atšķirība starp to, no kā Jeremija šeit brīdina un ko Jēzus teica Mat. 9:12? Kāpēc ir svarīgi saprast šo atšķirību? _____

Sirds reliģija

“Tā nu ikviens no mums dos Dievam norēķinu par sevi.” (Rom. 14:12)

Jeremijas grāmata tik daudz uzrunā tautu kopumā. Laiku pa laikam viņš runāja par Israēlu un Jūdu kā par Dieva “izredzēto vīnaoku” (Jer. 2:21) vai Kunga “mīļoto” (Jer. 11:15, 12:7), Dieva paša “mantojumu” (Jer. 12:7-9), Viņa “vīnadārzu” (Jer. 12:10) un Viņa “ganāmpulku” (Jer. 13:17. Nav šaubu, grāmatā mēs ieraugām, ka Kungs šo tautu ir acinājis kā kopumu.

Protams, tāpat ir Jaunajā Derībā, kur laiku pa laikam draudze tiek saprasta kā kopums (sk. Ef. 1:22, 3:10, 5:27).

Tomēr glābšana ir individuāla, nevis kopīgs pasākums. Mēs netiekam glābti kā kopums. Tāpat kā Jaunās Derības draudze, arī Jūdas tauta sastāvēja no atsevišķiem cilvēkiem, un šeit, individuālajā līmenī, rodas īstie izšķirošie jautājumi. Labi zināmais pants 5. Moz. 6:5 “tev būs Kungu, savu Dievu mīlēt no visas sirds, ar visu savu dvēseli un visu savu spēku”, lai gan izteikts tautai kopumā, ir uzrakstīts vienskaitļa otrajā personā. Tas ir, “tu”. Dievs uzrunā katru personīgi. Galu galā, ikvienam no mums personīgi būs jāatbild par sevi Dieva priekšā.

To pašu mēs atrodam arī Jeremijas grāmatā.

Kas šajos pantos teikts par to, ka ir nepieciešama personīga, individuāla staigāšana ar Kungu?

Jer. 17:7 _____

Jer. 17:10 _____

Jer. 29:13 _____

Jer. 9:23, 24 _____

Lai gan abas Derības Bībelē runā par Dieva draudzi kopumā, patiesa ticība ir katra atsevišķa cilvēka jautājums, ik dienas pakļauties Kungam, personīgi izvēlēties staigāt ticībā un paklausībā.

Lai gan runa nav par to, ka mēs katrs personīgi esam atbildīgi par savu dvēseli, kā mēs varam būt droši, ka darām visu, ko varam, lai paceltu un iedrošinātu citus? Vai tu pazīsti kādu, kam tu tieši tagad varētu pateikt kādu laipnu un uzmundrinošu vārdu? _____

Elku ēnā

Kas bija viens no lielākajiem cilvēku grēkiem, kas Jeremijam bija pastāvīgi jārisina? (Jer. 10:1-15) _____

_____

_____

Interesants šajos pantos nav tikai tas, kā pravietis parāda, cik veltīgi, bezpalīdzīgi un muļķīgi ir šie elki, bet kā viņš tos salīdzina ar dzīvo Dievu. Šīs lietas ir bezspēcīgas, nederīgas, tukšas un viltojums; kāds pretstats Kungam, kas radīja debesis un zemi! Viņš pastāvēs mūžīgi, bet šie elki pazudīs uz mūžīgiem laikiem. Tāpēc ko mēs pielūgsim un kam nodosim savas dzīves: viltojumam, kas ir vājš, tukšs un bezspēcīgs, vai Kungam, kura spēks un vara ir tik liela, ka Viņš radīja un uztur Universu? Atbilde, protams, ir acīmredzama.

Tomēr lai cik acīmredzama ir atbilde, fakts ir tāds, ka mums draud briesmas iekrist elku kalpībā. Lai gan mēs šodien varbūt nepielūdzam tādus pašus elkus, kādi bija Jeremijas dienās, mūsdienu pasaule ir pilna ar viltus dieviem. Šie mūsdienu elki var būt jebkas, ko mēs mīlam vairāk nekā Dievu. Tas, ko mēs "pielūdzam" (un pielūgt nenozīmē tikai dziedāt un lūgt), kļūst par mūsu dievu, un mēs iekrītam elkdievībā.

Kas ir tās dažas lietas, kuras mums draud briesmas padarīt par elkiem? Kā ir ar digitālajām ierīcēm, naudu, slavu un pat citiem cilvēkiem? Izveido sarakstu ar šiem iespējamajiem elkiem un tad jautā sev: kādu reālu glābšanu tie galā piedāvā? _____

_____

_____

Protams, mēs ar prātu saprotam, ka neviena no šīm lietām nav pielūgsmes cienīga. Mēs zinām, ka beigās nekas, ko šī pasaule piedāvā, nekas, ko mēs padarām par elkiem, nevar līdz galam apmierināt mūsu dvēseles un noteikti nevar tās atpestīt. Mēs to visu zinām, un tomēr, ja mēs neesam uzmanīgi, ja mēs neturam Jēzu savā priekšā un to, ko Viņš ir mūsu labā izdarījis un kāpēc, mēs varam viegli iekrist mūsdienīgās elku pielūgsmes formās, kas līdzīgas tai, pret ko Jeremija tik dedzīgi sacēlās.

Atlikums

“Jūdu atkrišanas pēdējos gados praviešu aicinājumi un paskubinājumi šķita gandrīz veltīgi, un, kad kaldeju armijas aplenca Jeruzālemi trešo un pēdējo reizi, cerība zuda ikvienai sirdij. Jeremija paziņoja pilnīgu izpostīšanu, un tāpēc, ka viņš neatlaidīgi aicināja pakļauties, to iemeta cietumā. Bet Dievs uzticīgo atlikumu, kas vēl palika pilsētā, neatstāja izmisumā un bez cerības. Tad, kad Jeremiju turēja stingrā apsardzībā tie, kas viņa vēstis nicināja, praviētis saņēma jaunas atklāsmes par Debesu labprātību piedot un glābt, kas saglabājušās kā neizsīkstošs prieka avots Dieva draudzei no tās dienas līdz pat šim brīdim.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 466. lpp.)

Pat šis valdošās atkrišanas un greizo spriedumu džungļos Dievam vienmēr ir bijuši uzticīgi cilvēki, lai arī ne daudzi. Tāpat kā daudzu citu praviešu gadījumā Jeremijas grāmatā liels uzsvars ir uz atkrišanu un neuzticību, jo Kungs gribēja izglābt Savu tautu, un visā svētajā vēsturē Kungam vienmēr ir bijis uzticīgais atlikums. Tas, protams, tā būs arī līdz pat laika galam (sk. Atkl. 12:17).

Kā šī ideja par atlikumu izteikta Jer. 23:1-8? Kā tas attiecas uz Jaunās Derības laikiem? (Sk. arī Jer. 33:14-18.)

5.–7. pantā teologi jau sen ir saskatījuši mesiānisko pravietojumu – pravietojumu par Dieva uzticīgo ļaužu atpestīšanu. Lai gan tā ir patiesība, ka pēc Bābeles gūsta atlikums atgriezās, tā nebija godības pilna atgriešanās. Tomēr Dieva nodomi piepildījās caur Dāvida cilti, caur “taisno Atzaru”, caur ķēniņu, kas reiz valdīs.

Šis pravietojums daļēji piepildījās pirmajā Jēzus nākšanā (sk. Mat. 1:1, 21:7-9, Jāņa 12:13), taču pilnīgi piepildīsies otrajā atnākšanā (sk. Dan. 7:13, 14), kad visi Dieva uzticīgie ļaudis, Viņa patiesais atlikums, dzīvos mūžīgā mierā un drošībā. Glābšana, ko sākumā simbolizēja iziešana no Ēģiptes, būs galēja, pilnīga un mūžīga.

Uz ko tu liec savas cerības? Kā tu vari iemācīties uzticēties arvien vairāk Dieva apsolījumiem un to galējam piepildījumam savā personīgajā dzīvē? Kas vēl tev ir bez tiem?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pirms daudziem gadiem septītās dienas adventistu mācītājs Freizī (W. D. Frazee) sludināja svētrunu ar nosaukumu "Uzvarētāji un zaudētāji". Tajā viņš klausītājus izveda cauri dažādu Bībeles personu dzīvēm, aplūkojot viņu darbu un kalpošanu, un tad viņš uzdeva jautājumu par katru no viņiem: Vai viņš bija uzvarētājs vai zaudētājs?

Piemēram, viņš runāja par Jāni Kristītāju, kas dzīvoja vientuļnieka dzīvi tuksnesī. Lai gan beigās Jānim bija nedaudzi sekotāji, viņš nekad nebija dzinies pēc kvantitātes. Viņš nevarēja konkurēt ar Jēzu. Un vēl Jānis savas pēdējās dienas pavadīja drēgnā cietumā, kur viņam reizēm uzmācās šaubas, un beigās viņam nocirta galvu (Mat. 14. nod.). Pēc visa šī pieminēšanas brālis Freizī jautāja: "Vai Jānis bija uzvarētājs vai zaudētājs?"

Kā bija ar pravieti Jeremiju? Cik veiksmīga bija viņa dzīve? Viņš ļoti cieta un nebaidījās arī cīkstēt un gausties par to. Ar retiem izņēmumiem, šķiet, priesteriem, praviešiem, ķēniņiem un vienkāršajai tautai ne tikai nepatika tas, ko viņš gribēja pateikt, bet arī viņi pamatīgi ņēma to pie sirds. Viņu pat uzskatīja par tautas nodevēju. Tā kā ļaudis atkal un atkal atmeta viņa vēsti, beigās tomēr nāca iznīcība un sods, par ko viņš bija brīdinājis visu savu dzīvi. Viņi to iemeta netīrā bedrē, cerot, ka viņš tur nomirs. Viņa uzdevums bija piedzīvot, kā viņa tautu aizved briesmīgā gūstā un iznīcina Jeruzālemi un templi. Tādējādi no cilvēciska viedokļa varam teikt, ka viņa dzīve bija diezgan nožēlojama.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai Jeremija bija uzvarētājs vai zaudētājs? Kāpēc tu tā domā? Ja tu saki, ka viņš bija uzvarētājs, ko tas stāsta mums par to, cik svarīgi nespriest par realitāti pēc pasaules standartiem? Pie kādiem standartiem mums vajadzētu turēties, lai saprastu, kas ir pareizi un nepareizi, labi un slikti, kas ir veiksmē un izgāšanās?

---

2. Kā mēs Jeremijas dzīvē ieraugām Jēzus dzīvi un kalpošanu? Kādas paralēles?

---

3. Iepriekš šajā nedēļā mēs redzējām, kāda krāpšana ir turpināt reliģisko pielūgsmi, kā ierasts, bez sirds pārmaiņas. Kāda ir patiesa žēlastība pretstatā lētajai, bezvērtīgajai un pat maldinošajai tās versijai, no kuras mēs tiekam brīdināti?

SATURS

lpp.

Jeremija	1
Aicināšana par pravieti	5
Krīze iekšpusē un ārpusē	12
Jūdas pēdējie pieci ķēniņi	19
Rājiens un sods	26
Pravieša ciešanas	33
Simboliskās aktivitātes	40
Krīze turpinās	47
Jošijāhu reformas	54
Jeremijas jūgs	61
Jeruzālemes izpostīšana	68
Derība	75
Atpakaļ uz Ēģipti	82
Mācības no Jeremijas	89